

IZAUGSME ATTIECĪBĀS AR DIEVU

Nina Ačesone (Nina Atcheson)

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2026. GADA 2. CETURKSĒM

GARĪGĀ IZAUGSME ATTIECĪBĀS AR DIEVU

Neatkarīgi no tā, vai esi piedzimis draudzē vai arī kļuvis par Septītās dienas adventistu vēlāk, neatkarīgi no tā, vai esi daudz lasījis Bībeles izpētes materiālus, un, visbeidzot, – lai kur tu šobrīd atrastos savā garīgajā ceļā – tēma par to, kā pieaugt jēgpilnās attiecībās ar Dievu, ir ārkārtīgi svarīga.

Šī tēma ietekmē visas pārējās. Tava izpratne par Dievu var būt kļuvusi sagrozīta vai neskaidra; ja tā, tad lūdz pēc lielākas skaidrības izpētes laikā. Iespējams, tu domā par to, kā atjaunot savu garīgo dzīvi (lūgšanas un Bībeles izpēti), vai arī pārdomā citus aspektus, kas ietekmē tavas attiecības ar Dievu, piemēram, lepnumu un pazemību, ticību un atziņu, grēku un Dieva likumu, grēku nožēlu un piedošanu, ieradumu maiņu un neveiksmes, vai arī kā iedrošināt citus ceļā ar Dievu.

Tavas attiecības ar Dievu ir vissvarīgākās attiecības tavā dzīvē. Neatliec tās uz vēlāku laiku – dari visu, lai tās veidotu, stiprinātu un padarītu pēc iespējas noturīgākas. Tagad – nevis kaut kad nākotnē – ir īstais laiks strādāt pie šīm attiecībām, jo tās ietekmēs visu pārējo: tavu laulību (ja tev tāda ir), tavu kā vecāka lomu (ja tāda ir), tavas draudzības, tavu attieksmi pret finansēm, tavu brīvo laiku, tavas ieceres... un, protams, arī tavu mūžīgo nākotni.

Tā kā šīs tēmas būtība – Dieva vēlme būt attiecībās ar cilvēci – aptver visu Bībeli, pastāv daudzi un dažādi skatpunkti, stāsti un Rakstu vietas, kuras var izmantot, lai to pētītu. Ņemot vērā Bībeles izpētes materiāla struktūru, mēs varam aptvert tikai ierobežotu daudzumu.

Neatkarīgi no tā, kādas šodien ir tavas attiecības ar Dievu, šīs nodarbības ir rakstītas tieši tev. Galu galā, mērķis ir, lai šīs trīspadsmit īsās, koncentrētās tēmas atmodinātu tavu mīlestību pret Jēzu Kristu un uzticību Viņam, šajā ceturksnī meklējot Viņu no jauna.

Tā kā šīs tēmas būtība ir attiecības, šis Bībeles izpētes materiāls ir rakstīts mazliet atšķirīgi no iepriekšējiem. Tēmas ir rakstītas, uzrunājot personiski, jo tās runā par personīgu Dievu, kurš vēlas iepazīt tevi personīgi.

Elena Vaita raksta, ka “pastāvīga dzīve Kristū ir liels brīnums” (“Laikmetu ilgās”, 407. lpp.) Dzīvei kopā ar Dievu Bībele kā metaforu izmanto sacensību. Mūsu balva ir neiznīcīgs vainags (1. Kor. 9:24, 25) un mūžīgā dzīve kopā ar mūsu Dievu. Mūsu garīgā sacensība ir maratons, nevis sprints. Var gadīties, ka apstājamies vai pat pakļūpam. Tas notiks, un, kad tas notiek, mums vienkārši ir jāceļas un ceļš jāturpina. Mums ir jāturas pie uzsāktā kursa, neskatoties uz pārbaudījumiem un grūtībām, kas neizbēgami nāks (Ebr. 12:4-11). Un mēs šajās sacensībās neskrienam vieni; citi skrējēji, kas mīl Jēzu un Viņa Vārdu, skrien kopā ar mums. Pats svarīgākais – Jēzus apsolīja mums Palīgu: “Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājō jūsos.” (Jņ. 14:16, 17)

Mēs šajās sacensībās neskrienam vieni – Aizstāvis ne tikai ir ar mums, bet mājō mūsos, lai stiprinātu un uzturētu mūs, kamēr skrienam un turam acis pavērstas uz “Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju” (Ebr. 12:2).

Rakstot šo, es lūdzu, lai Svētais Gars darbojas mūsos katrā un arī vispasaules draudzē kopumā, lai mēs tiktu vilkti pie Dieva kā nekad agrāk. Jo patiesi – vai gan var būt kas svarīgāks par stiprām attiecībām ar Dievu?

Tāpēc pētīsim kopā – lai mācītos, mīlētu un paliktu Viņā.

Nina Ačesone ir “Alive in Jesus” sabatskolas mācību programmas vadītāja un galvenā redaktore Ģenerālkonferencē. Viņa dzīvo ar mērķi iedvesmot un sagatavot citus dziļi un personīgi iepazīt Dievu Viņa inspirētajā Vārdā. Nina ir precējusies ar Metu, un viņiem ir trīs pusaudžu vecuma bērni.

Citātu beigās norādītas oriģināllapuses.

Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

PAŠREIZĒJĀ STĀVOKĻA PĀRBAUDE

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 3:14-22; Atkl. 4:9-11; 1. Moz. 2:7; 1. Moz. 3:8-10; Jer. 31:3, 4; Jņ. 15:1-11; Rom. 8:9-11.

ATMIŅAS PANTS:

“Kā Tēvs Mani ir mīlējis, tā Es jūs esmu mīlējis: palieciet Manā mīlestībā!” (Jņ. 15:9)

Kā tu šodien raksturotu savas attiecības ar Dievu? Vai tās ir dzīvas un stipras? Vai tu velti laiku, lai ieguldītu šajās attiecībās, pētot Viņa iedvesto Vārdu un runājot ar Viņu kā ar Draugu? Ja jā, cik daudz laika tu tam velti?

Vai tevi pārņem vēlme dalīties ar citiem par savām attiecībām ar Dievu, jo tās ir visbrīnišķīgākās attiecības tavā dzīvē? Vai varbūt ar laiku tavas attiecības ar Dievu ir kļuvušas vājas? Varbūt attiecības joprojām pastāv, un tu laiku pa laikam “pieslēdzies”, bet, godīgi sakot, tās vairs nav īpaši stipras. Varbūt tu atrodi kaut kur pa vidu – kā Bībele saka – esi “remdens” (Atkl. 3:16)?

Vai tu kādreiz esi domājis, vai eņģeļi nebrīnās par mums, kāpēc mēs pastāvīgi nedzīvojam sava Glābēja un Pestītāja pielūgsmē – ar izsalkušām sirdīm un dedzību katru dienu tuvoties Dievam? Jo patiesi, attiecības ar Dievu maina visu – gan šajā dzīvē, gan mūžībā.

Šonedēļ pārdomāsim savu pašreizējo attiecību ar Dievu stāvokli un to, kādi padomi mums ir atrodamī Bībelē. Patiesi, mēs nevaram no pašreizējā stāvokļa nokļūt uz kaut ko labāku, kamēr godīgi neizvērtējam sevi un neuzklausām risinājumu, ko Jēzus mums piedāvā.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. aprīlī.

Mūsu stāvoklis

Vai tu kādreiz esi aizdomājies, ko Jēzus šobrīd teiktu par tavām attiecībām ar Viņu? Varbūt Viņš teiktu, ka tās ir stipras. Varbūt, ka kādreiz tās bija stiprākas. Vai tu kādreiz esi domājis, ko Jēzus teiktu par Savu tautu pēdējās dienās? Atkl. 3:14-22 Jēzus to patiešām apraksta.

Viņš sāk ar to, ka Viņš ir “āmen, uzticīgais un patiesīgais liecinieks, Dieva radības sākums” (Atkl. 3:14). Uzticīgs un paties liecinieks nemelo, bet runā skaidri un godīgi.

Izlasi Atkl. 3:14–17, kur Jēzus apraksta Savas tautas garīgo stāvokli mūsdienās.

Cik labi šie panti raksturo tieši tevi? _____

Jēzus saka mums, kristiešiem, kuri dzīvo pēdējās dienās, ka Viņš mūs pazīst. Mēs neesam ne karsti, ne auksti, jo no mūsu skatpunkta mums nekā netrūkst. Dienas un nedēļas paiet, un mēs šad un tad nedaudz pavadām laiku ar Dievu, un mums šķiet, ka tas ir pietiekami.

Bet tas nav pietiekami. Mums patiesībā Viņu vajag daudz vairāk, nekā mēs apzināties.

Vai nu mīlēt Jēzu un dzīvot Viņam no visas sirds – vai nu vispār nemaz. Tas Dieva skatījumā būtu labāk nekā būt remdeniem. Jēzus saka, ka Viņš mūs izspļaus no Savas mutes, jo mēs “garšojam” slikti. Bet Viņš to vēl nav izdarījis. Viņš mūs šobrīd aicina izdarīt drosmīgus lēmumus.

Kāds ir Viņa padoms mums Atkl. 3:18, 19? _____

Senatnē “pirkt” nozīmēja apmainīties precēm jeb veikt bartera darījumu. Šeit Jēzus dāsnī piedāvā apmaiņu: mūsu vienaldzību pret Viņa zeltu, Viņa baltajām drānām un Viņa acu ziedi. Viņš vēlas mūs darīt bagātus Savās acīs; Viņš vēlas mūs apsegt ar Savu pilnīgo taisnības tērpu; Viņš vēlas atvērt mūsu acis, lai mēs ieraudzītu patiesību, ka dzīvas, pastāvīgas attiecības ar Viņu maina absolūti visu. Viņš piedāvā mums visu, kas mums vajadzīgs, jo to, kas mums patiešām vajadzīgs, mēs paši sev nespējam dot. Tikai Viņš to spēj. Un Viņš to dos, ja vien mēs būsim gatavi.

Ja tev ir sāpīgi skatīties uz sevi un savu garīgo stāvokli, kādu cerību tev piedāvā šodien aplūkotie panti? _____

Rājiens, nožēla un atalgojums

Atkl. 3:19 Jēzus saka: “Ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies!” Neviens no mums pat uz mirkli nevarētu godīgi teikt, ka Jēzus nerūpējas par mums vai mūsu nākotni. Cik gan vieglāk Viņam būtu bijis atteikties no cilvēces un neizvēlēties sāpīgo ceļu uz mūsu planētu. Tieši tāpēc, ka Viņš mūs tik ļoti mīl, Viņš mūs šobrīd norāj. Viņš vēlas daudz stiprākas un dziļākas attiecības ar mums. Viņam nepietiek ar mūsu “pieslēgšanās/atslēgšanās” attieksmi – “es nākšu pie Viņa, kad man Viņu vajadzēs”.

Jēzus mūs norāj mūsu pašu labā. Viņš saka, lai mēs nožēlojam. Bet mēs nevaram nožēlot, ja neapzināmies, ka kaut kas ir nepareizi. Taču Viņš jau mums ir pateicis, kas ir nepareizi: mēs domājam, ka esam bagāti, bet patiesībā esam “nelaimīgi, nožēlojami, nabagi, akli un kaili” (Atkl. 3:17).

Izlasi Atkl. 3:20. Kāds apsolījums mums šeit dots? Kas mums jādara, lai šo apsolījumu saņemtu? _____

Tas ir tik skaists un izteiksmīgs ainojums. Visuma Dievs vēlas apsēsties pie galda kopā ar tevi un mani. Viņš vēlas savstarpējas attiecības un sarunas pie laba ēdiena. Tas ir tuvības un pastāvīgu attiecību apraksts, un Jēzus mūs aicina uz tādām attiecībām ar Viņu.

Jēzus pacietīgi stāv un klauvē pie tavas sirds durvīm. Varbūt tu esi redzējis attēlus bērnu grāmatās – stalts, žēlsirdīgs Glābējs maigi klauvē. Viņš neiebrāžas tavā dzīvē un neuzspiež Sevi, neielaužas tavā aizņemtajā dzīvē. Laika ir maz, tāpēc – ja tu dzirdi Viņa balsi, atver durvis. Viņš ienāks tavā dzīvē.

Šī metafora aino, kādas attiecības Jēzus vēlas ar katru no mums. Bet kādu dienu, kad tu stāvēsi Jēzus priekšā vaigu vaigā, kad tu noliksi savu kroni Viņa priekšā pielūgsmē un pateicībā kopā ar tūkstošu tūkstošiem citu pielūdžēju (Atkl. 4:9-11; 5:11-14), kad tu atskatīsies uz saviem šīs zemes pārbaudījumiem un tie šķitīs kā nieks, – vai tu domā, ka tajā brīdī nožēlosi laiku, ko bijī pavadījis kopā ar Jēzu šajā pasaulē?

Šobrīd Jēzus klauvē. Viņš sauc. Bet izvēle ir tavās rokās – tev apzināti jāatver Viņam sava sirds. Kā pārdomas par krustu un tā nozīmi var tevi iedvesmot pieņemt šo lēmumu? _____

Mūžīga mīlestība

Pēc tam, kad Jēzus apraksta mūsu apātisko stāvokli, Viņš saka, ka tas ir jāpārvar. “Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla” (Atkl. 3:21). Dažiem no mums tā var būt vissmagākā cīņa dzīvē – apzināties savu vājumu, pašpietiekamību, pieņemt Jēzus rājienu, nožēlot, saņemt Jēzus taisnības tērpu un acis, kas patiesi redz.

Pārsteidzošākais ir tas, ka Jēzus saprot mūsu remdenu, apātisko stāvokli un identificējas ar mums (lai gan Viņš nekad nebija remdens). Viņš saka: “Tam, kas uzvar... kā arī Es esmu uzvarējis” (Atkl. 3:21). Jēzus, kurš nomira, lai mūs glābtu, ir uzvarējis grēku un tā sekas. Viņš saprot tās cīņas, ko mēs piedzīvojam ar grēku, un Viņš apsola mums palīdzēt.

Bībelē daudzi cilvēki atsaucās uz Dieva aicinājumu slēgt derību ar Viņu. Tā ir galvenā Bībeles tēma. Iepazīstot šos cilvēkus, mēs redzam, ka Dievs pret katru izturējās nedaudz atšķirīgi, atkarībā no laika un situācijas.

Ko šie notikumi mums māca par to, kā Dievs mijiedarbojas ar cilvēkiem dažādās situācijās?

1. Moz. 2:7; 3:8-10 _____

1. Moz. 5:24 _____

1. Moz. 6:13 _____

1. Moz. 12:1-4 _____

2. Moz. 34:29 _____

Vienalga, vai Dievs burtiski gāja kopā ar Savu tautu vai runāja ar viņiem, Viņa vēlēšanās vienmēr ir bijusi būt tuvās attiecībās ar cilvēkiem. Neatkarīgi no tā, kādas šobrīd ir tavas attiecības ar Dievu, Viņš vēlas būt tev tuvu. Par to lasām arī Jeremijas 31:3, 4: “Es tevi milēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis Savu žēlastību. Es tevi atkal uzcelšu, ka tu stāvēsi atjaunota.”

Vienalga, vai tava diena tikko sākas vai jau tuvojas beigām, Dievs tevi meklē, Viņš tevi gaida, vēlas tevi vilkt tuvāk Sev. Viņš vēlas veidot vai atjaunot tavas attiecības ar Sevi. Ja tas nenotiek, vaina ir tevī, nevis Viņā.

Kādas ir tās lietas tavā dzīvē šobrīd, kuras, ja netiek pārvarētas, var kavēt vai jau kavē tavas attiecības ar Dievu? _____

Paliec Viņā

Mācekļi sekoja Jēzum pa šaurām kāpnēm lejup no augšistabas uz ielu. Vienā no nozīmīgākajām naktīm visā zemes vēsturē viņi visi kopā devās uz Ķetzemanes dāru. Iespējams, viņi toreiz vēl nenojauta, cik nozīmīgi bija Jēzus pēdējie vārdi augšistabā.

Ko Jēzus sacīja Jņ. 15:1-11? _____

Šie Jēzus vārdi apraksta, kādas ir tuvas attiecības ar Dievu. Ievērojiet, ka viens vārds tiek atkārtots nevis reizi vai divas, bet 10 reizes – “palieciet”. Palikt Jēzū nozīmē būt pastāvīgā savienībā ar Viņu.

Jēzus, ejot pretī krustam, ne tikai uzsver, cik svarīgi ir palikt Viņā, bet arī skaidri un vienkārši pasaka, kā tas izpaužas dzīvē.

Viņš ir vīna koks, mēs esam zari. Ja paliekam Viņā (esam savienoti ar Viņu), zaros dabiski saradīsies augļi. Mēs paši augļus radīt nevaram. Dažreiz var izskatīties, ka mēs “paliekam Viņā”, bet trūkstošie augļi liecina par pretējo. Tad mūsu zari nokalst. Un nokaltušos zarus dārznieks galu galā izgriež. Tomēr neatkarīgi no tā, vai mēs augļus nesam vai ne, mūsu zari tiks apgriezti.

Vienlaikus mēs visi piedzīvojam izaicinājumus un grūtus brīžus. Šīs dzīves grūtie brīži, ja paliekam Viņā, ilgtermiņā nesīs vairāk augļu. Augļi apliecina, kas mēs esam – Jēzus mācekļi. Augļi nes godu Dievam, nevis mums. Palikt Jēzū nozīmē ievērot Viņa baušļus – tie atspoguļo Viņa skaisto nesavtīgās mīlestības raksturu. Palikšana Jēzū dāvā lielu prieku. Palikt Viņā nozīmē paklausīt Viņa gribai, kas ir kā mūsu atsaukšanās Viņam. “Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus, un Viņa baušļi nav grūti.” (1. Jņ. 5:3)

Ja paraugāties uz šo mācību, palikšana Jēzū ir viena no pretendējamajam Lāodikejas stāvoklim (Atkl. 3:20; Jņ. 15:4). Tas ir piepildīts un jēgpilns dzīves lielais noslēpums gan šajā pasaulē, gan mūžībā, bet kaut kā mēs to tik viegli aizmirstam.

Galū galā Jēzus katram no mums saka: “Kā Tēvs mani ir mīlējis, tā Es jūs esmu mīlējis; palieciet Manā mīlestībā” (Jņ. 15:9). Jēzus mīlestība ir visstiprākā saite, kas mūs velk pie Viņa. Un, kad mēs šo mīlestību iepazīstam, mūsu katra sirds dabīgi atbild ar mīlestību pret Dievu un cilvēkiem.

Sula

Palikšana Kristū dažkārt var šķīst viena no grūtākajām lietām. Mēs varam zināt, ka tas ir vajadzīgs, bet dzīves skrējieni mūs aizrauj savā straumē, un viss šķiet pārāk sarežģīti. Sekot Dievam var likties kā vissmagākais slogs – īpaši tiem, kuri jūtas spiesti Viņam sekot. Šāda veida reliģija var šķīst nomācoša, jo tā balstās uz ārējām darbībām, nevis sirds stāvokli. Taču tas ir tieši pretēji tam, ko Dievs patiesībā vēlas, tas ir, attiecības, kuru pamatā ir abpusēja mīlestība, nevis tikai likumi; mērķtiecīgas attiecības (kurās Viņš vispirms izvēlējās tevi), kuru pamats ir mīlestība un brīva griba.

Reizēm mēs varam būt daļēji pievienoti Vīnakokam, bet ne patiesi palikt Viņā ar visu savu būtību. Mēs varam apmeklēt dievkalpojumus, lūgt, darīt to, kas ir pareizi, bet iekšēji justies izkaltuši. Patiesība ir šāda: mēs nevaram paši sevi piespiest palikt Jēzū vairāk, nekā zars pats no sevis spētu pievienoties vīnakokam. Dievs mūs pirmais ir mīlējis; Viņš izdarīja pirmo soli. Mēs varam tikai atsaukties tam, ko Viņš jau ir darījis.

Ja papēta, kā vīnogulājs izdzīvo ziemu, var uzzināt ko interesantu: pumpuri zaros kļūst dehidrēti un nošķirti no augšanas sistēmas līdz pavasarim. Kad zeme sasilst, saknes sāk uzsūkt ūdeni, sula plūst cauri stumbam līdz pumpuriem un ierosina augšanu. Bez šīs sulas nekāda augšana nenotiek.

Sula vīnogulājā ir kā Svētais Gars mūsu dzīvē. Mēs varam būt kā nokaltuši zari, bet, kad izvēlamies pavadīt laiku ar Dievu, Svētais Gars mūs piepilda kā sula no saknēm un atdzīvina mūs, lai mēs sāktu augt. Tieši tāpat, kā mums apzināti jāizvēlas palikt Jēzū, mums arī jālūdz, lai Svētais Gars (šī “sula”) ieplūst mūsu dzīvē.

Izlasi Lk. 11:13, salīdzinot ar Jer. 31:3, 1. Jņ. 4:19 un Rom. 8:9-11. Kāda būtiska vēsts mums šeit ir ietverta? _____

Patiesībā tas ir Svētais Gars, kas nes augšanu un nodrošina, ka mēs paliekam dzīvi un pievienoti Vīnakokam. Mums ik dienas jālūdz Svētais Gars, kurš ir šeit, uz zemes, lai Viņš:

- būtu mūsu Aizstāvis (Jņ. 14:16-18);
- atklātu mums Jēzu (Jņ. 15:26);
- pārliecinātu mūs par grēku (Jņ. 16:7-8);
- vadītu mūs visā patiesībā (Jņ. 16:13).

Izlasi šo sarakstu vēlreiz. Kā katra no šīm Svētā Gara darbībām var ietekmēt tavas attiecības ar Dievu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Dievs mūs mīlēja jau pirms mūsu dzimšanas; Viņam bija plāns, kā Viņš pazītu mūs un mēs Viņu. Viņš mūs meklē kā labais Gans un aicina mūs ik dienas palikt Viņā. Mums vienkārši jāizvēlas atsaukties Viņam un ļaut, lai mūsu nožēlojamais, Lāodikejai līdzīgs stāvoklis tiek aizstāts ar Viņa labajām dāvanām (sk. Atkl. 3:18, 19).

Tāpat kā vīnogulāja zaru lēnā augšana, arī mūsu attiecības ar Dievu var augt lēni vai dažkārt pēkšņi – kā pēc ilgi gaidīta lietus. Neatkarīgi no augšanas ātruma vai augļu daudzuma mums ik dienas nepieciešama “sula” – Svētais Gars, lai paliktu savienoti ar Jēzu.

“Palikt Kristū nozīmē pastāvīgi saņemt Viņa Garu un dzīvot dzīvi, kas bez atlikuma nodota kalpošanā Viņam. Sakaru kanālam starp Dievu un cilvēku vienmēr jābūt atvērta. Kā vīnakoka zars pastāvīgi saņem sulu no dzīvā vīnakoka, tā mums jāturas pie Jēzus un ticībā jāsaņem Viņa rakstura spēks un pilnība.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 676. lpp.)

“Kā nokaltis zars var kļūt savienots ar vīnakoku? Kā tas var saņemt dzīvību un barību no dzīvā koka? Tikai tad, ja tas tiek iepotēts kokā, ja tiek ievests tuvākajās iespējamajās attiecībās. Šķiedra pēc šķiedras, dzīsla pēc dzīslas zarā pieķeras dzīvību dodošajam vīnakokam, līdz koka dzīvība kļūst par zara dzīvību un zars nes augļus tāpat kā koks.” (E. Vaita, Manuskripts nr. 67, 1897. g.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Atskaties uz savu dzīvi. Vai vari ieraudzīt notikumus, kas tevi ir ievilkusi Lāodikejas garīgajā stāvoklī? Kādi notikumi tevi ir vilkuši tuvāk Dievam?

2. E. Vaita runā par “pastāvīgu Svētā Gara saņemšanu”. Cik bieži tu lūdz pēc Svētā Gara? Kas varētu mainīties, ja tu katru dienu saņemtu Svēto Garu?

3. Kas varētu mainīties, ja mūsu draudze lūgtu pēc Svētā Gara nopietnāk un regulārāk?

4. Esi brutāli godīgs pret sevi attiecībā uz savām attiecībām ar Dievu. Kādi apņēmīgi lēmumi tev būtu vajadzīgi, lai izveidotu tādu tuvību ar Viņu, pēc kuras Viņš ilgojas, bet kuru tu bremzē?

KOPSAVILKUMS:

Pirms mēs varam sākt pieaugt attiecībās ar Dievu, mums vispirms ir jāapstājas un jāizvērtē, kādas šobrīd ir mūsu attiecības ar Viņu. Ja mūsu sirdis kļuvušas Lāodikejai līdzīgas vai ja mūsu zari nenes augļus, Jēzus piedāvā risinājumu mūsu garīgajam stāvoklim – palikt Viņā.

PAZĪT DIEVU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 3:1-5; 3. Moz. 20:26; 1. Sam. 2:2; 1. Jņ. 4:7-19; 1. Moz. 1:1; 1. Moz. 2:7; Mt. 1:23; Mt. 28:20.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu” (Jņ. 17:3).

Skaidra izpratne par Dieva raksturu ir pamats stiprām attiecībām ar Viņu. Tāpēc šonedēļ mēs uzmanīgi apskatīsim, ko Bībele saka par Dieva raksturu, paturot prātā šādus vārdus:

“Šī tumsa ir pasauli pārņēmusī neizpratne par Dievu. Cilvēki vairs nepazīst Viņa raksturu. Tas ir ticis pārprasts un nepareizi pasniegts. Šajā laikā jātiek pasludinātai vēstij, kas nāk no Dieva, vēstij, kuras iespaidā atspīd gaisma un kuras spēks glābj. Dieva raksturs ir jādara zināms. Pasaules tumsā jātiek izlietai Viņa godības gaismai, Viņa labestības, žēlsirdības un patiesības gaismai. [...] Pēdējie žēlastības pilnās gaismas stari, pēdējā žēlastības vēsts, kas jāsniedz pasaulei, ir Viņa mīlestības rakstura atklāsme.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 415. lpp.)

Pilnīgi aprakstīt Dievu šķiet neiespējami, tāpēc viss, ko mēs varam darīt, ir norādīt uz to, ko Bībele saka par Viņu. Un, lai arī mēs nekad – īpaši šajā dzīvē – neuzzināsim visu par Dieva brīnišķīgo raksturu, lūgsim, lai, iepazīstot Viņu vairāk, arī mūsu izpratne un mīlestība pret Viņu padziļinās. Tad mēs vēlēsimies tuvoties Viņam, lai atspoguļotu Viņa mīlestību un raksturu citiem.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. aprīlī.

Skaidrāka izpratne par Dievu

Bībele sniedz vispatiesāko, visskaidrāko un viskonsekventāko Dieva raksturojumu. Visa Bībele cenšas pacelt plīvuru starp mūsu redzamo un neredzamo pasauli, parādīt, no kurienes nākam un kurp dodamies, un galu galā atklāt, kas ir valdnieks pār visu un kāds Viņš ir. No 1. Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai mēs lasām par vienu patieso Dievu, kurš Sevi atklāj caur Bībeli un Jēzu Kristu, iemiesoto Dievu. Mēs varam lasīt par Dieva visvareno dabu (Jēk. 1:12), Viņa viszinošo dabu (Jes. 46:9, 10), Viņa taisnīgumu (Jes. 30:18), Viņa žēlsirdību (5. Moz. 7:9), Viņa mīlestību un pacietību pret mums (Rom. 2:4), Viņa gudrību (1. Kor. 2:7), Viņa žēlastību (2. Kor. 12:9), Viņa piedošanu (Mt. 6:14), Viņa gribu mūsu dzīvē (Jer. 29:11), Viņa spēju uzvarēt nāvi (Jņ. 11:25), Viņa valstību (Ps. 47:8), Viņa mūžīgo dabu (5. Moz. 33:27) un daudzām citām īpašībām, kas dod mums daudz iemeslu mīlēt un uzturēt pastāvīgas attiecības ar Viņu. Jo vairāk mēs zinām par Dievu un kāds Viņš ir, jo vairāk mēs Viņu mīlēsim un vēlēsimies pastāvīgas un tuvākas attiecības ar Viņu.

Pirmo reizi Dieva dabu apšaubīja Lucifers. Viņa šaubas par Dieva dabu beidzās ar lielāko kauju Visuma vēsturē. Kopš tā laika „sātana nepārtraukta rūpe ir, lai cilvēku prāti tiktu aizņemti ar tām lietām, kas novērš viņus no Dieva pazišanas”. (E. Vaita “Liecības draudzei”, 5. sēj., 740. lpp.) Sātanam nav svarīgi, kādu Dieva tēlu mēs redzam (panteisma, ateisma, deisma utt.), galvenais, lai tas nav pareizs.

Izlasi 1. Moz. 3:1-5. Kāds bija Lucifera mērķis sarunā ar Ievu? Kādus melus viņš teica Ievai par Dieva dabu? _____

Sātana galvenā vēsts Ievai bija šāda: Dievs no tevis kaut ko slēpj. Dievs nevēlas tev to, kas ir labākais. Elena Vaita to papildina, sakot: „No lielās cīņas sākuma sātana mērķis ir nepareizi atspoguļot Dieva raksturu un izraisīt sacelšanos pret Viņa likumu.” (“Sentēvi un pravieši”, 338. lpp.)

Kā mūsdienu pasaulē tiek nepareizi attēlots Dieva raksturs? Un – vēl svarīgāk – kā tu reizēm vari būt nepareizi attēlojis Viņa raksturu citiem? _____

Dievs ir svēts

Vārds “svētums” ikdienā netiek bieži lietots, iespējams, tāpēc, ka mūsu apkārtnē ir tik maz svētu lietu. Sestdiena ir svēta diena laikā, un Dievs, protams, ir svēts. Bet mūsu ikdienas dzīvē trūkst svētuma.

Ja tu izpētīsi īpašības, kas visbiežāk tiek saistītas ar Dieva raksturu, tu atklāsi, ka svētums ir tas, kas atrodas Dieva būtības centrā. Bet ko tas nozīmē?

Kā šie panti apraksta Dievu: 3. Moz. 20:26, 1. Sam. 2:2, Jes. 57:15 un Ec. 38:23? _____

Kad Bībele apraksta Dievu kā svētuma paraugu, tas nozīmē, ka Viņš ir pilnīgi brīvs un pilnīgi atdalīts no ļaunuma un grēka. Dievs ir 100% labs no sākuma līdz beigām. Šajā nozīmē Dieva svētums ir visu citu Viņa īpašību pamats.

Piemēram, Dieva mīlestība ir tīra un svēta – tāda, kas ir pilnībā brīva no egoisma un pašmērķiem. Viņa viszināšana (visszinošā daba) arī ir svēta, kas nozīmē, ka tā ir brīva no ļauniem nodomiem. Vai tu uzticētos viszinošam Dievam, ja Viņš nebūtu svēts? Nē, tu baidītos no Viņa.

Dieva visvarenība arī ir svēta. Iedomājies Dievu, kas ir visvarens, bet nav svēts. Viņš varētu būt varens, ļauns tirāns. Tikai Dieva svētums dod mums iespēju patiesi Viņu mīlēt, jo Viņš ir labs no sākuma līdz beigām. Tieši tāpēc svētums ir varbūt vissvarīgākā īpašība, kas mums būtu jāizprot par Dieva dabu. Tomēr tā ir arī viena no visnepareizāk saprastajām īpašībām.

Padomā par Bībeles varoņiem, tādiem kā Mozus, Jesaja, Ecehiēls, Daniēls un Jānis, kas bija atradušies Dieva tuvumā. Kāda bija viņu pirmā reakcija? Viņi novilkta savas kurpes, slēpa sejas vai nokrita kā miruši. Mēs kā cilvēki esam grēcīgi un tik nesvēti, ka nevaram izturēt atrašanos Dieva klātbūtnē. Dieva vaiga priekšā nepaliktu dzīvs neviens cilvēks. Līdzīgi, kad Elena Vaita redzēja atklāsmi, viņa bieži izsaucās: “Svēts... svēts... svēts,” jo tas bija vārds, kas vislabāk raksturoja viņas redzēto. Un, protams, arī četras dzīvās būtnes nepārtraukti saka: “Svēts, svēts, svēts Kungs Dievs, Visuvaldītājs, kas bija, kas ir un kas nāks” (Atkl. 4:8).

Patiesi, Dievs ir šķīstis svētums, un, kad mēs nākam pie Viņa, mums Viņš tāds būtu jāredz. Kā šī apziņa tevi iedvesmo? Kā tas izaicina tavu pašā raksturu? _____

Dievs ir mīlestība

Mīlestība, iespējams, ir visizplatītākais vārds, ko kristieši izmanto, lai raksturotu Dieva dabu. Tas varētu būt saistīts ar apgalvojumu par Dievu 1. Jņ. 4:8, kur teikts: "Dievs ir mīlestība." Jānis nesaka: „Dievs ir mīlošs,” bet gan: „Dievs ir mīlestība.” Mīlestība ir Viņa daba, Viņa būtība.

Daudziem cilvēkiem priekšstats par Dievu balstās viņu pašu cilvēciskajā mīlestībā, kas tomēr ir izkropļota un nepilnīga. Mūsu mīlestības izpratnei jābalstās uz to, kas ir Dievs un ko Viņš atklāj par Sevi inspirētajā Vārdā.

Ko 1. Jņ. 4:7-19 mums paskaidro par mīlestību? _____

Dieva mīlestība ir pilnīga, brīva un dziļi attiecībās balstīta, kā to atklāj 1. Jāņa vēstules atkārtotais aicinājums "palikt" Viņā, jo "mēs esam atzinuši un ticam mīlestībai, kas Dievam ir uz mums. Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā un Dievs viņā" (1. Jņ. 4:16). Dievs ir mīlestība, un Viņš mūs radīja pēc Savā tēla (1. Moz. 1:27), lai mīlētu un lai ilgotos pēc mīlestības. Ebreju valodā viens no galvenajiem mīlestības vārdiem ir „hesed”. Tas raksturo Dieva derības mīlestību pret cilvēkiem, kas ietver uzticību, aizsardzību, pastāvību un maigu attieksmi.

Senebreju un grieķu valodās ir daudz dažādu Dieva apzīmējumu, kas atspoguļo dažādus Dieva rakstura aspektus. Šeit ir divi piemēri:

- Adonai: Kungs pār visu, kas valda mūžīgi, saskaņā ar derību (1. Moz. 15:2, Soģu 6:15, Mal. 1:6, Ps. 97:5).

- Jahve-Jirē: Kungs, kas nodrošinās (1. Moz. 22:13, 14).

Visbeidzot, lielākā Dieva mīlestības izpausme ir Viņa Dēla dāvana šai zemei (Jņ. 3:16), kurš mira par grēciniekiem (Rom. 5:8). Dievs to varēja nedarīt, bet, pateicoties Viņa lielajai, radikālajai un bezgalīgi nesavtīgajai mīlestībai, Viņš sūtīja Jēzu uz šo zemi, lai mēs brīvi varētu atbildēt uz Viņa mīlestību, ko atklāj Viņa nāve mūsu vietā. Jēzus ne tikai pārvarēja atšķirtību, ko radīja grēks starp mums un Dievu (Jes. 59:1, 2), bet Viņš dzīvoja, lai mums parādītu Dieva pilnīgo mīlestības dabu (Jņ. 14:9, Ebr. 1:3) un vilktu pie Sevis visus cilvēkus (Jņ. 12:32).

Daudzi Dieva apzīmējumi kā būtiskākās īpašības atspoguļo Viņa svētumu un mīlestību. Izlasiet 1. Kor. 13:4-8 un aizvietojiet vārdu „mīlestība” ar „Dievs”. Kā tas paplašina jūsu izpratni par Dieva dabu? Ja jūs aizvietotu vārdu „mīlestība” ar savu vārdu, cik labi tas jums atbilstu? _____

Dievs radīšanā

Iespējams, tu zini no galvas Bībeles pirmos vārdus: „Iesākumā Dievs...” Ebreju valodā vārds „Dievs” šeit ir “Elohim”. Lai gan šo vārdu var lietot arī attiecībā uz viltus „dievībām”, tomēr gadījumos, kad tas attiecas uz vienu patieso Dievu, tas apzīmē visvarenu, visspēcīgu Radītāju kā visas radības pilnību, pārcilvēcisku Dievu, kas pārsniedz mūsu saprašanu un kontrolē visu. Viņš ir tik varens, ka spēj radīt, ko vēlas, tikai ar Savu balsi vien.

Taču nākamajā nodaļā – 1. Moz. 2 – parādās cits Dieva vārds – Jahve. Šis vārds ir saistīts ar Elohim (Jahve Elohim), to pašu visvareno, visspēcīgo Dievu; bet vārds Jahve ir personīgāks vienīgā patiesā Dieva vārds, ko bieži lieto, lai uzsvērtu, ka Dievs ir derības Dievs, mīlošās attiecībās ar Savu radīto tautu.

Salīdziniet Dieva aprakstus 1. Moz. 1:1 un 1. Moz. 2:7. Ko jūs pamanāt? _____

Lasot 1. Moz. 2:7, mēs varam iedomāties, kā Dievs pazemojas un ar Savām rokām veido no zemes pirmo cilvēku. “Un Dievs Tas Kungs radīja cilvēku no zemes pīšļiem un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasi; tā cilvēks tapa par dzīvu dvēseli.” Dievs ir tas, kurš tuvojas – tik tuvu, ka iedvesā Ādama nāsīs dzīvības elpu. Vārds Jahve atklāj intīmāku Dieva tēlu, bet Mozus pirmajās divās Bībeles nodaļās izmanto abus vārdus, lai mums aprakstītu abas šīs Dieva īpašības.

Cik pārsteidzoši! Mēs šeit ieraugām Dieva kā Elohim pārcilvēcību un Viņa kā Jahves tuvību. Cik labi ir domāt par abiem Dieva rakstura aspektiem – Viņa absolūto kontroli pār visu un Viņa tuvumu mums. Kā Pāvils sacīja atēniešiem Marsa kalnā: “Viņš nav tālu nevienam no mums. Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam” (Ap. d. 17:27, 28).

Ir svarīgi turpināt meklēt skaidru, līdzsvarotu Dieva tēlu, balstoties uz Bībelē sniegto informāciju par Viņa dabu, lai augtu attiecībās ar Viņu. Tāpēc ir svarīgi lasīt visu Bībeli, nevis koncentrēties tikai uz kādu daļu. Patiesi, jo vairāk mēs uzzinām par Dieva dabu, jo vairāk iemācāmies Viņu mīlēt.

Izlasiet, kā Ēlihus apraksta dažas Dieva īpašības Īj. 36:24–33 un Īj. 37. Tad izlasiet Dieva paziņojumu par Viņa visvarenību Jēkaba 38 un 39. Ko šie teksti mums atklāj par Dievu? _____

Imanuēls, Dievs ar mums

Ja tu vēlētos kādam nekristietim aprakstīt Dieva raksturu, kāds tas atklāts Bībelē, kā tu to darītu? _____

Labākā atbilde, protams, būtu Jēzus. Bībele saka, ka Jēzus ne tikai atspoguļo Dievu, bet arī atklāj Viņu. Ir daudz Bībeles pantu, kas to paskaidro, bet vienkāršākais ir Jņ. 14:9: “Kas Mani ir redzējis, Tas ir redzējis Tēvu.” Lai uzzinātu vairāk par Dieva dabu, mums jāraugās uz Jēzu – Viņa vārdiem, darbiem, uzvedību un lielo mīlestību pret cilvēkiem, kāda tā atklājās Viņa nāvē un augšāmcelšanās.

Tēva mīlestība un rūpes vispilnīgāk izpaužas Viņa Dēlā Jēzū. Bībele mums dod četras dažādas perspektīvas par Jēzus dzīvi, lai mums būtu pilnīgs priekšstats par Viņu. Mateja evaņģēlijā (sarakstījis ebrejs ebrejiem) mēs redzam Jēzu kā ilgi gaidīto Mesiju, kas piepildīja apsolījumus. Marka evaņģēlijā Jēzus ir aktīvs kalps un upuru nesējs, kas vienmēr domā par citiem un pakļaujas Tēva gribai. Lūkas evaņģēlijā varam lasīt par Jēzus jūtām, Viņa pilnīgo cilvēcību un līdzjūtību, kā arī pārliecināties, ka tas ir patiesi (Lk. 1:3, 4). Jāņa evaņģēlijā mēs redzam iemiesoto Dieva Dēlu un esam aicināti ticēt, ka Jēzus tiešām ir tas, ko Viņš saka, lai mūsu garīgā dzīve varētu atdzimt. Kaut arī visi četri evaņģēliji pārklājas, „tie neatklāj lietas vienādi. Katram rakstniekam ir sava pieredze, un šī daudzveidība paplašina un padziļina zināšanas, kas nepieciešamas dažādu cilvēku vajadzībām.” (Elena Vaita, Manuskripts nr. 105, 1900. g.) Kuru evaņģēliju tu esi lasījis pēdējā laikā?

Mt. 1:23 Jēzum dots īpašs vārds. Kāpēc tas ir tik nozīmīgi, lai saprastu Dieva raksturu? Izlasi Mt. 28:20, īpaši pēdējo daļu. Salīdzini abus pantus. Ko tu pamanīji?

Mēs tikai virspusēji pieskārāmies šai apjomīgajai tēmai – Dieva raksturam. Dievs ir lielāks un brīnumaināks, nekā mēs varam izprast, un mēs mūžīgi mācīsimies par Viņu.

Dievs ir pelnījis slavēšanu no mūsu lūpām par to, kas Viņš ir, ko Viņš ir darījis un dara mūsu dzīvē. Atvēli laiku un izsaki slavēšanas lūgšanu Dievam par Viņa būtību, balstoties uz to, ko par Viņu saka Bībele. (Piemēram: „Paldies, Dievs, ka Tu esi _____, kā Tu man esi atklājis _____.”)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Dievs aicina Savu tautu atklāt Viņa raksturu, bet, lai to paveiktu, mums Viņš vispirms jāiepazīst pašiem. Labākais veids, kā Viņu skaidri ieraudzīt, neskatoties uz mūsu grēcīgo redzi, kas pārāk bieži pārprot Viņa svēto un pilnīgo dabu, ir meklēt Viņu Bībelē.

“Visa vecāku mīlestība, kas no paaudzes uz paaudzi ir plūdusi pa cilvēku sirds kanālu, visi maiguma avoti, kas atvērušies cilvēku dvēselē salīdzinājumā ar bezgalīgo, neizmējamo Dieva mīlestību, ir tikai kā sīks strautiņš pret neizmērojamo okeānu. Mēle to nevar izteikt, spalva to nevar aprakstīt. Jūs varat čakli pētīt Rakstus, lai to saprastu; jūs varat sakopot visus spēkus un spējas, ko Dievs jums devis, cenšoties aptvert Debesu Tēva mīlestību un līdzjūtību; tomēr vēl atliks bezgalība. Jūs šo mīlestību varat pētīt visu mūžu; tomēr jūs nekad pilnīgi nesapratīsiet Dieva mīlestības garumu un platumu, augstumu un dziļumu, dodot Savu Dēlu, lai Viņš mirtu par pasauli. Pat mūžība to nekad nevarēs pilnīgi atklāt. Tomēr, pētot Bībeli un pārdomājot Kristus dzīvi un pestīšanas plānu, šie diženie temati mūsu izpratnei atklāsies arvien vairāk un vairāk.” (Elena Vaita “Liecības draudzēi” 5. sēj., 740. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kura no šonedēļ pētītajām Dieva īpašībām visvairāk ietekmēja tavu izpratni par Dievu?

2. Kādas citas Dieva īpašības tu vēl varētu pētīt, lai dziļāk iepazītu Dievu un stiprinātu attiecības ar Viņu?

3. Kopā ar kādu ģimenes locekli vai draugu izlasiet vai noklausieties „Ceļš pie Kristus” 1. nodaļu un pārrunājiet to. Kādas jaunas atziņas par Dieva raksturu un Jēzu jums sniedza šī nodaļa?

4. Daudziem cilvēkiem ir izkropļots priekšstats par Dievu, un Jēzus atnāca to atjaunot. Ko tu vari darīt, lai skaidri un pareizi atklātu Dieva raksturu tiem, kas ir tavā paziņu lokā?

5. Vēlreiz pārlasi pirmdienas lasījumu: lai gan mēs esam grēcīgi un neesam svēti, Bībele aicina Dieva tautu dzīvot svētu dzīvi (1. Pēt. 1:13-16, Rom. 6:22, Ebr. 12:14). Ko īsti nozīmē dzīvot svētu dzīvi?

KOPSAVILKUMS:

Kopš radīšanas sākuma Dievs vēlas būt mums tuvu. Lai arī sātans uzbrūk mūsu izpratnei par Viņa raksturu, Dievs Sevi vislabāk atklāj Savā Vārdā un Viņa Dēla Jēzus dzīvē. Galu galā, skaidrs un skaists Dieva tēls ir būtisks, ja vēlamies veidot dziļākas attiecības ar Viņu.

LEPNUMS UN PAZEMĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Jņ. 2:15-17; Lk. 18:9-14; 1. Jņ. 1:9; Ebr. 11:24-26; Lk. 22:24-27; Fil. 2:3-8.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts” (Lk. 14:11).

Mēs visi pazīstam cilvēkus ar lielu ego, tādus, kas domā, ka nekad nav kļūdušies. Vai varbūt jūs pazīstat kādu, kurš vēlas kontrolēt un kurš nekad nav atvērts pamācībām vai konstruktīvai kritikai. Vai arī kādu, kas, šķiet, pastāvīgi konfliktē vai ir meistars, kā citus pazemot. Mūsu prāts nekavējoties sāk domāt par citiem, bet īstais jautājums ir: Kā ir ar katru no mums? Norādot ar pirkstu uz citiem un noliedzot lepnumu savā dzīvē, mēs sevi maldinām.

Mēs visi esam cīnījušies ar lepnumu. Mēs visi esam pieredzējuši laikus, kad vēlamies izskatīties, rīkoties, runāt vai šķīst labāki par citiem, jo ticam, ka mēs kaut kādā ziņā esam labāki par viņiem. Kāds reiz teicis, ka lepnums rodas no vēlmes parādīt, ka mūsu dzīvei ir vērtība. Tomēr mums jau vajadzētu zināt, ka mūsu dzīvei ir vērtība, jo mēs esam Dieva radīti, un mēs esam tie, par kuriem Kristus nomira.

Šonedēļ mēs pētīsim lepnuma ietekmi uz mūsu attiecībām ar Dievu un citiem cilvēkiem, kā arī aplūkosim, ko Bībele māca par pazemību attiecībās ar citiem un, protams, ar Dievu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. aprīlī.

Lepnuma stingrās rokas

Lepnums. Domājot par šo vārdu, tu, iespējams, iedomājies lepnu politiķi, bagātu vai slavenu personu vai pāvu. Lepnums ir sajūta, ka tu esi svarīgāks vai labāks par citiem cilvēkiem. Patiešām, uz lepnumu nevar un nevajadzētu pašauties.

Lepnums sākās ar Luciferu, sedzošo ķerubu, kurš kalpoja Dieva klātbūtnē. Mēs nezinām, kad vai kā šīs savtīgās domas ieperinājās viņa sirdī, bet mēs zinām, ka šīs viņa domas Visumā izraisīja to, ko mēs pazīstam kā Lielo cīņu. Mēs redzam, ka sātans ir Dieva pretstats (salīdzini Jes. 14:12-14 un Fil. 2:5-11) Tāpēc mūsu pasaule cīnās ar grēka sekām, kopš sātans iedēstīja Ādamā un levā šaubas un tad kārdināja viņus mīlēt sevi un uzticēties sev, nevis Dievam.

Izlasī 1. Jņ. 2:15-17. Ko šī teksta trīs galvenās atziņas māca par lepnumu un pasaules mīlestību? _____

Vai lepnums var būt pozitīvs? Varbūt ne tajā nozīmē, kā mēs to pazīstam, lai gan mēs varam lietot šo vārdu arī pozitīvā nozīmē, kad runa ir par sasniegumiem vai dziļu pateicību par to, ko kāds cits ir paveicis ("Es tik ļoti lepojos ar tevi!"). Ir svarīgi saprast, ka tiekties uz izcilību, atzīt un novērtēt Dieva dotās dāvanas un spējas nav obligāti lepnums. Saskaņā ar Rakstiem, pastāv pareiza sevis mīlestība (atceries Jēzus pavēli Mk. 12:31, kur Viņš saka, lai mēs mīlam citus tā, kā mēs mīlam sevi), bet tā vienmēr ir nesavtīga mīlestība. Cilvēki arī nav lepni, ja viņu dzīvē ir Dieva klātbūtne un skaidrs mērķis (sk. 1. Tim. 3:1). Cilvēki ir lepni, ja viņi neslavē Dievu par to, ko Viņš dara viņu dzīvē.

Mums jāatceras, ka mūsu īpašumi, spējas un sasniegumi nenosaka mūsu vērtību. Mūsu vērtība vienmēr nāk no Dieva, jo viss, kas mums ir, pat tas, kas mūs kārdina būt lepniem, nāk tikai no Viņa. To mēs nekad nedrīkstam aizmirst.

Pajautā sev: cik lepns es patiesībā esmu? Kā mans personīgais lepnums var ietekmēt manas attiecības ar Dievu un citiem? _____

Pazīt sevi

Divi vīri dodas uz baznīcu Dievu lūgt. Viens ir godāts vecākais, kurš stāv draudzes priekšā pirms dievkalpojuma, lai visi viņu redzētu. Viņš skaļi lūdz, pateikdamies Dievam par savu labo raksturu. Otrs vīrs, sabiedrības atstumtais, stāv dievnama tālākajā galā. Viņa acis ir aizmiglotas asaru dēļ, jo uz pleciem viņš nes grēka nastu. Dievnama tālākajā stūrī viņš krīt ceļos, čukstot izmisumā: “Kungs, lūdzu, esi man, grēciniekam, žēlīgs!”

Izlasi Lk. 18:9-14. Ko tu domā par šiem diviem vīriem? Ko domāja Jēzus? Kāda svarīga mācība ir šeit mums visiem? _____

Mums ir ļoti viegli sevi paaugstināt. Dažreiz tas kļūst par ieradumu palepoties citiem ar saviem sasniegumiem un to, cik mēs esam labi. Bet šīs lietas pašas par sevi nerada nekādu izmaiņu mūsu reputācijā Debesu skatījumā. Patiesībā tas ir pretēji tam, ko mēs varbūt domājam, jo “katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts” (Lk. 18:14). Jēzus arī iesaka mums izvēlēties zemāko vietu un ļaut namatēvam paaugstināt mūs, ja viņš to vēlēšies (Lk. 14:8-10). Šī apgrieztā valstība, ko māca Jēzus, ir pretstats tam, ko mēs gaidām. “Kristus var glābt tikai to, kurš pazīst sevi kā grēcinieku.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 158. lpp.)

Apzinoties savu patieso grēcīgo stāvokli un mūsu izmisīgo vajadzību pēc Kristus, mēs varam nākt pie Viņa ar pārliecību, ka, ja “atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības” (1.Jņ. 1:9).

Jo tuvāk mēs nākam Kristum, jo vairāk apzināties savu grēcīgumu un necienīgumu. “Patiesa sevis pazīšana iespējama tikai vienā veidā. Mums jāskatās uz Kristu. Viņa nepazīšana padara cilvēkus tādus, kas ir pārāk paaugstinājuši sevi savā taisnībā.” (“Kristus līdzības”, 159. lpp.)

Ko Dievs domā par lepnajiem? 1. Pēt. 5:5 teikts: “Dievs stāv pretim lepnajiem, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību.” Pateikts ir skaidrāk par skaidru.

Kad tu pēdējo reizi esi piedzīvojis Dieva žēlastību savā dzīvē? (Patiesībā mums vajadzētu piedzīvot šo žēlastību katru dienu.) Mums žēlastība jāparāda arī citiem. Tagad pavadiet laiku lūgšanās, lūdzot Dievu darīt jūs pazemīgus zem Viņa varenās rokas, lai vienīgi Viņš jūs paaugstina istajā laikā. _____

Mozus, pazemīgais kalps

Ēģiptes pils lielās zāles slavināja greznību, baudu un vieglumu. “Možu mācīja visās ēģiptiešu gudrībās, viņš bija varens vārdos un darbos” (Ap. d. 7:22). Viņam bija vara, bagātība un popularitāte, taču šādā dzīves vietā Mozus izvēlējās kaut ko ļoti atšķirīgu. “Kā vēsturniekam, dzejniekam, filosofam, armijas ģenerālim un likumdevējam viņam nebija līdzinieka. Tomēr, redzot pasauli sev priekšā, viņam pietika morāla spēka atteikties no glaimojošajām izredzēm, ko dod bagātība, varenība un slava, ‘izvēloties drīzāk ciest kopā ar Dieva tautu, nekā īslaicīgi baudīt grēka labumus”’. (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 246. lpp.)

Ko Ebr. 11:24-26 mums māca par to, kāpēc Mozus izvēlējās citu ceļu un pazemināja savu statusu?

Mozus vēlākā pazemība ir ievērojama, ņemot vērā to, cik varens vīrs viņš bija un no kurienes nāca. Tomēr ar impulsīvu grēcīgu rīcību (2.Moz. 2:12) viņš zaudēja savu pašpārliecību un pašprietiekamību. Padarot kalnus par klases telpu, Dievs 40 gadus Mozum mācīja to, kas viņam bija jāzina, lai vadītu tautu no verdzības uz Apsolīto zemi. Vara un bagātības, kas būtu bijusi Mozus dzīve Ēģiptē, zaudēja nozīmi, kad viņš domāja par mūžību. Dievs viņu bija ļoti īpašā veidā aicinājis, un Mozus sekoja.

Varbūt vissvarīgākais, ņemot vērā šo tēmu, ir uzrakstītais 4. Moz. 12:3: “(Mozus, bija ļoti lēnprātīgs, lēnprātīgāks nekā visi citi cilvēki virs zemes.)” Mozus, viens no lielajiem Bībeles sentēviem, ir pazīstams ar savu pazemību, ar savu maigumu. Iedomājies, cik atšķirīga būtu viņa dzīve un vadīšanas spējas, ja lepnums būtu ielavījies viņa dzīvē šajos lielajos notikumos: degošais krūms, Ēģiptes mocības, Sarkanās jūras šķērsošana, manna, kas krita no debesīm, tieša sarunāšanās ar Dievu, desmit baušļu saņemšana un Dieva vārdu dzirdēšana pēc tam, kad Mozus bija sitis akmeni.

Padomā par savu dzīvi. Ja kādam būtu tevi jāraksturo, vai viņš minētu tādas īpašības kā “pazemīgs” vai “lēnprātīgs”? Kāpēc jā vai kāpēc ne? Patiesība ir tāda, ka mēs paši no sevis nevaram būt pazemīgi. Grēks ir mūsu dzīves daļa, tāpēc mums tik ļoti nepieciešams Jēzus. Noklausies dziesmu “Es labāk izvēlos Jēzu” (“I’d Rather Have Jesus”) vai vismaz pārdomā šīs dziesmas vārdus – arī saistībā ar Mozu un savu dzīvi.

Lielākā aizvairošana

Iedomājies, ka esi Jēzus māceklis. Tu ceļo kopā ar Viņu, ēd ar Viņu, guli netālu no Viņa un mācies no Viņa, kamēr Viņš transformē neskaitāmas dzīves, arī tavējo. Cilvēki ļoti tiecas pēc Viņa, un tu saproti, cik īpaši ir tas, ka Viņš tevi ir izvēlējis kā vienu no divpadsmit tuvākajiem. Tad tu sāc domāt: kurš ir lielākais no visiem mācekļiem?

Izlasi Lk. 22:24-27. Kurš viens izteikums šeit vislabāk atspoguļo Jēzus vēstījuma būtību? _____

Varētu domāt, ka pēc tik ilga laika kopā ar Jēzu šāda veida strīds būtu pēdējā lieta, kas viņiem varēja gadīties. Bet nē.

Tā vietā, lai viņi būtu apmierināti ar savu aicinājumu, lepnums viņu sirdīs pieauga līdz tādai pakāpei, ka katrs domāja, ka viņš ir labāks par pārējiem. Ir viegli ļauties šādām domām. Bet mums ir teikts, ka “nav nekā tāda, kas Dievam būtu tik aizvairojoši vai cilvēka dvēselei tik bīstami kā lepnums un pašpietiekamība. No visiem grēkiem tas ir visbezcerīgākais un visneārstējamākais” (“Kristus līdzības”, 154. lpp.).

Tas ir ļoti nopietni. Mūsu lepnums aizvairo Dievu vairāk nekā jebkas cits, un tā ir rakstura īpašība, kuru ir grūti pārvarēt, jo bieži mēs to neredzam tādu, kāda tā ir. Savā pašpietiekamības stāvoklī mēs izvēlamies sevi neizvērtēt, jo lepnums ir karalis. Mums jāapstājas, jāveic pašdiagnostika un jālūdz Dievam, lai Viņš atver mūsu acis uz mūsu patieso stāvokli, jo lepnums var būt galvenais iemesls, kāpēc mums šodien nav tuvas attiecības ar Dievu.

Ja tu apzinies, ka tikai Dievs var izņemt lepnumu un savtību no tavas dvēseles, tad apstājies un izsaki šo lūgšanu tagad: “Kungs, ņem manu sirdi, jo pats es nespēju to dot. Tas ir Tavs īpašums. Turi to šķīstu, jo es to nevaru izdarīt Tavā vietā. Glāb mani par spīti tam, kāds esmu, manam vājumam, manam nekristīgajam egoismam. Veido mani, pacel mani šķīstā un svētā gaisotnē, kur manu dvēseli var šķērsot Tavas mīlestības spēcīgā straume.” (“Kristus līdzības”, 159. lpp.) _____

Skaties uz Viņu

Izlasi vēlreiz Lk. 22:27. Kāda šeit ir galvenā vēsts visiem Kristus sekotājiem? _____

Pilnīgi pretēji mācekļu vēlmei būt pārākiem un pretēji viņu uzskatam, ka viņi ir labāki par citiem, mēs redzam Jēzu – pazemības patiesāko piemēru; Jēzu, kurš teica: “Bet Es esmu jūsu vidū kā tāds, kas kalpo” (Lk. 22:27); Jēzu, kurš katru dienu palīdzēja tiem, kam bija kāda vajadzība, jo Viņš bija piepildīts ar līdzjūtību un redzēja ļaudis kā avis bez ganiem. Viņš zināja, ka cilvēcei Viņš ir vajadzīgs vairāk nekā jebkas cits dzīvē, lai gan maz bija to, kas to saprata. Jēzu, kurš atteicās no Debesīm, lai nomirtu par cilvēci ar cerību, ka viņi sapratīs Viņa žēlastības darbu un atsauksies Viņa aicinājumam veidot attiecības ar Viņu.

Izlasi Fil. 2:3-8. Ko tas mums māca par to, kā mums jādzīvo, ņemot vērā krustu? _____

Jēzus paveica visu. Viņš panesa visu. Ja mēs pietiekami ilgi skatīsimies uz Viņu – patiesi un tīri – mēs nevarēsim neapzināties savu netīrību, savu nešķīstumu un izmisīgo vajadzību pēc Viņa savā dzīvē.

Kad mēs raugāties uz Viņu, viss pārējais (īpaši mēs paši un mūsu iedomātais lielums) pilnībā zaudē nozīmi. Kas Jēzus ir, ko Viņš ir darījis un cik ļoti Viņš mīl Savu radību, kļūst par galveno un centrālo. Paša “es” pazudis, ja skatīsimies uz Viņu.

Jēzus. Cik skaists, varens vārds! Viņš ir pazemības iemiesojums. Kad mūsu atvērtās sirdis iepazīst Viņu, kad saprotam, ko Viņš mūsu labā ir darījis, un ļaujām Viņa dzīvības vārdiem ietekmēt mūsu prātu, mēs saprotam, cik lepmi un nežēlīgi mēs patiesībā esam. Ja pat Viņa mācekļi, kas dzīvoja un mācījās no Viņa, cīnījās ar lepnumu, mums nevajadzētu sevi maldināt, ka esam citādi. Galu galā mēs varam augt attiecībās ar Jēzu tikai tad, ja esam pazemīgi.

Pavadi kādu laiku tagad ar Viņu. Paņem Bībeli, rakstāmo un kladi vai vienkārši kādu papīra lapu un atrodi kādu kļusu vietu, varbūt pat ārā. Aicini Dievu padarīt maigu tavu sirdi un uzrunāt to. Vārdu pa vārdam uzraksti 138. psalmu. Kuri vārdi tev rakstot īpaši iekrīt acīs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jo tuvāk mēs nākam Jēzum un jo skaidrāk uztveram Viņa rakstura šķīstību, jo skaidrāk mēs uztversim grēka pārmērīgo netaisnību un jo mazāk vēlēsimies sevi paaugstināt. Tie, kurus Debesis atzīst par svētiem, ir pēdējie, kas demonstrē savu labo raksturu.” (“Kristus līdzības”, 160. lpp.)

“Pirms pagodināšanas vispirms nepieciešama pazemība. Augstam amatam cilvēku vidū Debesis izraugās darbinieku, kas līdzīgi Jānim Kristītājam ieņem pieticīgu vietu Dieva priekšā. Visvienkāršākais māceklis Dieva darbā ir visspējīgākais. Debesu būtnes var sadarboties ar to, kas netiecas pēc sava goda, bet pēc dvēseļu glābšanas. [...] Bet, ja cilvēki paši paaugstinās, domādami, ka ir nepieciešami Dieva lielo plānu īstenošanai, Kungs no viņiem atsakās. [...] Jēzus mācekļiem nepietika ar pamācībām par Dieva valstības būtību. Viņiem bija nepieciešama sirds pārveidošana, kas tos saskaņotu ar šīs valstības principiem. [...] Maza bērna vienkāršība, sevis aizmiršana un pašāvīga mīlestība ir īpašības, ko tik augstu vērtē Debesis. Tās ir īsta diženuma raksturīgākās pazīmes. [...] Dieva acīs dārga ir ikviena patiesa, grēkus nožēlojoša dvēsele. Viņš savu zīmogu uzspiež cilvēkiem ne viņu augstā stāvokļa dēļ, ne bagātības, ne lielas gudrības dēļ, bet tādēļ, ka tie ir viens ar Kristu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 436., 437. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas papildu atziņas par lepnumu un pazemību sniedz šādi Bībeles panti: Mt. 23:12, Ps. 25:9, 149:4 un Jēk. 4:6, 10?
2. Padomā godīgi: kad tu pēdējo reizi “demonstrēji savu labo raksturu”? Kā tas ietekmēja tavas attiecības ar Dievu vai tiem, kuriem tu to demonstrēji?
3. Ko tev, iespējams, vajadzētu mainīt savā dzīvē, lai pazemotos Dieva priekšā un stiprinātu savu ceļu attiecībās ar Viņu?

KOPSAVILKUMS:

Lepnums var būt viens no lielākajiem šķēršļiem, lai augtu attiecībās ar Dievu. Ja mēs jūtamies pašpietiekami un neapzināmies savu vajadzību pēc šīm attiecībām, mēs vienkārši pēc tām nedzīsimies. Savukārt Jēzus bija pazemīgākais Cilvēks uz zemes un vispilnīgākais piemērs tam, kā veidot tuvas attiecības ar Dievu.

BĪBELES LOMA

Sabata pēcpusdienai:

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

R. dz. 3:22, 23; 2.Tim. 3:15-17; Jņ. 17:17; Ef. 1:13; Ps. 119:11; 1. Kor. 2:14.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis” (Ebr. 4:12).

Bībele. Nav šaubu, ka jums pieder vismaz viens šīs grāmatas eksemplārs, iespējams, pat vairāki.

Visā vēsturē šī dārgā grāmata ir tikusi aizliegta, slepeni kopēta un izplatīta. Tā ir visizplatītākā grāmata pasaulē, jebkurā valodā, un arī viena no senākajām. Lai Bībeli saglabātu, cilvēki ir gājuši bojā.

Kādu vietu Bībele ieņem tavā dzīvē? Vai jūs to lasāt, vai arī tā stāv blakus gultai vai grāmatplauktā, krājot putekļus? Vai dzīve ir pārāk aizņemta, lai jūs patiesi veltītu laiku Dieva Vārda pētīšanai, vai arī jūtaties pārāk noguruši, lai atvērtu tās lappuses?

Dieva Vārds ir dzīvs un spēcīgs, un Dievs aicina jūs ļaut tam uzrunāt jūsu sirdi, iedrošināt jūs, izaicināt un mainīt, kā arī vadīt un sniegt cerību.

Bībele nav tikai akadēmiska grāmata vai vecu stāstu krājums. Tā ir skaista, dziļa liecība par to, kā Visuma Radītājs cenšas mūs vilkt tuvāk Sev. Ja jūs vēlaties izkopt attiecības ar Dievu, labākais, ko varat darīt, ir apņemties ikdienā veltīt Viņam kvalitatīvu laiku lūgšanās, lasot Viņa iedvesmoto Vārdu un pakļaujot savu gribu tam, ko tas māca.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. aprīlī.

Visspēcīgākais ierocis

Pirms izpētām tuvāk jautājumu, kāpēc Bībele ir tik vērtīga un kā padziļināt savu personīgo Bībeles izpēti, mums kaut kas jāsaprot: viens no nozīmīgākajiem sātana uzbrukumiem tev ir novērst tevi no laika pavadīšanas ar Dievu Viņa Vārdā. Viņa galvenā stratēģija ir attālināt cilvēkus no Bībeles ar darbu, vienalīdzību, nogurumu vai šaubām. Viņš zina, ka, pavadot laiku ar Dievu Viņa Vārdā, mūsu dzīve atjaunojas un dvēsele tiek pabarota, tāpēc viņš darīs visu, lai to novērstu!

Mums ir teikts: “Sātans izmanto visus iespējamus līdzekļus, lai cilvēkiem neļautu iegūt zināšanas par Bībeli; jo tās skaidrie vārdi atklāj viņa maldus.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 593. lpp.) Sātans zina, ka Dieva spēcīgais Vārds padara viņu bezspēcīgu. Viņš zina, ka lūgšana un Bībeles studijas ir vissvarīgākie ieroči, ko cilvēks var izmantot pret viņu (Ef. 6:17, 18; Ebr. 4:12), tāpēc viņš dara visu, lai mēs nelasītu un nelūgtu. Viņš zina, ka Dieva vārdi ir spēcīgi un ne tikai radīja šo pasauli (Ps. 33:6), bet arī var uzmodināt mirušos (Jņ. 11:41–44) un dot spēku uzvarēt (Mt. 4:1–11).

Turklāt, atturot Dieva tautu no Bībeles, sātans ietekmē ne tikai mūsu attiecības ar Dievu, bet arī attiecības ar citiem. Mūsu laulības kļūst saspringtas, mēs kliežam uz saviem bērniem un zaudējam pacietību attiecībās ar draugiem vai kolēģiem. Dzīve šķiet pārāk aizņemta; mēs jūtamies stresa pilni un nomākti, bez izejas. Un pārsteidzoši, ka mēs necenšamies paņemt pietiekami garu pauzi, lai saprastu, kas notiek. Mēs varam domāt, ka esam tuvu Dievam, bet patiesībā bez Dieva Vārda paiet dienas un nedēļas, un mēs ar katru dienu kļūstam vājāki.

Pat ja mūsu attiecības ar Dievu ir mainīgas un nepastāvīgas, Dievs ir brīnišķīgi nemainīgs, kā teikts R. dz. 3:22, 23. Ko tu ievēro šajos pantos, un kā to var salīdzināt ar mūsu cilvēka dabu? _____

Kā sedzošais ķerubs pirms grēkākrišanas (Eceh. 28:14-17) Lucifers dzirdēja Dieva vārdus un zināja par to neticamo spēku. Viņš tagad ienīst šo patiesību, tāpēc ir skaidrs, kāpēc mūsu prāts un sirds kļūst nejutīgi, kad mēs neizvēlamies klausīties un ieviest Dieva vārdus savā ikdienā.

Cik mainīga vai nepastāvīga ir tava dievkalpošana? Ko tava atbilde norāda uz nepieciešamību kaut ko mainīt? _____

Svēto Rakstu autoritāte

Bībeles autoritāte un funkcija ir skaidri deklarēta tās lappusēs. Izlasiet un pierakstiet 2.Tim. 3:15-17. Pievērsiet uzmanību tam, ko šie panti mums saka par Bībeles funkciju. _____

Runājot par personīgo Bībeles izpēti, mums jābūt uzmanīgiem, lai negaidītu, ka Bībele kalpos mūsu mērķiem vai perspektīvām, kas ne vienmēr sakrīt ar Dieva perspektīvu. Piemēram, mums nevajadzētu izmantot metodi “aizveru acis un norādu uz tekstu”, jo ne tā Dievs vēlas sazināties ar mums caur Savu Vārdu. Dievs nav marionete, kas gaida, kad varēs apmierināt mūsu vajadzības un vēlmes. Viņa ceļi un domas ir daudz augstākas par mūsu domām (Jes. 55:9), un mums nekad nevajadzētu mēģināt Viņu kontrolēt. Tāpat mums nevajadzētu izvēlēties tikai tās Bībeles daļas, kas mums šķiet ērtas. Tā vietā mums jāskata Bībele kā vienots veselums, nelasot tikai vieglos un pazīstamos pantus un neatstājot novārtā izaicinošos vai konfrontējošos. Ja mēs patiešām vēlamies, lai Dievs runā mūsu dzīvē, mums jāpieņem Bībele kā veselums un jāizmanto pareizas metodes, rūpīgi studējot Bībeli un uzticoties, ka Dievs istajā laikā mums atklās to, kas mums būtu jāzina.

Arī Jēzus pats saka: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta” (Mt. 22:37). Tas nenozīmē, ka mums būtu jāignorē savs prāts; Viņš vēlas piepildīt mūsu prātu ar Savām plašajām zināšanām un izpratni, kas daļēji atklājas caur Viņa Vārdu. Mēs varam lasīt daudzos Bībeles stāstus, kuros Dievs ir sarunājies ar tādiem cilvēkiem kā Ēnohs, Ābrahāms, Mozus un Ijabs, kā arī daudzās sarunas, kuras Jēzum bija ar cilvēkiem. Dievs neapiet cilvēka saprātu, bet aicina mūs pakļaut to Viņa Vārdam un gudrībai, “strādājot pie mūsu pestīšanas”.

Cilvēka prāts tomēr paliks tikai cilvēka prāts – spējīgs kļūdīties un tikt maldināts. Tas nekad nebūs nevainojams. Ir iespējams, ka cilvēka prāts centīsies nolikt Dievu malā, mēģinot visu atrisināt pats; tādējādi cilvēks iztēlojas sevi kā vienādu vai pat augstāku par Dievu. Cilvēki var pieiet Rakstiem ar augstprātīgu un kritisku garu, domājot, ka visu jau ir dzirdējuši un nebūs nekā jauna. Tieši tad, kad mēs jūtamies svarīgi, pārliecināti, pašprietekami un ka mums nekas nav vajadzīgs, mēs atstājam novārtā attiecības ar Dievu un paļaujamies uz savām ierobežotajām zināšanām un kļūdaino spriedumu.

Bībeles patiesība

1960. gados daži liberālie teologi ticās izslēgt Dievu no teoloģijas jomas. 2017. gadā "Time" žurnāla vāku rotāja virsraksts "Vai patiesība ir mirusi?" Tas ir interesanti, jo šī tendence atspoguļo mūsu sabiedrības stāvokli. Pats "patiesības" jēdziens tik ļoti degradējas, ka neviens vairs nezina, kas ir patiesība. Popkultūrā nav nekāda mērinstumenta, etalona vai pamata, uz ko paļauties un kas izturētu laika pārbaudi. Pretēji tam Jēzus sacīja: "Es esmu patiesība" (Jņ. 14:6). Viņa Vārds liecina par Viņu kā pilnīgi šķīstu patiesību.

Izlasiet šos trīs pantus lēnām, pēc tam izlasiet vēlreiz. Ko jūs ievērojāt šajos vēstījumos?

Jņ. 17:17 _____

Sal. pam. 30:5-6 _____

Ps. 12:6 _____

Bībele apliecina, ka pamatpatiesība, pats Jēzus, nemainās (Ebr. 13:8). Tajā pašā laikā, lasot Dieva Vārdu, mūsu izpratne par Dievu un Viņa patiesību var pieaugt. "Ir patiesības raktuves, ko vēl var atklāt nopietns meklētājs." (Elena Vaita "Liecības draudzei" 5. sēj., 704. lpp.) Runājot par "patiesību", Elena Vaita vienmēr atsaucās uz patiesību, ko Dievs dod caur Savu Vārdu. Mēs varam meklēt papildu gaismu Bībelē, jo Bībele nekad nav pretrunā iepriekš atklātajām patiesībām, bet gan tās paplašina.

Izlasiet 1. Tes. 2:13; Ps. 33:4, 5; Ef. 1:13. Kāds vēstījums ir šajos pantos? _____

Galū galā Bībelei un tikai Bībelei jābūt galvenajam avotam, ko mēs saprotam kā patiesību. Visi citi avoti jāpārbauda ar Dieva Vārdu. Pat tas, ko mēs uzskatām par priestspēju, jāpārbauda ar Dieva Vārdu.

Daži cilvēki vēlas apgalvot, ka patiesības nav. Kāpēc šis apgalvojums runā pats sev pretī? Citiem vārdiem – kāpēc apgalvojums, ka patiesības nav, pats par sevi ir mēģinājums pasludināt patiesību un vienlaicīgi to noliegt? _____

Bībeles prasības

Kas varētu mainīties jūsu mājās, ja jūs vērstos pie Bībeles, sastopoties ar lielu lēmumu, attiecību problēmu vai izaicinājumu? Kas varētu mainīties jūsu darbavietā vai draudzē, ja Bībeles vārdi patiešām kļūtu par lēcu, caur kuru cilvēki skatās uz pasauli un izvēlas dzīvot?

Bībeles autori zināja, cik vērtīgi ir Bībeles vārdi. Neviena cita grāmata nevar tā runāt jūsu dzīvē. Šie vārdi ir nodrukāti uz jūsu Bībeles lappusēm, bet kā jūs tos varat noglabāt savā sirdī?

Kāds ir Dāvida padoms Ps. 119:11, un kā jūs to varētu ievērot? (Sk. arī Ebr. 4:12.) _____

Viena no Bībeles prasībām ir atrodama Ebr. 4:12. Divpusējs zobens ir spēcīgs un ass, bet Bībele spēj to, ko cilvēcīgi rīki nevar palīdzēt cilvēka dvēselei. Bībele apraksta sevi kā dzīvu. Iespējams, jūs esat brīnījušies, kā tas var būt, ja tā tika sarakstīta pirms tūkstošiem gadu, bet Jēzus sacīja: "Vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība" (Jņ. 6:63). Ja jūsu sirds ir salauzta vai jūsu dzīve sabrūk, Dievs ar Saviem vārdiem var mainīt jūsu pasauli. Vecā Derība arī apraksta Dieva vārdus kā ļoti aktīvus un pavisam noteikti ne pasīvus (sk. Jes. 55:11). Kad Dāvids pārdomāja Dieva vārdu ietekmi uz savu dzīvi, viņš rakstīja: "Tā ir mana ieprieca manās bēdās, jo Tavs vārds mani atspirdzina" (Ps. 119:50).

Iespējams, jūs esat pieredzējuši stipru izsalkumu savā dzīvē, vai varbūt jūs esat gavējuši vai ievērojuši īpašu diētu. Vai ēdiens pēc gavēņa negaršo īpaši labi? Garīgā ziņā Bībele ir barība mūsu dvēselei.

Ja jūsu dvēsele ir tukša un izsalkusi, atveriet dzīvo Vārdu. Izlasiet Jer. 15:16, 1. Pēt. 2:2 un Mt. 4:4. Dieva vārdi garšo labi prātam un sirdij, un, kad mēs tos lasām, tie mūs piepilda un uztur, kā tas ir apsolīts.

Vārdi mūsu Bībelē nāk no paša Dieva. Dievs tos sūtīja tieši mums un visiem citiem, kas Viņu ir meklējuši. Ja mēs tos lasām ar lūgšanām un atvērtu sirdi, šie vārdi nebūs pierakstīti veltīgi.

Kādas jūsu dzīves cīņas Bībele pašlaik uzrunā? Kāpēc jums nevajadzētu pieļaut, kā jūs paši sev traucējat sekot tam, ko tā jums saka? _____

Sirds stāvoklis

Mūsu spēja saņemt mācību no Dieva Vārda (1j. 22:22) lielā mērā ir atkarīga no tā, kāds ir mūsu sirds stāvoklis, kad mēs pievēršamies Bībelei. Kā to skaidro 1. Kor. 2:14?

Garīgās izpratnes iegūšana nozīmē garīgu atklāsni un gudrību. Loģiski, ka garīgi atvērts cilvēks, lasot Bībeli, iegūs pavisam citus secinājumus nekā garīgi noslēgta persona. Kāds, kas uzskata Bībeli par muļķībām, nemeklēs tās lappusēs patiesību.

Tāpēc gan mūsu attieksme pret Bībeli, gan veids, kā mēs pieejam tās lasīšanai, ir ļoti svarīgs, lai pilnveidotu attiecības ar Dievu. Kā to skaidro Pāvils 1. Tes. 2:13? _____

Dieva Vārds darbojas mūsos, ja mēs tam ticam. Ja atvērsit Bībeli, ticot, ka Dievam ir kaut kas sakāms ar tās lappušu palīdzību, Viņš patiešām runās un darbosies jūsu dzīvē. Bet ļoti daudz kas ir atkarīgs no jūsu ticības un gaidām. Labā ziņa ir – ja jūsu ticība ir maza, Dievs var palīdzēt tai augt (Mk. 9:24), pat ja tā ir tik niecīga kā sinepju graudiņš (Lk. 17:6).

Viens no lielajiem Bībeles mērķiem ir pateikt patiesību par mūsu attiecību ar Dievu stāvokli un to, kā to stiprināt. Ja jūsu sirds ir atvērta Svētajam Garam, ja pieejat Vārdam ar pazemību, jūs vienmēr aiziesit pārveidoti, lai gan dažkārt ikdienā to var nepamanīt, jo šāda pārveide un izaugsme bieži ir pakāpeniska. Bet, ja mēs paliekam apātiski un savos grēkos un neesam gatavi mainīties, Bībeles lasīšana var dot maz labuma. Svētais Gars mudina mūs tuvoties Jēzum Kristum. Vai mēs tiešām vēlamies pietuvoties Viņam? Ja jā, mēs kļūstam “gudri pestīšanai” (2. Tim. 3:15) un redzēsīm lietas, ko nekad iepriekš nebijām iedomājušies.

Kāds ir manas sirds un prāta stāvoklis saskaņā ar Bībeli? Vai es vienkārši eju pie Bībeles ar saviem uzskatiem, lai mēģinātu tos pamatot, vai arī nāku ar atvērtu prātu un sirdi, gatavs bērnišķīgā ticībā uzzināt, ko Dievs vēlas man šodien pateikt? Kāpēc šī atbilde ir tik svarīga? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pārdomājot vārdus, ko esat pateikuši pēdējo 24 stundu laikā, kā jūs tos novērtētu? Vai tie bija mīloši, laipni, priecīgi, iedvesmojoši, satraukti, apātiski, nemierīgi, dusmīgi, tenkojoši vai ļaunprātīgi? Bībele saka: “No sirds pārmērības mute runā” (Mt. 12:34). Ja mūsu sirdī būs “atkritumi”, tas izpaudīsies mūsu vārdos.

Mēs visi esam piedzīvojuši satraukumu, nogurumu un spriedzi, un attiecīgais prāta stāvoklis ietekmē to, kas nāk pār mūsu lūpām (bieži tie ir vārdi, ko vēlāk nožēlojam). Savukārt, kad mūsu sirds ir mīlestības pilna pret kādu, par to liecina mūsu vārdi.

Līdzīgi Dieva Vārds runā par Viņa sirdi un Viņa nodomiem pret mums. Pārsteidzoši, ka šie vārdi – tieši no Dieva sirds – mums ir pieejami Bībelē. Patiešām neticami, cik liels spēks Dieva vārdiem ir saglabājies cauri vēsturei.

“Viena lieta ir uzskatīt Bībeli par grāmatu ar labiem morāles norādījumiem, ko ievērot tik tālu, cik tas saskan ar laikmeta garu un mūsu stāvokli šajā pasaulē; pavisam kas cits ir to uzskatīt par to, kas tas patiesībā ir, – dzīvo Dieva vārdu, kas ir mūsu dzīvība; vārdu, kas veido mūsu darbus, vārdus un domas. Uzskatīt Dieva Vārdu par kaut ko mazāku nozīmē to noraidīt. Un tie, kas to noraida, īstenībā rada skepsi un neuzticību jauniešu vidū.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 260. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi ir visi jūsu ticības loģiskie un saprātīgie iemesli? Droši vien daudz vairāk, nekā jūs apzināties.

2. Kā jūs varat panākt, lai Bībeles izpēte un lūgšanas kļūtu par pamatu jūsu attiecībām ar Dievu? Vai attiecības ar Dievu var izaugt bez lūgšanas un Bībeles studijām?

3. Ja kāds vēlas padziļināt savas attiecības ar Dievu, ko jūs ieteiktu sākt lasīt?

4. Kā dzīvot no katra vārda, kas nāk no Kunga mutes? (5. Moz. 8:3) Kā tas varētu praktiski izpausties jūsu dzīvē?

5. Ko šie panti mums māca par Dieva vārdiem? Ebr. 11:3; Ps. 33:6; Mt. 11:4, 5; 1. Tes. 4:16; Ef. 6:17; Jēk. 1:21.

KOPSAVILKUMS:

Bībele ir dzīva un spēcīga, un tās lasīšana ir pamats attiecību veidošanai ar Dievu. Tā ne tikai māca par Dieva brīnišķīgo raksturu un Viņa mijiedarbību ar cilvēci visas vēstures garumā – tā arī uzrunā mūs katru dienu, ja pieejam tai ar pazemību.

KĀ PĒTĪT BĪBELI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 15:1-8; Mk. 1:35; 1. L. 16:11; Ps. 119:105; Jes. 50:4; Jes. 55:1-13.

ATMIŅAS PANTS:

“Tāpat tas ir ar Manu vārdu, kas iziet no Manas mutes. Tas neatgriezīsies pie Manis tukšā, bet tam jāizdara tas, ko Es vēlos, un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju” (Jes. 55:11).

A tceries, kad saņēmi savu pirmo Bībeli.

Varbūt biji bērns, un to tev pasniedza kāds kristīgs radnieks. Vai varbūt tu to iegādājies pats kā pieaugušais. Lai cik ilgi tev jau būtu Bībele (varbūt tev ir pat vairāk nekā viena), padomā par vērtību, ko tu piešķir šai Grāmatai. Vai tā ir viena no tavām visdārgākajām, visvērtīgākajām mantām, vai arī tu pieņem kā pašsaprotamu, ka dzīvais Dieva Vārds ir tieši tavās rokās? Vai tev ir grūtības regulāri to lasīt? Vai kādreiz esi jautājis: no kurienes man sākt? Kā lasīt šo Grāmatu, lai nonāktu tuvāk Dievam?

Mārtiņš Luters teica: “Vairākus gadus pēc kārtas es divreiz gadā esmu pārlasījis Bībeli. Ja Bībele būtu liels, varens koks un visi tās vārdi mazi zari, es būtu pieskāries visiem zariem ar vēlmi uzzināt, kas tur ir un ko tie piedāvā.”

Neatkarīgi no tā, vai tev jau ir aktīvs ikdienas Bībeles studiju laiks, vai arī tava Bībele lielākoties stāv aizvērta plauktā, realitāte ir tāda, ka mēs visi varam ieviest stabilākus Bībeles izpētes laikus. Šonedēļ mēs iepazīsim dažus praktiskus veidus, kā labāk pētīt Dieva Vārdu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. maijā.

Laiks

Vai esi kādreiz iestatījis modinātāju nedaudz agrāk nekā parasti, lai pamostos un palasītu Bībeli? Vai esi cīnījies, lai izkļūtu no gultas, paskatīties pulkstenī un domājis: “Man ir piecpadsmit minūtes, pirms jāsāk diena. Jāpasteidzas!” Vai esi veicis ātru lūgšanu vai pāršķirstījis kādu nodaļu, lai nomierinātu sirdsapziņu, bet ne sirdi ar šādu rezultātu, pirms steidzies dienas gaitās?

“Tik maz ir labuma no steigšus lasītiem Rakstiem. Cilvēks var izlasīt visu Bībeli, bet tomēr nespēt saskatīt tās skaistumu vai saprast tās dziļo un slēpto nozīmi.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 90. lpp.)

Lai gan Bībeles lasīšana patiešām ir svētības, pat ja dzer kā no ugunsdzēsības hidranta (daudz un ātri), ir iespējams izlasīt Bībeli ātri un tomēr palaist garām tik daudz. Dievs mums ir devis Savu iedvesto dārgo Vārdu, lai mēs labāk iepazītu Viņu (un vienlaikus arī labāk izprastu sevi). Kad mēs veltām laiku, lai iepazītu neapraktāmo, skaisto Dieva raksturu un Viņa mijiedarbību ar cilvēci visā vēsturē, mēs varam Viņu tikai vairāk iemīlēt. Viņa mijiedarbības ieraksts ir tieši mūsu rokās – bet mums jāatrod laiks, lai iepazītu Dievu, lasot Viņa Vārdu (Ap. d. 17:11).

Apsveriet šādus ieteikumus:

Lūdz Dievam iedegt tavā sirdī vēlmi pēc Viņa. Paļaujies uz Jer. 29:13 un Ps. 37:4 apsolījumiem. Aicini Viņu modināt tevi agrāk nekā parasti vai atbrīvot laiku Dievam tavās ikdienas gaitās.

Nodod savu laiku Dievam. Jā, tu esi aizņemts, un ir tik daudz steidzamu lietu, ko darīt. Bet laiks ar Dievu ir nenovērtējams. Dodies uz klusu vietu vienatnē un izlasi Ps. 46:10. Slavē Dievu ar dziesmu “Visu atdošu” (“I Surrender All”) vai vismaz pārlasi šīs dziesmas vārdus. Padomā par tām dzīves jomām, kuras tu varbūt neesi pilnībā nodevis Viņam, un pienes tās Dievam.

Padodi laiku ar Dievu pat tad, ja ne vienmēr to vēlies. Tāpat kā nepieciešama apziņāta izvēle un rīcības plāns, lai būtu vesels (vingrot, pareizi ēst), nepieciešama apzināta izvēle, lai būtu tuvākās attiecībās ar Dievu. Atceries, ka jaunus ieradumus var izveidot vismaz 21 dienas laikā, un mums tas neizdosies bez Svētā Gara palīdzības.

Vēlreiz izlasi Jņ. 15:1-8. Ko Jēzus mums saka par palikšanu Viņā, un kāpēc tas ir tik būtiski mūsu ticībai? _____

Vieta

Jēzus mums ir pilnīgs piemērs visās lietās, un, ja runa ir par personīgu dievbijību, tas nav citādi. Ko Mk. 1:35 saka par Jēzus laiku kopā ar Dievu? _____

Lai arī tas ir tikai viens pants, mēs šeit varam daudz ko mācīties no Jēzus piemēra. Vēl pirms saullēkta Viņš devās prom (norobežojās no ikdienas steigas un trokšņa), lai pabūtu vientuļā, klusa vietā, kur Viņš varētu būt kopā ar savu Tēvu. Vai varat iztēloties ainu – Jēzus sēž pie Galilejas jūras vai kalna nogāzē, lūdzot Tēvu un sazinoties ar Viņu, pirms mostas pasaule? Lai gan šis pants apraksta Jēzus apņemšanos lūgt, mēs skaidri redzam, ka tā bija Viņa prioritāte. Nav šaubu, ka šis laiks deva Viņam spēku saskarties ar visu, ko Viņš piedzīvoja. Ja Jēzum tas bija vajadzīgs, lai sāktu jaunu dienu, cik gan daudz vairāk tas ir nepieciešams mums?

Dievs saka: “Meklējiet Mani” un cer, ka mūsu atbilde būs: “Es meklēju, Kungs, tavu vaigu” (Ps. 27:8).

Ko 1. L. 16:11 saka par to, kā mums jāmeklē Viņa vaigs? _____

Vai tev ir kāda vietiņa, kur doties katru rītu, lai pabūtu kopā ar Dievu? Tas var būt arī krēsls pie loga, klusa vieta ārā vai pat virtuves galds, kur katru dienu sēdēt pie Jēzus kājām un mācīties no Dieva Vārda. Sēdēt pie Jēzus kājām ir labākā vieta, kur būt (Lk. 10:39-42). Veidojot ikdienas ieradumu doties uz noteiktu vietu, lai pavadītu laiku ar Dievu, tev būs lielāka iespēja atgriezties tur katru dienu. Nezaudē drosmi, ja kādu dienu nevarēsi to izdarīt; var taču rasties ārkārtas situācijas, kad tev var nebūt iespējas pavadīt laiku ar Dievu. Bet centies nepalaist garām pārāk daudz dienu, nedēļu vai mēnešu bez īpaša laika ar Dievu. Atceries, ka pastāvīgas attiecības ar Dievu ir ikdienas izvēle, ko vari sākt jau šodien, ja to izvēlēties.

Cik daudz laika pagājušajā nedēļā tu pavadīji lūgšanās un Bībeles lasīšanā? Ko tava atbilde saka par izmaiņām, kuras tev var nākties veikt savās prioritātēs? _____

Dziļa Bībeles izpēte

Kaut arī tev nav jābūt zinātniekam, lai pētītu Bībeli, kā tu vari to pētīt dziļi?

Lūdz: Nav iespējams pārspīlēt lūgšanas nozīmi Bībeles izpētes sākumā un beigās (un arī tās laikā). Elena Vaita saka – lasot Bībeli, mēs neesam vieni. Ielūdzot Svēto Garu kā ceļvedi, mēs noraidām visus citus traucēkļus, un ienaidnieks bēg. “Bībeli nekad nevajadzētu pētīt bez lūgšanas. Tikai Svētais Gars var likt mums saprast viegli saprotamās lietas vai palīdzēt tikt galā ar patiesībām, ko ir grūti aptvert.” (“Lielā cīņa”, 599., 600. lpp.)

Lasi un raksti: Galvenā atšķirība starp vienkāršu Bībeles lasīšanu un tās pētīšanu bieži vien ir rakstīšana. Rakstīšana palīdz mums palēnināt domas, pārdomāt Dieva Vārdu un apstrādāt to tādā tempā, lai varētu notikt novērojumi, interpretācijas, pielietošana un nodošanās. Tā arī palīdz sakārtot sākotnēji izklaidētās domas – no galvas uz pildspalvu un tad uz sirdi. Mēs arī labāk atcerēsimies to, ko esam pierakstījuši (Ps. 119:15, 16). Ja nevarat rakstīt, mēģiniet lasīt Bībeli skaļi (vai klausīties to) un pēc tam izteikt savas domas kā lūgšanu Dievam.

Dalies: Pastāsti kādam, ko esi iemācījies. Tas nostiprinās tavu saprašanu un iedvesmos vēl kādu.

Izvēlies īsu Bībeles grāmatu (piemēram, Jonas, Marka, Filemona vai 1. Jāņa) un pēti lēnām. Lūk, vienkārša pieeja, kā pētīt vienu pantu, nodaļu vai pat veselu grāmatu:

1. Lūdz, lai Svētais Gars vada tavu prātu un lasot mīkstina sirdi.
2. Izvēlies Bībeles pantu vai nodaļu.
3. Pieraksti pantu klādē vai izcel daļas, kas pievērš tavu uzmanību.
4. Lūdz, izlasi pantu vēlreiz un atrodi galvenās domas.
5. Pieraksti, ko šīs domas tev māca.
6. Lūdz par šīm domām un to, kā tās ietekmē tavas attiecības ar Dievu.
7. Padomā, kam tu šodien varētu līdzdalīt izlasīto.

“Kad vien Dieva ļaudis pieaug žēlastībā, viņi pastāvīgi iegūst skaidrāku izpratni par Viņa Vārdu. Viņi ieraudzīs jaunu gaismu un skaistumu tā svētajās patiesībās. Tā tas ir bijis visās baznīcas vēsturiskajās paaudzēs un turpināsies līdz pasaules galam.” (Elena Vaita “Counsels to Writers and Editors”, 38., 39. lpp.)

Kādā veidā tu esi pieredzējis, ka šis citāts ir patiess tavā dzīvē? Sk. arī Ps. 119:105.

Divkārša svētība

Ir daudz veidu, kā mēs varam pētīt Bībeli, piemēram, metode “pantu pa pantam” (jau iepriekš minēta), nodaļas izpēte, tēmas analīze, konkrēta vārda vai visas grāmatas pētniecība. Mēs varam pētīt, izmantojot konkordanci un Bībeles vārdnīcu, un varam lasīt Bībeli kopā ar “Laikmetu konflikta” sēriju – papildu ieskatu gūšanai. Varam doties pastaigā dabā un klausīties ierunātas Bībeles daļas, vai arī varam pētīt Bībeli kopā ar kādu draugu vai mazā grupā.

Tāpat kā mēs uzturam dzīvas draudzības saites, ieviešot dažādību un jaunus piedzīvojumus, mums jāuztur svaiga un enerģiska mūsu ikdienas tikšanās ar Dievu, izmantojot dažādas metodes Bībeles pētīšanā. Vienmēr varam iemācīties ko vairāk!

Viena lieta, kas palīdzēs saglabāt dzīvīgumu tavos Bībeles pētījumos, ir dalīšanās ar citiem, ko esi atklājis. Kad mēs mēģinām izskaidrot, ko esam iemācījušies, apkopošanas un sintezēšanas process nostiprina mūsu domas. Tas palīdz zināšanas saglabāt. Divkāršā svētība ir tā, ka, daloties un apspriežoties ar citiem, garīgās sarunas bieži vien izaicina un nostiprina abas puses. Tieši, daloties vai mācot citus, visdziļākā mācīšanās notiek mūsu pašu prātā.

Tu arī ieraudzīsi, ka tas, ko tu studē katru dienu, nav tikai Dieva vēsts tev, bet arī vēsts citiem.

Izlasi Jes. 50:4. Ko šis pants saka par attiecībām ar Dievu un to, kā tas var ietekmēt attiecības ar citiem? _____

Mūsu personīgais Bībeles pētīšanas laiks ne tikai stiprina mūs, bet arī ļauj iedrošināt citus, ar kuriem satiksimies attiecīgajā dienā. Tas var kļūt par divkāršu svētību.

Mūsu garīgā dzīve ir maratons. Lūdz Kungu, lai Viņš palīdzētu tev skriet šajās “sacensībās”, pastāvīgi koncentrējoties uz mērķi (Fil. 3:14). Nezaudē drosmi, ja kādu laiku esi bijis nedaudz laisks, bet nekavējies veikt nepieciešamās izmaiņas savā dzīvē, lai uzturētu dzīvas attiecības ar Dievu, īpaši Bībeles pētīšanas un lūgšanu laiku. Patiesi, tas, ka mēs varam iepazīt Dievu šodien, ir mūžīgā dzīvība (Jņ. 17:3). Mūsu ikdienas apņemšanās būt Viņā un Viņa Vārdā maina dzīvi.

Izlasi šīs nedēļas atmiņas pantu un pārdomā tā nozīmi. Ko tu pašlaik pēti? Kam tu varētu to līdzdalīt? _____

Cik salds!

Padomā par savu iecienītāko desertu. Vai tas ir veselīgs? Varbūt tu izmantoji medu kā saldinātāju vai pat Manuka medu tā iespējamo ārstniecisko īpašību dēļ. Ja esi baudījis medus kāri, tu zini, cik salda ir tās mīkstā tekstūra, kad tā izkūst uz tavas mēles.

Ps. 119:103, 104 Bībele apraksta sevi kā medus kāri – baudas metaforu: “Cik saldi ir Tavi vārdi manai mutei, saldāki nekā medus manām lūpām! No Tavām pavēlēm es mācos.”

Ko nozīmē tas, ka “no Tavām pavēlēm es mācos” (Ps. 119:104)? Kāpēc šī doma ir svarīga, lai saprastu, ko Bībeles pētīšana mums dod? _____

Jā, Dieva vārdi patiešām ir saldi dvēselei un atšķirīgi no visa, ko pasaule piedāvā. Atšķirībā no daudziem desertiem Dieva Vārda saldums dziedina dvēseli un maina raksturu. Ja esi attālinājies no Dieva, tu vari krist ceļos, atvērt Viņa Vārdu un dzert no dzīvā ūdens, kas vienīgais spēj apmierināt.

Izlasī Jes. 55:1-13, kur pravietis paplašina iepriekš minēto vēstījumu. Atbildi uz šiem jautājumiem:

Ko Kungs dod tiem, kas nāk pie Viņa, lai “ēstu” no Viņa Vārda? _____

Kāds ir šeit izteiktais Viņa aicinājums tev? _____

Kāds ir Viņa izaicinājums? _____

Kāds ir Viņa apsolījums? _____

Dieva dzīvais un varens Vārds tiešā veidā ietekmē sirdi, prātu un dvēseli, izaicinot mūs augt Kristū. Bet tas var notikt tikai tik lielā mērā, cik mēs veltām laiku un pūles (un, jā, tas prasa pūles!), lai iedziļinātos Vārdā ar paklausīgu un pazemīgu attieksmi, kā arī gatavību sekot tam, ko tas māca.

Kādos konkrētos veidos jūs varat “meklēt Kungu, kamēr Viņš atrodams” (Jes. 55:6)?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Bībeles pētīšanas mērķis ir iepazīt Dievu un augt attiecībās ar Viņu, jo tieši tā ir mūžīgā dzīvība – būt kopā ar To, kuru mēs mīlam (Jņ. 5:39; Jņ. 17:3).

Daļa no jebkurām attiecībām ir savstarpēja iesaistīšanās. Mēs lasām Atkl. 3:20, ka Jēzus vēlas pavadīt laiku ar mums, tomēr mums jāapzinās, ka mums kā radītām būtnēm vienmēr būs ko mācīties par mūsu Radītāju. Kā kalnračiem, kas rok dārgakmeņus, mums pastāvīgi jārok savā Bībelē. Vienmēr būs vēl ko uzzināt, lai cik reižu mēs būtu lasījuši noteiktus Bībeles stāstus vai pantus. “Lai arī cik lielus intelektuālus sasniegumus cilvēks iegūst, viņš nedrīkst pat uz brīdi domāt, ka nebūtu nepieciešama rūpīga un nepārtraukta Bībeles pētīšana, lai gūtu lielāku gaismu. Kā tautai mums katram individuāli ir aicinājums būt pravietojumu pētniekiem.” (Elena Vaita “Counsels to Writers and Editors”, 41. lpp.)

Mums arī nevajadzētu mēģināt Bībeli pielāgot savām cilvēciskajām domām un viedokļiem. “Kā mums pētīt Rakstus? Vai mēs liksim savu doktrīnu izpratni vienu pie otras un tad mēģināsim visu Bībeli pielāgot saviem noteiktajiem viedokļiem? Vai arī mēs savas idejas, uzskatus un teorijas salīdzināsim no visām pusēm ar patiesības Rakstiem? Daudzi, kas lasa un pat māca Bībeli, nesaprot dārgās patiesības, ko viņi māca vai pēta. [...] Daudzi piešķir Rakstu vārdiem tādu nozīmi, kas atbilst viņu pašu uzskatiem.” (Elena Vaita “Counsels to Writers and Editors”, 36. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ar kādu attieksmi tu parasti ej pie Bībeles? Vai tev šajā jautājumā būtu kas jāmaina? Kāpēc pazemības un paklausības attieksme pret Vārdu ir tik būtiska?
2. Vai ir kādi konkrēti uzskati, no kuriem tev varētu nākties atteikties, lai ļautu Rakstiem runāt pašiem par sevi? Ja jā, kā tu varētu sākt lūgt par to jau tagad?
3. Kā oriģinalitāte var kļūt par šķērslī cilvēka attiecībās ar Dievu? Kā vēlme atrast kaut ko jaunu un inovatīvu var novest maldos, it īpaši, ja tas tiek darīts egoistisku mērķu dēļ?

KOPSAVILKUMS:

Personīga Bībeles pētīšana ir kodols, kas uztur dzīvas un nepārtrauktas attiecības ar Dievu. Dieva Vārds ietekmē mūsu dzīvi divdesmit pirmajā gadsimtā jēgpilnā veidā, tāpat kā tas ir noticis pagājušajos gadsimtos. Līdzīgi kā kopjot jebkuru draudzību, mums jāmeklē veidi, kā uzturēt dzīvu savu pielūgsmi, paliekot Jēzū, uzticoties Viņa apsolījumam, ka Viņa Vārds “neatgriezīsies pie Manis tukšā, bet tam jāizdara tas, ko Es vēlos, un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju” (Jes. 55:11).

LŪGŠANU KAREIVJI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 2:20-23; Dan. 6:10, 11; Ap. d. 20:36; 1. Moz. 5:22-24; 2. Moz. 33:15-23; 2. Moz. 32:31, 32.

ATMIŅAS PANTS:

“Es mīlu To Kungu, jo Viņš klausīja manas lūgšanas balsi. Viņš piegriezta man Savu ausi, tādēļ es Viņu piesaukšu visu savu mūžu” (Ps. 116:1, 2).

Iedomājies, ja tu reti runātu ar savu labāko draugu vai laulāto. Ļoti drīz attiecības izjuktu, un rastos problēma. Tāpat lūgšana ir būtiska daļa no tuvām attiecībām ar Dievu. Tā ir izšķiroša garīgās nodošanās daļa, kas katram no mums ir vajadzīga un kuru var stiprināt. Ja mēs nelūdzam pastāvīgi un bieži, mēs agri vai vēlu novirzīsimies no Kunga. Bībelē mēs uzzinām par dažādiem cilvēkiem, kuri lūdza dažādos veidos. Mēs varam papētīt, kā viņu sadraudzība ar Dievu ietekmēja viņu attiecības ar Viņu; par ko un kā mēs paši varētu lūgt, un kā viņu lūgšanas mainīja citu cilvēku dzīvi. Tā ir patiesība: mūsu lūgšanu dzīve ietekmē ne tikai mūs pašus, bet arī citus. Tāpat kā Bībeles studijas, arī lūgšanas tēma ir gan plaša, gan svarīga un daudz dziļāka, nekā to var izklāstīt divās nedēļās. Šonedēļ mēs apgūsim dažas mācības no tiem, kuri Bībelē lūdza un parādīja, cik stiprām attiecībām ar Dievu būtiskas ir lūgšanas. Mācīsimies no viņu piemēra.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. maijā.

Uzticīgais Daniēls

Daniēls ir viens no lielākajiem Bībeles varoņiem. Mēs zinām arī pirmo stāstu (sk. Dan. 1): “Daniēls cieši apņēmās savā sirdī neaptraipīt sevi ar ēdienu no ķēniņa galda” (Dan. 1:8). Arī Daniēlam un viņa trim draugiem “Dievs piešķīra .. ieskatu un saprašanu visādās gudrībās un zinībās, bet Daniēlu apveltīja ar spēju saprast visādas parādības un sapņus” (Dan. 1:17). Bībele apraksta Daniēlu kā gudru (Dan. 1:20; 2:14, 21, 23, 48), jo viņā bija Dieva Gars (Dan. 4:9, 18; 5:14; 6:3), un Debesis viņu ļoti mīlēja (Dan. 9:23; 10:11). Tā tiek aprakstīts cilvēks, kuram bija stipra, paliekoša saikne ar Dievu.

Dan. 2. nodaļā, kad ķēniņš Nebukadnēcars izdeva nāvēssoda dekrētu visiem Babilonijas gudrajiem, Daniēls meklēja Dieva žēlastību attiecībā uz sapņa noslēpumu (Dan. 2:18). Kad Dievs atklāja ķēniņa sapni Daniēlam, viņš nekavējoties lūdza Dievu.

Izlasi Dan. 2:20-23. Kāpēc Daniēls lūdza, un ko mēs varam mācīties no šīs lūgšanas?

Gadi skrēja, ķēniņi nāca un gāja, bet Daniēls palika par ķēniņu padomnieku un tika raksturots kā tāds, kam bija “spēcīgs gars; un ķēniņš bija nodomājis uzticēt viņam pārvaldīt visu valsti” (Dan. 6:3). “Viņš bija uzticīgs, un viņā netika atrasta ne kļūda, ne vaina” (Dan. 6:4). Neskatoties uz skaudību un ļauniem savvērestības plāniem (Dan. 6:5-9) no viņa līdzgaitniekiem, Daniēla lūgšanu dzīve palika pastāvīga un bezbailīga.

Izlasi Dan. 6:10, 11. Ko šie panti mums atklāj par Daniēlu? _____

Piedzīvojot grūtības, Daniēls lūdza Dievu. Lai gan viņa dzīvībai draudēja briesmas, viņš bija pastāvīgs un neatlaidīgs lūgšanās (trīs reizes dienā, jo tāds bija viņa paradums), un paredzams (pie sava atvērtā loga trīs reizes dienā, metoties ceļos Jeruzalemes virzienā). Viņa lūgšana bija fiziska darbība (viņš zemojās uz ceļiem) un koncentrējās uz pateicību un lūgumiem.

Nemot vērā šo stāstu, cik vāji ir tavi attaisnojumi attiecībā to, kāpēc tu nelūdz Dievu? _____

Lūgšanas stāja

Kad mūsu dzīvē kaut kas noiet greizi, vairums cilvēku piezvana tuvam draugam, lai izkratītu sirdi. Kad mums ir labas ziņas, mēs atrodam kādu, ar ko tajās dalīties. To pašu mēs varam darīt attiecībā uz Dievu. “Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā draugam.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 93. lpp.)

Lūgšana ne tikai uztur mūsu savienību ar Dievu, bet arī parāda velnam, kam mēs piederam. Kad no rīta nometamies ceļos, lai lūgtu, tā ir fiziska deklarācija tumsas spēkiem, ka šajā dienā mēs izvēlamies Dievu. Turklāt, kad mēs lūdzam, Dievs sūta eņģelus mums blakus, un mēs tiekam stiprināti un sargāti no tumšā ienaidnieka (Ps. 91).

Fiziska nomešanās ceļos parāda pazemīgu stāju. Tas tomēr atšķiras no lūgšanas, sēžot krēslā vai guļot gultā, lai gan mēs, protams, varam lūgt arī šādās pozās. Nometoties ceļos Dieva priekšā, mūsu sirds vieglāk Viņam padodas, jo mūsu ķermeņi un mūsu vārdi pasludina, ka Viņš ir visvarens un ka mēs esam tikai Viņa radītie bērni.

Izlasi šos Bībeles pantus un padomā par cilvēkiem, kuri lūdza, nometoties ceļos:

Dan. 6:10, Lk. 22:41, Ap. d. 7:60, Ap. d. 9:40, Ap. d. 20:36. _____

Stāvēšana lūgšanā bija izplatīta prakse Bībeles laikos (2. L. 20:5, 6, 13; 1. Sam. 1:26; Īj. 30:20; Lk. 18:11). Bībele arī atklāj gadījumus, kad cilvēki lūgšanas laikā sēdējuši (2. Sam. 7:18; 2. Ķēn. 4:38). Citi metās ar seju pie zemes Dieva priekšā – lai gan šī poza biežāk bija saistīta nevis ar lūgšanu, bet ar pakļaušanos pārākam spēkam (1. Ķēn. 1:47; Mk. 14:35). Kāda ir tava ierastā poza lūgšanas laikā? Bībele neprasa, lai mēs lūgtu kādā noteiktā pozā, taču pozas ir nozīmīgas, jo tās atspoguļo mūsu bijību, mūsu iekšējās sajūtas un vēlmi padoties Dievam. Daži cilvēki fiziski nevar nomesties ceļos, tāpēc galvenais ir sirds stāvoklis. Ja tu vari nomesties ceļos, bet parasti to nedari, kāpēc gan neizmēģināt to nākamās lūgšanas laikā un pavērot, kā tas ietekmē tavu laiku ar Dievu?

Bībele mūs aicina “lūgt bez mitēšanās” (1. Tes. 5:17), kas nozīmē pastāvību (Kol. 4:2) un neatlaidību (Rom. 12:12). Šodien, kad tu stāvi, sēdi, guli vai ej, vērs savas domas Dieva virzienā un runā ar Viņu kā ar savu draugu. Sāc tūlīt.

Ēnohs staigāja un runāja

Izlasi 1. Moz. 5:22-24. Ko tieši mēs zinām par Ēnohu? _____

Bībele daudz nestāsta par Ēnoha dzīvi, taču mēs uzzinām to, ka viņš trīs simt gadu staigāja ar Dievu, līdz Dievs viņu uzņēma Debesīs. Cik skaisti, ka cilvēka pastāvīgā nodošanās Dievam ir tas, kā raksturot viņa dzīvi! Viena lieta, ko mēs zinām, ir tā, ka Ēnohs noteikti bija “pastāvīgs lūgšanā” (Rom. 12:12, NJKV), neatlaidīgi un ticībā pieaugot savās ikdienas gaitās ar Dievu. Pasaule Ēnoha laikā kļuva arvien ļaunāka, un Ēnohs bija aizņemts, kalpojot Dievam, bet viņš to nebūtu varējis paveikt labi, ja nebūtu dzīvojis Viņā.

“Aktīvas dzīves vidū Ēnohs pastāvīgi uzturēja sadraudzību ar Dievu. Jo lielāks un steidzamāks bija viņa darbs, jo neatlaidīgākas un dedzīgākas bija viņa lūgšanas. Pavadījis kādu laiku starp cilvēkiem, cenšoties viņiem palīdzēt ar pamācību un piemēru, viņš atkāpās vientulībā, lai pavadītu laiku kopā ar Dievu, izsalkumā un slāpēs pēc dievišķām zināšanām, ko tikai Dievs var dot. Šādi sadraudzējoties ar Dievu, Ēnohs arvien vairāk atspoguļoja dievišķo tēlu. Pat bezdievīgie ar bijību skatīja Debesu iespaidu viņa sejā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 86., 87. lpp.)

Dievs neprasa, lai mēs dzīvotu kā vientuļnieki vai mūki, tik ļoti šķirti no pasaules, ka nespētu tai būt par svētību. Mēs tāpat kā Ēnohs varam būt darbīgi un apzināties apkārtējo vajadzības, taču, vienīgi ejot un runājot ar Dievu pastāvīgā, tuvā sadraudzībā, Viņš caur mums var atspoguļot Savu brīnišķīgo raksturu.

Mēs varam lūgt jebkurā laikā un vietā. Nav nevienas vietas uz zemes, kur Dievs mūs neredz vai nedzird (Ps. 139:7-12); Viņš vienmēr dzird mūsu sirds saucienus, lai kur mēs būtu (Iasi R. dz. 3:55-57). Un tomēr ir vērts pieminēt, ka reizēm ir labi lūgt skaļi, nevis tikai domās. Kad mēs lūdzam klusībā, mēs varam vieglāk novērsties, nepabeigt savu domu vai teikumu, un var būt grūtāk saglabāt koncentrēšanos. Bet, kad mēs lūdzam balsī – vai nu čukstus, vai ierastā balsī –, tas ir kā netiešs atgādinājums pašiem sev, ka Dievs ir reāls, ka Viņš klausās un ka mums ir kaut kas konkrēts, par ko ar Viņu runāt.

Šodien ejot savās ikdienas gaitās, kur un kā tu plāno izteikt lūgšanu sadraudzībā ar Jēzu? _____

Mozus, dievbijīgais vadonis

Lai gan Ēnoham acīmredzami bija ļoti ciešas attiecības ar Dievu, daudz plašāks ieskats mums ir Mozus attiecībās ar Dievu, un mēs pat varam lasīt vairākas Mozus sarunas ar Viņu. Ceļojot kopā ar Mozu, caur šī pazemīgā vadītāja dzīves kāpumiem un kritumiem, mēs atkal un atkal redzam, ka vissvarīgākā viņa dzīves daļa un viņa kā dievbijīga vadītāja panākumu noslēpums bija viņa pastāvīgā saziņa un tuvās attiecības ar Dievu.

Izlasi 2. Moz. 33:15-23. Kāds ir sarunas starp Mozu un Kungu saturs un raksturs? _

Iedomājies, kā tas būtu bijis – runāt ar Dievu un dzirdēt Viņa balsi tik skaidri. Brīnums, ka israēlieši paši nemeklēja šādu sadraudzību ar Dievu, bet gan lūdza Mozum viņus uzrunāt (2. Moz. 20:18-21). Tomēr Dievs Mozu šim bija gatavojis jau no viņu pirmās tikšanās pie degošā ērkšķu krūma uz šī paša kalna. Lai gan mēs lasām arī par citām Mozus personīgajām lūgšanām, mēs redzam, ka viņš gandrīz nepārtraukti atradās Dieva klātbūtnē, lūdzot vadību un aizlūdzot par cilvēkiem, kurus viņš vadīja.

Divos gadījumos Mozus aizlūdza par saviem ģimenes locekļiem. Kādos apstākļos šīs aizlūgšanas notika, un kas būtu noticis, ja viņš nebūtu iestājies par viņiem?

Ārons: 2. Moz. 32:1-14, 31-34; 5. Moz. 9:20 _____

Mirjama: 4. Mozus 12:13 _____

Īpašas ievēribas cienīgs attiecībā uz notikumu ar Mirjama ir tas, ka viņa slikti izturējās pret Mozu un parādīja greisirdību. Viņš viegli varēja paiet malā un ļaut Dievam sodīt Mirjama un Āronu, kā viņi bija pelnījuši. Tā vietā viņš bija ātrs piedot un aizlūgt par savas māsas dziedināšanu. Cik spēcīgs Dieva piedodošās žēlastības atspulgs redzams Mozus rīcībā!

Izlasi Mt. 5:44 un Kol. 3:13. Kā tu vari iemācīties darīt to, kas šeit pateikts? Kāpēc ir svarīgi to darīt? _____

Mozus aizlūdz par tautu

Izlasi 2. Moz. 32:31, 32. Ko tas mums māca par Mozu un lūgšanu? _____

Mozus drosmīgi aizlūdza par Dieva tautu atkal un atkal. Mozus vērsās pie Dieva, kad cilvēkiem bija slāpes (2. Moz. 15:25; 17:2-6), kad viņi bija izsalkuši (4. Moz. 11:21, 22), un arī pilnīgā izmisumā (4. Moz. 11:11-15). Kad israēlieši uztaisīja zelta teļu tūlīt pēc tam, kad Dievs bija noslēdzis derību ar tautu, Mozus atminējās: “Jo es baiļojos par dusmām un bardzību, ar ko Tas Kungs gribēja jūs izdeldēt; bet Tas Kungs arī šoreiz mani paklausīja” (5. Moz. 9:19). Kad izlūki atgriezās no Apsolītās zemes, Mozus atcerējās: “. es nometos un biju Tā Kunga priekšā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, tāpēc ka Tas Kungs bija sacījis, ka Viņš jūs izdeldēšot” (5. Moz. 9:25). Kad Levija cilts tika atdalīta no citām ciltīm, lai kalpotu svētnīcā, Mozus atcerējās: “Es sabiju kalnā kā iepriekšējo reizi – četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Tas Kungs mani arī šoreiz paklausīja; Tas Kungs negribēja tevi iznīcināt” (5. Moz. 10:10). Dievs uz klausīja Mozus lūgšanas.

No Mozus dzīves mēs varam daudz mācīties par lūgšanu un uzticēšanos Dievam:

- Mozum bija dziļa mīlestība pret Dievu un skaidrs Viņa rakstura redzējums. Dievs aprakstīja Sevi Mozum 2. Moz. 34:6: “Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā.”

- Mozus bija gan drosmīgs, gan uzticīgs, viņš turējās pie Dieva visā garajā ceļā uz Apsolīto zemi. Lai gan viņš cīnījās tāpat kā mēs visi, Mozus uzticējās Dieva spēkam, klātbūtnei un vadībai savā dzīvē (2. Moz. 33:13).

- Mozus atgādināja Dievam Viņa derību (2. Moz. 32:13), pieprasot Dieva apsoliņumus par labu Viņa tautai (5. Moz. 7:8), un atcerējās Dieva vadību pagātnē (5. Moz. 8:2).

- Mozus pieņēma Dieva atbildes uz savām lūgšanām, vai tās bija “jā” vai “nē”. Būt ciešās attiecībās ar Dievu nenozīmē, ka mēs vienmēr saņemsim to, ko vēlamies (5. Moz. 3:23-29), taču mums tik un tā jālūdz neatlaidīgi (Lk. 18:1-8).

Par kuru cilvēku tev šobrīd vajadzētu aizlūgt? Kas tevi kavē to darīt tieši tagad? ___

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Galū galā mums vajadzētu lūgt, jo mēs tik ļoti mīlam Dievu, ka vienkārši nespējam neizstāstīt Viņam visu: savus priekus un uzvaras, savas nastas un raizes, savus lūgumus un ikdienas vajadzības. “Mēs varam palikt tik tuvu Dievam, ka katrā negaidītā pārbaudījumā mūsu domas pievērsīsies Viņam tikpat dabiski, kā zieds pagriežas pret sauli. Savas vajadzības, savus priekus, savas bēdas, savas rūpes un nedrošību vienmēr nes Dieva priekšā. Tu nevari Viņu apgrūtināt, tu nevari Viņu nogurdināt. Viņš, kurš skaita tavas galvas matus, nav vienaldzīgs pret savu bērnu vajadzībām. [...] Mūsu bēdas un pat to izteikšana vienmēr skar Viņa mīlošo sirdi. Nodod Viņam visu, kas mulšina prātu. Dievam nekas nav par lielu vai smagu, jo Viņš uztur pasaules, Viņš valda pār visu, kas notiek Visumā. Un nekas, kas saistās ar mūsu mieru, nav par mazu, lai Viņš to atstātu neievērotu. Mūsu piedzīvojumos nav tik tumšas nodaļas, ko Viņš nevarētu izlasīt, nav tik lielu sarežģījumu, ko Viņš nevarētu atrisināt. Vismazākajam no Viņa bērniem nevar notikt nekāda nelaime, dvēseli nevar mocīt rūpes vai ielīksmot prieks, neviena sirsnīga lūgšana nevar izlauzties no lūpām, ko neievērotu mūsu Debesu Tēvs vai uz ko Viņš tūlīt neatsauktos. [...] Sakari starp Dievu un ikvienu cilvēku ir tik nopietni un pilnīgi, it kā nebūtu nevienas citas būtnes virs zemes, kurai arī vajadzīga Viņa modrā gādība, nevienas citas dvēseles, par kuru Viņš nodevis savu mīļoto Dēlu.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 100., 101. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai tu raksturotu lūgšanu kā skaistu vai apgrūtināšu? Kas ir veicinājis tavu skatījumu?
2. Šajā citātā ir daudz dziļu domu. Kura no tām tevi īpaši uzrunā?
3. No trim šonedēļ aplūkotajiem Bībeles tēliem (Daniēls, Ēnohs un Mozus) – kura lūgšanu dzīve tev atbilst visvairāk un kāpēc?

KOPSAVILKUMS:

Lasot par Bībeles lūgšanu varoņiem, var šķist, ka mēs nekad nevarēsim būt tik tuvi Dievam vai tik uzticīgi kā viņi. Bet mēs varam. Mēs varam būt pastāvīgi un uzticīgi kā Daniēls, katru dienu liecot ceļus, neskatoties uz pretestību. Mēs varam kā Ēnohs izvēlēties staigāt un runāt ar Dievu, vērsties pie Viņa pirms katra uzdevuma, uz kuru Viņš mūs ir aicinājis. Mēs varam kā Mozus vadīt tos, kas ir mūsu ietekmes lokā, aizlūdzot par savu ģimeni un savu kopieni, kad izvēlamies palikt Visuvarenā ēnā – mūsu Vadītāja un Drauga klātbūtnē.

PRAKTISKA LŪGŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kēn. 19:1-18; Mt. 6:5-8; Lk. 11:2-4; Mt. 6:5-15; Dan. 9:4-19; Rom. 8:26, 27.

ATMIŅAS PANTS:

“Uzticieties Viņam arvienu, visi ļaudis, izkratiet Viņa priekšā savas sirdis! Dievs ir mūsu patvērumš” (Ps. 62:9).

Kāda ir tava lūgšanu dzīve? Cik bieži tu lūdz?
Cik dedzīgi? Cik pašāvīgi? Vai tu lūdz katru dienu vai tikai ārkārtas situācijās?
Vai tavas lūgšanas vienmēr ir tikai lūgumi, vai tu arī slavē Dievu savās lūgšanās?
Vai tu piedomā pie tā, ka lūdz no rīta pirms ēšanas un varbūt dienas gaitā, kad esi aizņemts? Iespējams, tu esi piedalījies regulārā lūgšanu grupā vai pat pieredzējis, kā ir lūgt nepārtraukti, dienu un nakti. Vai tu esi piedzīvojis Dieva spēku un klātbūtni caur lūgšanu, kas maina visu tavā dzīvē?

Lūgšana ir nepārtraukts savienojums starp mums (zariem) un Jēzu (Vīnakoku). “Ja mēs gribam augt un plaukt, mums pastāvīgi jāsmel sula un barība no Dzīvā Vīnakoka, jo, atdalītiem no Vīnakoka, mums nav spēka.” (Elena Vaita “Agrīnie raksti”, 73. lpp.) Tā ir svētība, kas nāk no paliekošas lūgšanas. Dievs mūs dzird, un Viņš vienmēr atbild – Savā laikā un Savā pilnīgajā veidā, lai gan ne vienmēr tā, kā mēs to sagaidām.

Šonedēļ aplūkosim citus lūgšanu cilvēkus Bībelē un pārdomāsim praktiskus veidus, kā nostiprināt lūgšanu mūsu ikdienas dzīvē.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. maijā.

Elija – lūgšana krīzes laikā

Uzticīgais Elija dzīvoja Jaunos laikos, kad ķēniņš Ahabs arvien vairāk “izaicināja To Kungu, Israēla Dievu, vēl vairāk nekā visi ķēniņi, kādi Israēlā bija pirms viņa bijuši” (1. Ķēn. 16:33). Pats dramatiskākais brīdis viņa dzīvē bija sadursme Karmela kalnā (sk. 1. Ķēn. 18). Šī neparastā stāsta kulminācijā Ahabs un visa valsts savām acīm redzēja, ka Dievs atbild uz lūgšanām. Tas bija neaizmirstams brīdis Israēla vēsturē, un tieši tāpēc pēkšņā notikumu maiņa šajā stāstā mūs pārsteidz.

Izlasi 1. Ķēn. 19:1-18, īpaši pievēršot uzmanību Elijas lūgšanām un Dieva sarunai ar viņu. Kāda bija Elijas nomāktības būtība? Kā Dieva reakcija atšķīrās no tā, kas notika Karmela kalnā? _____

Lai arī dienas laikā Dievs atbildēja uz visām Elijas lūgšanām, pravieša emocionālais, garīgais un fiziskais stāvoklis drīz mainījās. Lai gan Elija tajā dienā piedzīvoja lielu uzvaru kopā ar Dievu, brīdī, kad viņš bija noguris, bailes no nāves nomāca viņa ticību Dievam. Pārsteidzoši šajā stāstā ir tas, ka, lai arī Elija padevās izmisumam un mazdūšībai, Dievs viņam maigi un gādīgi nāca pretī, atkal nodrošinot ēdienu un ūdeni (1. Ķēn. 19:5, 6) tik daudz, ka viņš varēja turpināt ceļu 40 dienas un 40 naktis (1. Ķēn. 19:8). Un, kad Dievs beidzot Sevi atklāja, tas notika pavisam citādi nekā iepriekš.

Dažkārt mūsu dzīvē Dievs atbild ļoti tieši, spēcīgi un nepārprotami. Tas stiprina mūsu ticību, un mēs jūtam Viņa tuvumu savā dzīvē.

Citkārt mēs svārstāmies un kritam kārdinājumā, domājot, ka ir pārāk grūti sekot Dievam nelokāmā ticībā. Mēs gaidām, ka Dievs atbildēs tā, kā mēs sagaidām, nesaņemot, ka Viņa domas un ceļi ir daudz augstāki un gudrāki (Jes. 55:8, 9). Tāpat kā mēs daudz ko nesaprotam par Dieva radību, mums nevajadzētu brīnīties, ka mēs nespējam izprast arī daudz ko par Dieva ceļiem.

Dievs, mūsu labais un laipnais Tēvs, precīzi zina, kas mums ir vajadzīgs. Kā tu vari būt pietiekami mierīgs, lai Viņam uzticētos un pāri visam skatītos uz Viņu? Parunā ar Viņu par to tagad. _____

Kad šķiet, ka lūgšanas nav atbildētas

Varbūt tu jau ilgi esi lūdzis par kaut ko – varbūt pat gadiem – un šķiet, ka Dievs nav dzirdējis tavas lūgšanas. Bībele mums saka: “Lūdziet, tad jums taps dots” (Mt. 7:7), “ja ko lūdzam pēc Viņa prāta” (1. Jņ. 5:14). Kā tu saproti šos apsolījumus? _____

Anna ir uzticīgas sievietes piemērs; viņa lūdza ko ļoti konkrētu (1. Sam. 1:10-17). Sākumā šķita, ka Dievs neatbild uz viņas lūgšanām, bet viņa neatlaidās, līdz Dievs atbildēja – Savā īstajā laikā un pēc Sava prāta. Dažreiz gaidīšana padziļina mūsu attiecības ar Dievu, jo mēs iemācāmies Viņam vairāk uzticēties.

Ps. 62:9 saka: “Uzticieties Viņam arvienu, visi ļaudis, izkratiet Viņa priekšā savas sirdis! Dievs ir mūsu patvērumš.” Paļāvība. Vai mēs patiešām paļaujamies, ka Viņš zina, kas ir vislabākais, pat tad, ja mēs nesaņemam tūlītēju atbildi uz savām lūgšanām? Vai mēs paļaujamies, ka Viņš galu galā atbildēs Savā laikā un veidā?

Dažreiz mūsu lūgšanas netiek atbildētas tik ātri, kā mēs gribētu, vai tādā veidā, kā ceram. Kādu padomu Bībele mums dod šādās situācijās?

- Meklē Dieva, ne savu gribu (Mt. 6:10; 1. Jņ. 5:14, 15).
- Izmeklē savus motīvus (Sal. pam. 16:2; Jēk. 4:3).
- Pārdomā, vai tev nav kāds lolots grēks (Ps. 66:18; 1. Pēt. 3:12; Sal. pam. 15:29).
- Paliec Dievā un Viņa Vārdā (Jņ. 15:7).
- Lūdz ticībā (Ebr. 11:6; Jēk. 1:6; Mk. 11:24; Mt. 21:22).
- Pārbaudi sirds stāvokli (pazemība vai lepnība) (Jēk. 4:6; 1. Pēt. 5:6).
- Esi neatlaidīgs (1. Tes. 5:17, 18).
- Piedod citiem (Mk. 11:25, 26).
- Galu galā Dievs redz kopainu un zina, kas mums ir vislabākais (Rom. 8:28; Ef. 3:20; Jer. 29:11-13). Dažreiz Viņa atbilde ir tāda, kāda tā bija Pāvilam: “Tev pietiek ar Manu žēlastību” (2. Kor. 12:9).

Galvenais, kas nosaka mūsu reakciju uz šķietami neatbildētām lūgšanām, ir tas, kā mēs uztveram Dievu. Ja mēs redzam Dievu kā attālinātu un neieinteresētu, mūsu attiecības ar Viņu vājinās. Šādos brīžos meklē Bībelē pierādījumus Viņa mīlestībai un gādībai par tevi un lūdz, lai tava nepilnīgā izpratne par Viņu kļūtu skaidrāka.

Jēzus māca, kā lūgt

Jēzus laikā ļoti augstu tika vērtētas lūgšanas, kas bija garas un rūpīgi izstrādātas kā priekšnesums – ar sarežģītiem vārdiem un bieži iemācītas no galvas. Jēzus par šādām lūgšanām nevarēja pateikt neko labu (sk. Mt. 6:5–8). Viņš tās atklāja tādas, kādas tās bija – ārišķīgas “dievišķības izrādes”.

Mācekļi redzēja, kā Jēzus lūdza, un viņi zināja, ka lūgšana ir būtiska Viņa dzīves daļa (sk. Lk. 5:16; 6:12; 9:18; 22:41; 24:30; Mk. 1:35; 6:46). Viņi pamanīja kontrastu starp Jēzu un reliģiskajiem vadītājiem un saprata, ka lūgšana ir daudz kas vairāk, nekā viņi jebkad bija domājuši. Tāpēc mācekļi vērsās pie Jēzus ar lūgumu: “Kungs, māci mums lūgt” (Lk. 11:1).

Mācekļiem (un mums) Jēzus parādīja, ka var lūgt arī vienkārši, ikdienas valodā. Viņš parādīja, ka mūsu lūgšanām jābūt patiesām un no sirds.

Izlasi Lk. 11:2-4 un Mt. 6:5-15 un pievērs uzmanību šādiem aspektiem lūgšanā, ko Jēzus mācīja:

- “Mūsu Tēvs Debesīs” atzīst personiskas attiecības ar visa Tēvu.
- “Svētīts lai top Tavs vārds”: Dieva svētuma atzišana ļauj mums nākt pie Viņa ar bijību un cieņu.
- “Lai nāk Tava valstība” – pauž ilgas pēc Dieva atgriešanās un Svētā Gara klātbūtnes, līdz Viņš to dara.
- “Tavs prāts lai notiek gan Debesīs, gan arī virs zemes”: pakļaušanās un lūgšana, lai Dieva griba notiek mūsu dzīvē, uzticoties, ka Viņš zina labāk, nevis vienkārši lūgt to, ko gribam mēs.
- “Mūsu dienišķo maizi dodi mums šodien”: lūdz to, kas nepieciešams dzīvei – gan fiziski (ēdiens un ūdens), gan garīgi (Jēzus un Viņa dzīvais Vārds).
- “Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem”: nožēla, meklējot piedošanu un atceroties piedot tiem, kas mūs sāpinājuši, – tikpat brīvi, kā Dievs piedod mums.
- “Neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna”: lūdz aizsardzību un patvērumu no šīs pasaules ļaunuma (Ps. 91).
- “Jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi. Āmen”: jāatzīst, ka viss, kas mēs esam, kas mums ir un ko mēs darām, pieder Dievam. Tikai Viņš ir cienīgs saņemt mūsu pagodināšanu un slavēšanu (1. L. 29:11).

Kāpēc gan lūgt tik maz, ja katru rītu tu vari pievērst savu skatu Dievam un runāt ar To, kurš tevi mīl vairāk par jebkuru citu? Kas tevi attur to darīt tā, kā vajadzētu? Lūdz tagad, kā Jēzus mūs ir aicinājis. _____

Slavēšana, grēku atzišana, lūgumi, pateicība

Tāpat kā Jēzus mācīja mūs, kā lūgt, arī mēs varam sekot šai vienkāršajai struktūrai, kad nākam pie Dieva – gan personīgi vienatnē, gan ģimenes lokā vai kā draudze –, atceroties, ka lūgšana ir saruna ar Dievu kā ar draugu. Pārāk bieži mūsu lūgšanas ir pilnas ar lūgumiem, lai gan Jēzus ir mācījis mūs lūgt par daudz ko vairāk!

Izlasi Daniēla lūgšanu Dan. 9:4-19 un ievēro viņa lūgšanas dažādās daļas. _____

Padomā, kā tu vari savās lūgšanās iekļaut šādus elementus:

Slavēšana. Slavēšana ir izteikta pielūgsmes attiecībā uz to, kas Dievs ir un kāds Viņš ir. Izlasi Ps. 100 – skaistu dziesmu Dieva slavēšanai. Apsver daudzos Dieva vārdus un Viņa brīnišķīgo raksturu. Slavē Viņu par to, ka Viņš ir tavs Pestītājs, Glābējs, Mierinātājs, Dziedinātājs, Labais Gans, Alfa un Omega, Klints – un daudz kas cits.

Grēku atzišana un piedošana. Kad mēs sarunājamies ar Dievu un paliekam Viņā, mēs nevaram neatlaist to, kas mūs kavē vai šķir no Viņa. Jo tuvāk esam Viņam, jo vairāk saskatām savu necienīgumu un samaitātību. Tas liek mums lūgt Viņu attīrīt mūs no grēkiem un veidot mūsu raksturu pēc Savas līdzības. Ja gaidām, ka Dievs mums piedos, mums arī jābūt gataviem pašiem piedot citiem. “Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti. Daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā” (Jēk. 5:16).

Lūgumi. Ar kādiem izaicinājumiem tu saskaries – varbūt ģimenē, draugu lokā, veselībā, finanšu jomā, darbā vai mācībās? Kur tieši tev vajadzīga Dieva vadība? Kam būtu vajadzīgs tavs atbalsts, un kā tu to vislabāk vari sniegt? Aizlūdz par šīm jomām un konkrētiem cilvēkiem, lūdzot, lai notiek Dieva griba.

Pateicība. Izlasi Fil. 4:6 un padomā par svētībām savā dzīvē. Varbūt prātā nāk nozīmīgas lietas, bet kā ar mazajām lietām, kuras bieži uzskatām par pašsaprotamām? Mēs nepārtraukti saņemam Dieva žēlastību, tomēr cik maz pateicības mēs izsakām, cik reti slavējam Viņu par to, ko Viņš mums ir darījis!

Par ko tev vajadzētu slavēt Dievu? Kas būtu Viņam jāizsūdz? Ko no Viņa vajadzētu lūgt un par ko pateikties? Kāpēc gan to nedarīt tieši tagad? _____

Citi jautājumi par lūgšanu

Kāpēc lūgt, ja Dievs jau visu zina? Kāpēc mums vajadzētu lūgt, ja Dievs ir visu zināošs? Elena Vaita to skaidro šādi: “Ne tāpēc, lai Dievam darītu zināmu, kas mēs esam, bet lai mūs sagatavotu Viņu pieņemt. Lūgšana nenoved Dievu pie mums, bet paceļ mūs pie Viņa.” (“Ceļš pie Kristus”, 93. lpp.) Patiesi, Dievs zina mūsu vēlmes un vajadzības, un Viņš redz katru sirds nodomu. Tomēr lūgšana nāk par labu mums pašiem. Tā aicina apstāties dzīves steigā, atzīt, ka Dievs ir valdnieks pār visu, un pazemīgi nolikt sevi Viņa priekšā. Lūgšana arī var atvērt ceļus, lai Dievs rīkotos, kad Viņu aicinām. Svētais Gars aizlūdz par mums, kad nezinām, kā lūgt (Rom. 8:26, 27).

Kāpēc lūgt, kad viss ir labi? Pašpietiekamība un lepnums (sk. 3. tēmu) var būt viens no stipras lūgšanu dzīves lielākajiem šķēršļiem. Ja mēs saprastu, cik ļoti mums vajadzīgs Dievs, mēs pie Viņa nāktu daudz biežāk! Ja pat bezgrēcīgie eņģeļi pielūdz Viņu, kāpēc mums, grēcīgiem cilvēkiem, vajadzētu domāt, ka mums Viņš nepieciešams mazāk? Ko par šo patiesību saka Mt. 5:6 un Jes. 44:3?

Kāda ir ticības loma lūgšanā? Izlasi Ebr. 11:6 un pārdomā šos vārdus: “Lūgšana un ticība ir cieši saistītas, un tās jāaplūko kopā. Ticības lūgšana ir dievišķa zinātne; tā ir zinātne, kuru jāsaprot ikvienam, kas grib, lai viņa dzīves darbs būtu veiksmīgs. Kristus saka: ‘Tāpēc Es jums saku: visu, ko jūs lūgdami lūgsit, ticiet, ka jūs dabūsit’ (Mk. 11:24). Viņš skaidri norāda, ka mūsu lūgumiem jābūt saskaņā ar Dieva gribu; mums jālūdz tās lietas, ko Viņš ir apsolījis, un viss, ko mēs saņemam, jāizmanto Viņa gribas pildīšanai. Ja nosacījumi ir izpildīti, apsolījums ir nepārprotams. [...] Mums nav jāmeklē ārēji pierādījumi svētībai.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 257., 258. lpp.)

Kā mums vajadzētu lūgt? Mums visvairāk vajadzētu lūgt vienatnē (tikai tu un Dievs), jo lūgšana un Bībeles studijas ir tavu attiecību ar Dievu dzīvības avots. Atvēli laiku, lai pārbaudītu savu sirdi, runājot ar Dievu un ieklausoties Viņā (Mt. 6:6). Mums vajadzētu lūgt arī ģimenes lokā vai mazās grupās (Ap. d. 12:12), jo, kur divi vai trīs sapulcējas, tur Dievs ir viņu vidū (Mt. 18:20). Visbeidzot mums jālūdz arī kopā ar draudzi (Jēk. 5:13-16). Svarīgas ir visas trīs lūgšanu formas.

Kā man ieklausīties? Lūgšana nav tikai runāšana ar Dievu; mums arī jādod Viņam iespēja atgriezt mūs un runāt mūsu dzīvē. Skaidrākais un drošākais veids, kā to darīt, ir lasīt Bībeli un lūgšanas apvienot ar Bībeles studijām. Uzmanies no prāta iztukšošanas vai ieklausīšanās savās domās, nevis patiesības meklēšanas Bībelē.

Kas no šeit rakstītā tev šķiet visizaicinošākais? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ja mēs vairāk domātu un runātu par Jēzu un mazāk par sevi, mums būtu daudz vairāk Viņa klātbūtnes.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 102. lpp.)

“Ja balstīsimies uz savām šaubām un bailēm vai mēģināsim atrisināt visu, ko bez ticības nevaram skaidri saprast, tad grūtības tikai pieaugs un padziļināsies. Bet, ja iesim pie Dieva, juzdamies bezpalīdzīgi un atkarīgi, kādi mēs tiešām esam, pazemīgā, paļāvīgā ticībā atklājot savu vajadzību Tam, kura gudrība ir bezgalīga, kas redz un pazīst Savus radījumus un visu pārvalda pēc Sava labā prāta, tad Viņš atsauksies un noteikti atbildēs uz mūsu saucieniem, liekot gaismai iespīdēt mūsu sirdīs.” (“Ceļš pie Kristus”, 96., 97. lpp.)

“Uz slavas spārniem dvēsele var pacelties tuvāk Debesīm. Dievu pagodina dziesmas un mūzika Debesu pagalmos, un, kad mēs izsakām savu pateicību, tad arī mūsu pielūgsmes kļūst līdzīga Debesu pulku kalpošanai. [...] Godbijīgā priekā nāksim mūsu Radītāja priekšā ar ‘pateicības un slavas dziesmām’ (Jes. 51:3).” (“Ceļš pie Kristus”, 104. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kurš no iepriekš citētajiem domu graudiem tevi visvairāk iedvesmo? Kurš visvairāk izaicina?
2. Kādas citas mācības mēs varam gūt no citu Bībeles cilvēku lūgšanu dzīves? (Sk. piem., Ezr. 10:1; 2. Ķēn. 13:4; Jon. 4:2, 3; Hab. 3:1; 2. Ķēn. 19:14-19; Jer. 32:16-25; Neh. 1:4-11; 1. Ķēn. 8:22-54.)
3. Kāda ir gavēņa kopā ar lūgšanu nozīme?
4. Vai pēc šīs nedēļas tēmas apguves tu gribētu kaut ko mainīt savā lūgšanu dzīvē vai ieviest ko jaunu? Kāpēc gan tiešām neistenot šīs pārmaiņas?

KOPSAVILKUMS:

Bībele stāsta par cilvēkiem, kam bijušas dzīvas, noturīgas lūgšanu attiecības ar Dievu, un stāsta arī par tādiem, kam šādu attiecību nebija. Pētot šos stāstus, mēs vienmēr atradīsim kādu, ar kuru varēsim identificēties, neatkarīgi no mūsu attiecību ar Dievu stāvokļa. Mēs atradīsim arī neskaitāmus apsolījumus, kas mūs iedrošinās un vadīs mūsu garīgajā dzīvē. Garīgā izaugsme mums jāizvirza par mērķi – ar skatu uz Jēzu, kurš ir vispilnīgākais paraugs visās lietās un mūsu ticības iesācējs un pabeidzējs.

TICĒT

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 8:11, 12; Mt. 15:21-28; Lk. 7:1-10; Ef. 2:8; Ebr. 11; Atkl. 14:12.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām” (Ebr. 11:1).

Kāds reiz teicis: “Ticība ir kā WiFi. Tā ir neredzama, bet tai ir spēks savienot tevi ar to, kas tev vajadzīgs.” Nav šaubu – bez ticības nebūtu attiecību ar Dievu. Kāda ir tava ticība šodien? Vai tava ticība Dievam kādreiz ir bijusi nestabila? Varbūt tu esi piedzīvojis kaut ko tādu, kas tevi ir tiktāl izaicinājis, kad attiecības ar Dievu likās nonākušas strupceļā. Vai arī tava ticība ir kā roze, kas no zaļa kāta izaug par mazu pumpuru, kas galu galā atveras drosmīgā, krāsainā ziedā un piepilda telpu ar neaizmirstamu smaržu! Jo patiesi, “ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām” (Ebr. 11:1). Tā nav kas tāds, ko mēs varam radīt paši, jo “ikvienam Dievs ir devis ticības mēru” (Rom. 12:3). Ticība ir Dieva dāvana (Ef. 2:8, 9), un mūsu ticība Dievam ir iespējama tikai tāpēc, ka Dievs jau darbojas mūsos un mūsu labā.

Šonedēļ izpētīsim ticības tēmu – ko darīt ar šaubām un neticību; kāda, pēc Jēzus domām, ir stipra ticība, un ko nozīmē “Jēzus ticība”.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. maijā.

Dod man tikai zīmi!

Varbūt esat dzirdējuši sakām: “Ja es tikai redzētu, kā Sarkanā jūra atveras, vai mannu uz zemes, vai kā Jēzus dziedina aklo, tad es ticētu.” Varbūt tev pašam ir bijušas līdzīgas domas.

No otras puses, kāpēc mums tagad ir vieglāk ticēt nekā tiem, kas dzīvoja senajos Bībeles laikos? Israēliešiem nebija veselās Bībeles, un viņiem nebija arī tik garas vēstures, uz kuru atskatīties, kā tas ir mums. Mozus uzsvēra, cik svarīgi ir atcerēties Dieva vadību un labestību (sk. 5. Moz. 4:7-10; 8:2, 3). Mums – atšķirībā no Israēla tautas – ir 6000 gadu gara Bībeles vēsture, no kuras mācīties (sk. Jņ. 20:30, 31).

Katras paaudzes cilvēki vēlas saņemt zīmes, un mūsu laiks nav izņēmums. Bet zīmes ir mums visapkārt. Ja lasīsi Mt. 24. nodaļu, tu redzēsi, cik daudz no tur rakstītā jau ir piepildījies vai piepildās tagad.

Arī Jēzus laikā cilvēki gribēja zīmi, kas apliecinātu, ka Viņš tiešām ir Dieva Dēls, lai gan viņi jau bija saņēmuši daudzas zīmes. Kā Jēzus uz to reaģēja? (Sk. Mk. 8:11, 12.)

Vai mēs konfliktējam ar Jēzu un pārbaudām Viņu tāpat kā farizeji? Vai mēs liekam Viņam “dziļi nopūsties Savā garā” (Mk. 8:12, NKJV) mūsu ticības trūkuma dēļ, kad Viņš jau mums ir devis visu, kas ticībai būtu nepieciešams?

“Šīs zīmes nebija tas, kas jūdiem bija vajadzīgs. Nekādi ārēji pierādījumi viņiem nešķīstu pietiekami labi. Viņiem vajadzēja nevis intelektuālu apgaismību, bet garīgu atjaunošanos.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 406. lpp.) Vai var būt, ka arī mums ir vajadzīga garīga atjaunošanās – īsta, dzīva, ik mirkli notiekoša staigāšana kopā ar Dievu? Varbūt mums nemaz nav vajadzīga kāda zīme, jo mums jau ir pieejams daudz zināšanu, īpaši mūsu pašu Bībelēs.

Tāpēc tā vietā, lai liktu Jēzum “dziļi nopūsties” mūsu ticības trūkuma dēļ, atcerēsimies Viņa vārdus, kas teikti Tomam: “Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!” (Jņ. 20:29; sk. arī Ebr. 11:1.) Dievs neprasa no mums aklu ticību – Viņš jau ir devis mums tik daudz iemeslu ticēt. Un tomēr pat ar visiem šiem pamatojumiem vienmēr atradīsies vieta šaubām. Galvenais ir koncentrēties uz to, kas stiprina ticību, nevis uz to, kas rada šaubas.

Kā tu 60 sekunžu laikā raksturotu savu ticību Dievam? Ko tava atbilde atklāj par tavu kopsoli ar Dievu? _____

Jēzus redz mūsu ticību

Salīdzini, kā Jēzus raksturo Savu mācekļu ticību Mk. 4:40, ar sievietes ticību Mt. 15:21-28. _____

Tas, ka mēs sekojam Jēzum, vēl nenozīmē, ka mūsu ticība automātiski ir stipra. Daži cilvēki apgalvoja, ka tic, bet Jēzus redzēja, kādas īstenībā bija viņu sirdis (Jņ. 2:23-25).

Izlasi Lk. 7:1-10. Ko mēs no šī stāsta uzzinām par ticību? _____

Mk. 9. nodaļā mēs lasām par vīru, kurš nāca pie Jēzus, lai Viņš izdzītu dēmonu no viņa dēla, bet šis vīrs spēja atrast sevī tikai tik daudz ticības, lai pateiktu: “Kungs, es ticu, palīdzi manai neticībai!” (Mk. 9:24)

Katrā sastapšanās reizē Jēzus novērtēja cilvēku ticību vai tās trūkumu un darija brīnumus, pateicoties šai ticībai vai lai to stiprinātu.

Kamēr Svētais Gars mūs mudina ticēt, dvēseļu ienaidnieks nopūlas, lai mēs šaubītos vai noliegtu Dieva iesaisti mūsu dzīvē. “Neticībai, kas tiek lolota dvēselē, piemīt apburšs spēks. Šaubu sēklas, kuras viņi ir sējuši, dos savu ražu, bet viņiem jāturpina izraut katru neticības sakni. Kad šie indīgie augi tiek izrauti, tie pārstāj augt, jo tiem trūkst barības vielu vārdos un darbības. Dvēselei sirds augsnē ir jāiestāda dārgie ticības un mīlestības augi un jāieceļ tie tur par valdniekiem.” (Elena Vaita “Ticība un darbi”, 17. lpp.)

Kad mums rodas šaubas par Dievu, Viņa raksturu vai Viņa Vārdu, ko mēs ar tām darām? Dievs neignorē un neapiet cilvēka prātu, jo Viņš mūs ir radījis pēc Sava tēla un aicina mūs sarunāties ar Viņu, tāpat kā Viņš runāja ar Ābrahāmu, Mozu un Ijabu. Dievs mūs aicina mācīties darboties Viņa lielo, bezgalīgo saprāta likumu ietvaros, pat ja kādā brīdī mums ir jāpadodas tam, ko mēs pilnībā nesaprotam.

Padomā par visiem loģiskajiem iemesliem, kas tev ir ticībai. Tajā pašā laikā – kurā brīdī loģika apstājas un ir jāiesteno stingra un pamatota ticība? _____

Ticība nav sajūta

Jēzus sacīja – ja jums ir ticība kā sinepju graudiņš, jūs varēsiet pārvietot kalnus (Mt. 17:20). Ja tu jebkad esi redzējis sinepju graudu, tu zini, cik tas ir mazs. Tomēr ticība, kas ir tik niecīga, var izraisīt milzīgas pārmaiņas. Tātad ticībai ir jābūt ļoti svarīgai un arī pietiekami spēcīgai, lai paveiktu kaut ko pārcilvēcisku. Tomēr, kā sinepju grauds var izaugt par lielu koku (Mt. 13:31, 32), arī mūsu ticībai vajadzētu augt, nevis palikt nemainīgai.

Patiesi, mums ir vajadzīgs zināms ticības mērs, lai mums vispār būtu attiecības ar Dievu (sk. Rom. 12:3).

Ko Ef. 2:8 mums māca par ticības lomu pestīšanā? Kāpēc cilvēks nevar godīgi teikt: "Man nav ticības, jo Dievs man to nav devis"? _____

Mums vispirms jāsaprot, ka ticība nav materiāla; tā ir cilvēka atbilde, ko ierosina Svētais Gars. Dievs ir žēlsirdīgais iniciators, kurš, pateicoties Svētajam Garam, mūs velk pie Sevis, kad mēs Viņam to ļaujam (Jer. 31:3). Mēs tiekam glābti ticībā, kas ir atbilde uz Dieva žēlastību, kas mums dota, pateicoties Jēzus nāvei. Mēs tiekam glābti, jo ticam Dievam, un tas ir Viņa žēlastības rezultāts. Tas ir mūsu attiecību ar Viņu pamatā.

Tālāk mums jāatceras, ka ticība nav sajūta. "Daudzi neīsteno to ticību, kuru viņiem ir gan privilēģija, gan pienākums īstenot, bieži gaidot uz sajūtu, kuru var dot vienīgi ticība. Sajūta nav ticība. [...] Ticība ir tā, ko mums jāpielieto, bet priecīgās sajūtas un svētība ir Dieva ziņā." ("Agrīnie raksti", 72. lpp.)

Dažiem cilvēkiem var šķist, ka viņiem nav ticības, jo viņi nejūtas tuvu Dievam vai nav tādi, kādiem viņiem vajadzētu būt kā kristiešiem. Bet ticība ir uzticēšanās Dievam un paļaušanās ne tikai labos laikos, bet arī tumsā un vētrā vai arī kad tu pilnībā nesa-proti, kas notiek tavā dzīvē.

Sajūtām nekad nevajadzētu dominēt mūsu reliģiskajā pieredzē vai mūsu attiecībās ar Dievu. Tieši tad, kad mums šķiet, ka esam tālu no Dieva, mums ir jāīsteno sava ticība un Viņš jāpiesauc (kā to darīja tēvs Mk. 9:24).

Atver šādus Bībeles pantus un piesauc tos kā ticības aktu, lai šodien stiprinātu savas attiecības ar Dievu: Ebr. 12:1, 2; 2. L. 15:7; Rom. 3:23-26; Lk. 7:50. Izsaki tos skaļi kā daļu no savas lūgšanas Dievam. _____

Ticības piemēri

Šodien pavadi laiku, pētot Ebr. 11. nodaļu, kas ir lielā ticības nodaļa. Vispirms izlasi to skaļi bez pārtraukuma. Tad izlasi to vēlreiz un pieraksti savas domas par šādiem jautājumiem:

Pārlasi 1. pantu. Ko tu šodien ceri iegūt tādu, ko vēl nevar redzēt? (Domā gan par tūlītējām vajadzībām, gan par mūžīgām ilgām.) _____

Kāda loma ticībai ir tavā personīgajā liecībā un atgriešanās procesā? _____

Pārlasi 3. pantu par Dievu un radišanu. Kāpēc daudzos veidos Dieva Radītāja eksistence būtu visvieglāk pieņemama ticībā? _____

Pārlasi 6. pantu un uzraksti šī panta vēstījumu saviem vārdiem. _____

7.–40. p. atklāj dažādu Bībeles personu dzīvi. Kāpēc ticība ir galvenais faktors, kas nosaka šo cilvēku attiecību ar Dievu ciešumu? _____

Pazīt Dievu un uzturēt dzīvas, stipras attiecības ar Viņu prasa ticību. Kā tu vari stiprināt savu ticību vai iedrošināt kādu, kura ticība vājinās? Ēit ir dažas idejas:

- Pat maza ticība (kā sinepju grauds) ir spēcīga, un tas ir viss, kas tev nepieciešams, lai veidotu attiecības ar Dievu (Mt. 17:20). Kamēr tu būsi labprātīgs sadarboties ar Viņu, Dievs palīdzēs tavai ticībai augt.

- Ticība rodas, meklējot Dievu Viņa Vārdā (Rom. 10:17). Aņņemies ik dienas lūgt un pētīt Bībeli.

- Lūdz Dievu vairot tavu ticību (Lk. 17:5). Kā tēvs, kurš nāca pie Jēzus ar velna apsēstu bērnu un “brēca un sacīja: ‘Es ticu, palīdzi manai neticībai!’” (Mk. 9:24), mēs varam atzīt savu neticību un lūgt Dievam vairot mūsu ticību.

- Ticība un šaubas var pastāvēt vienlaikus (Mk. 9:24). Neatkāpies no Dieva tikai tāpēc, ka tev ir jautājumi. Ir svarīgi ar bailēm un drebēšanu gādāt par savu pestīšanu (Fil. 2:12-16) un “īstenot” savu ticību, nevis aizņemties to no kāda cita, kā to mēģināja piecas jaunas (Mat. 25:8).

- Atsaucies Svētā Gara vadībai un ieaicini Viņu vēl vairāk savā dzīvē.

- Parādi savu ticību. Atceries, ka ticība nav sajūtas, bet gan lēmums ticēt. Atceries, ka pat tumsā, kad tu Viņu neredzi, Dievs ir klātesošs (2. Kor. 5:7).

- Kā personisku pateicības lūgšanu Dievam par Viņa uzticamību pārdomā dziesmas “Uzticīgs mūžīgi” (“Great is Thy Faithfulness”) vārdus.

Jēzus ticība

Šai pasaulei tuvojoties noslēgumam, viena no trim eņģeļu vēstīm apraksta Dieva tautu, kas ievēro Dieva baušļus un kam ir Jēzus ticība.

Izlasi Atkl. 14:12. Ko nozīmē "Jēzus ticība"? _____

Ja jūs pētīsiet, kā septītās dienas adventisti ir sapratuši taisnošanu ticībā, jūs redzēsiet, ka 1890. gados tika nostiprināta izpratne par Jēzus ticību un trim eņģeļu vēstīm draudzei. Līdz tam draudze lielu uzmanību bija pievērsusi likumam, un tai vajadzēja vairāk evaņģēlija uzsvāra. Elena Vaita to labi apkopojusi šādi: "Dieva baušļi tika pasludināti, bet Jēzus Kristus ticība netika septītās dienas adventistu vidū pasludināta kā līdzvērtīgi svarīga, likumam un evaņģēlijam ejot roku rokā." ("Izmeklētas vēstis" 3. sēj., 172. lpp.)

Lai gan Ebr. 11. nodaļa uzskaita dievbijīgus vīrus, kuriem bija stipra ticība, neviens nav ticis salīdzināts ar Jēzus ticību.

Izlasi Mt. 26:36-42. Ko šis stāsts mums atklāj par Jēzus ticību šajā izšķirošajā brīdī?

Kad mums ir Jēzus ticība, tas nozīmē ne tikai to, ka, paklausot Viņam un Viņa Vārdam, mēs cenšamies atdarināt to ticību, kāda Viņam bija uz Dievu, bet arī to, ka mums ir aktīva un dzīva ikdienas pieredze ar Jēzu. Tas nozīmē dzīvot un rīkoties saskaņā ar principu, ka bez Jēzus kā mūsu ikdienas dzīves centra mums nevar būt glābjošas attiecības ar Dievu.

Būt Jēzus ticībā nozīmē ļaut Jēzum dzīvot mūsos un tādējādi Viņa ticībai būt mūsu sirdīs, jo Jēzus ir patiesais ticības pamats. Reizēm mūsu ticība var būt vāja un trausla. Bet Jēzus ir cienīgs (Atkl. 5:9), un mums var būt Viņa ticība, gan atspoguļojoties mūsu pieredzē, gan saņemot to kā dāvanu no Viņa žēlastības, ja ticam Viņam.

Cik ļoti tu vēlies Jēzus ticību? Pazemīgi lūdz Dievu to tev dot un izsaki Ebr. 11:6 kā savu personīgo lūgšanu, sakot: "Kungs, bez ticības Tev nevar patikt. Es nāku pie Tevis un ticu, ka Tu esi un ka Tu atalgosi mani, ja es Tevi čakli meklēšu. Es daru to tagad."

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ticībā mēs tiekam attaisnoti (mums tiek piedots un tiek atjaunotas pareizas attiecības ar Dievu) (Rom. 5:1). Ticībā mēs tiekam arī darīti svēti (saņemam spēku būt līdzīgiem Jēzum) (Ap. d. 26:18). Kad mēs ieaicinām Jēzu savā dzīvē, ticībā mēs arī kļūstam par Dieva bērniem (Jņ. 1:12). Mēs dzīvojam ticībā Dieva Dēlam (Gal. 2:20).

“Nekas nav šķietami bezpalīdzīgāks, un tomēr tieši tad visneuzvaramākais, kā dvēsele, kas izjūt savu niecīgumu un pilnīgi paļaujas uz Pestītāja nopelnu. Lūgšanā, Viņa Vārda izpētē un ticībā paliekot Viņa pastāvīgajā klātbūtnē, visvājākais cilvēks var dzīvot savienībā ar Kristu; Viņš turēs to pie rokas un nekad neatlaidīs.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 182. lpp.)

“Savu ticību viņiem vajadzēja stiprināt ar karstām lūgšanām, gavēšanu un sirds pazemošanu. Viņiem vajadzēja iztukšoties no sava es un kļūt piepildītiem ar Dieva Garu un spēku. Vienīgi nopietna, neatlaidīga lūgšana Dievam ticībā – ticībā, kas ved pie pilnīgas atkarības no Dieva un bez atlikuma nododas Viņa darbam, – var cilvēkiem nodrošināt Svētā Gara palīdzību cīņā pret ‘valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.’” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 431. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi pieci galvenie faktori ir uzsvērti iepriekš citētajā fragmentā, runājot par sadarbību ar Svēto Garu pret ienaidnieku?
2. Kāda loma šajā cīņā ir ticībai?
3. Kā jūs to redzat savā dzīvē pašlaik?
4. Izlasiet Ebr. 10:23. Kāpēc ir svarīgi stingri turēties pie mūsu ticības apliecības?
5. Cik bieži jūs pārdomājat šo patiesību, ka brīdī, kad jūtaties bezpalīdzīgi, tā ir iespēja pilnībā paļauties uz Jēzu?

KOPSAVILKUMS:

Dievs katram cilvēkam dod ticības mēru kā pamatu attiecībām ar Viņu. Jēzus kā mūsu ticības Autors un Pabeidzējs mums visiem parādīja ticības spēku. Ja mūsu ticība ir maza, ja mēs nākam ar asarām un lūgšanām un ar nodevušos sirdi, Dievs darīs brīnumus mūsu dzīvē (sk. Jer. 31:2-4, 9, 11, 12). Viņš vadīs mūs Savos taisnajos ceļos, lai mēs vairs nekristu, un mēs gūsim mieru. Jēzus ir pilnīgs paraugs visās lietās, un Viņa ticība mūs atšķirs kā Viņa tautu gala laikā.

GRĒKS, EVANĢĒLIJS UN LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Soģu 14; Mk. 9:42-48; Rom. 3:20; Mt. 5:17, 18; Rom. 3:28; Mt. 7:24-29.

ATMIŅAS PANTS:

“Tavas pavēles es neaizmirsīšu nemūžam, jo ar tām Tu mani stiprināji un no jauna atdzīvināji. Tavs es esmu, palīdzi man, jo es turos pie Taviem noteikumiem!” (Ps. 119:93, 94)

Bez šaubām, grēks ir lielākais šķērslis tuvām attiecībām ar Dievu. Grēks mūs ne tikai tagad jau šķir no Dieva (Jes. 59:2), bet tas arī maldina, sāpina, izsmel un galu galā iznīcina mūs. Mūsu cīņa ar grēku un ar sevi pašu ir lielākā cīņa, ar kādu jebkad sastapsimies, ar milzīgām, pat mūžīgām sekām.

Daži noraida grēku kā tikai parastu dzīves problēmu. Galu galā nodoties baudai ir cilvēka dabā. Bet vai mēs izturamies vieglprātīgi pret grēku tāpēc, ka sabiedrībai tas ir kļuvis tik ērts? Mēs varam runāt grēka tēmai riņķī apkārt, baidoties kādu aizvainot, ja nosauksim to īstajā vārdā, bet galu galā – jo vairāk izvēlamies ar to sadzīvot, jo tālāk mēs atkāpjamies no veselīgām attiecībām ar Dievu.

Jā, ikviens cilvēks grēko, un mūsu grēcīgās domas, motīvi, rīcība un vārdi sāpina citus, sevi un Dievu. Grēks galu galā iznīcina mūsu attiecības ar Dievu, bet Dievs ir atklājis Sevi, dodot mums Savu likumu, kas izgaismo mūsu dzīvē esošo grēku.

Šonedēļ pētīsim iemeslu, kāpēc Dievs deva Savu likumu un, kad kāds pārkāpj Dieva likumu un tādējādi grēko, kurš vai kas var palīdzēt atjaunot cilvēka attiecības ar Dievu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. maijā.

Traucēkļi un kārdinājumi

Izlasi par Simsona kārdinājumiem Soģu 14. nodaļā un Soģu 16:1, 4, 16, 17. Lai gan Dievs Simsonu bija aicinājis konkrētam nolūkam, viņš kalpoja Dievam, vienlaikus padodoties kārdinājumam. Ko viņa dzīves iznākums mums māca? _____

Lielā cīņā ir reāla, un mēs visi esam tajā iesaistīti. Kosmiskā cīņa, kas sākās Debesīs, tagad norisinās arī mūsu katra dzīvē.

Sātans zina, ka šajos laikos, kuros dzīvojam, – tieši pirms Kristus atnākšanas – viņam jāpieliek visas iespējamās pūles, lai mūs atturētu no tuvām attiecībām ar Dievu. Varbūt tevi novērš kaut kas tāds, kas pats par sevi nav slikts, bet prasa tik daudz laika un enerģijas, ka Dievam atliek pavisam maz. Varbūt tas ir darbs, sociālie tīkli, iepirkšanās, sports vai ēdiens. Ja ieskatīsimies sevī godīgi, atzīsim, ka pārmērība un nelīdzsvarotība jebkurā no šīm jomām atstāj maz vietas Dievam un citiem. Ienaidnieks zina katra mūsu vājības un to, kas mūs visvairāk novērš no laika pavadīšanas ar Dievu. Mums jāatceras vispirms meklēt Dievu (Mt. 6:33), pirms steidzamies savās ikdienas gaitās un sastopamies ar visu, kas nāks mūsu ceļā.

Jēzus saprot mūsu stāvokli, bet Viņš norāj mūsu vienaldzību (Atkl. 3:14-22). Lai gan Viņš ir Dievs, Viņš bija arī cilvēks, kurš jutās noguris – tāpat kā mēs (Jņ. 4:6). Viņš pazina dzīves spriedzi tāpat kā mēs, bet Viņš tika ar to galā, nošķiroties vientulībā lūgt Tēvu (Lk. 5:16; 6:12; Mk. 1:35; Mt. 14:23). Viņš zināja, ka laiks ar Tēvu ir labākais veids, kā atgūt spēku cīņai ar kārdinājumiem. Tas ir labākais un drošākais veids arī mums.

Simsons krita, jo domāja, ka ir stiprs. Kārdinājumu pārvarēšanā viņš palāvās uz savu spēku. Katru dienu mēs sastopamies ar cīņām pret grēku, jo dvēseļu ienaidnieks cenšas vājināt un iznīcināt mūsu attiecības ar Dievu. Viņš zina mūsu vājības un mērķtiecīgi tajās trāpa, lai notrulinātu mūsu attiecības ar Dievu un radītu vainas un nevērtīguma sajūtu, lai mūs attālinātu no Dieva. Velns strādā, lai izmainītu mūsu domāšanu, nodomus un rīcību, tādējādi iegūstot ietekmi kādā no mūsu dzīves jomām. Bet atceries: ticība palīdzēs mums stāvēt stipri, un ticība nāk no Dieva vārda klausīšanās.

Ar ko tu šobrīd cīnies? Kā Dieva Vārds var tev palīdzēt tieši tagad? _____

Cietokšņi manās attiecībās ar Dievu

Bibelē ir daudz vēstījumu par mūsu attiecībām ar Dievu un par šķēršļiem, kas traucē mums augt Kristū. Apsver šos Pāvila un Jēzus vārdus: “Tādēļ, kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt” (1. Kor. 10:12). Tāpat kā Simsonu, pašpaļāvība nogāzīs jebkuru.

“Kad tu dod mīlestības dāvanas, tad neliec to izbazūnēt savā priekšā, [...] lai ļaudis tos godinātu” (Mat. 6:2). Pārstāj stāstīt visiem, cik labs tu esi! Esi pazemīgs, kā Jēzus bija pazemīgs.

“Bet Es jums saku: ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī. Bet, ja tava labā acs tevi apgrēcina, tad izrauj to un met prom” (Mat. 5:28, 29). Dari jebko, lai izdzēstu iekāri no savas sirds, jo tā ir barjera tavām attiecībām ar Dievu.

“Netiesājiet, lai jūs netopot tiesāti. Jo, ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsit tiesāti” (Mat. 7:1, 2). Pārstāj būt tik kritisks un nosodošs pret citiem. Dievs ir tiesnesis, ļauj Viņam tiesāt (1. Kor. 4:5).

“Bet Es jums saku: mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā” (Mat. 5:44). Pārstāj ienīst savus ienaidniekus. Negatīvas emocijas pret tiem, kas pret tevi slikti izturas, rada šķērslī tavām attiecībām ar Dievu. Sāc lūgt par saviem ienaidniekiem, un redzēsi, kā tas izmaina ne tikai tavas gaitas ar Dievu, bet arī attiecības ar cilvēkiem.

“Bet Es jums saku: kas uz savu brāli dusmo bez iemesla, tas sodāms tiesā” (Mt. 5:22, NKJV). Varbūt tu attaisno, kāpēc tu klieudz uz sev tuviem cilvēkiem. Kā tavas dusmas ietekmē tavas attiecības ar Dievu un tos, uz kuriem tu dusmojies? Šīs ir tikai dažas jomas, kurās klūpam.

Jēzus brīdināja par to, ko darīt, ja tava roka, kāja vai acs tevi apgrēcina. Par ko Jēzus brīdināja? Izlasi Mk. 9:42-48. _____

Nogrieziet savu roku vai kāju vai izraut aci, jo tā tevi iaved grēkā, izklausās ekstrēmi. Tā tas arī bija domāts, jo tieši tik nopietni Jēzus uztver grēku un tā ietekmi uz mūsu dzīvi. Cik nopietni to uztver tu? _____

Likums

Kā tu definētu un aprakstītu grēku cilvēkam, kurš nav kristietis? Kā Bībele apraksta grēku? Izlasi Rom. 3:20 un 1. Jņ. 3:4. _____

Grēks ir Dieva likuma pārkāpums (1. Jņ. 3:4), un grēks ir arī saistīts ar mūsu dabu (Ps. 51:5; Jer. 17:9). Tāpēc likums atklāj, kas patiesībā ir grēks. Likums ir kā briļļu uzlikšana, lai mēs skaidri redzētu, kas patiesībā ir ap mums, kā spoguļa izmantošana, lai uzzinātu, kā mēs izskatāmies. Tas ienes skaidrību un pārliecību mūsu dzīvē un raksturā un tajā pašā laikā stāsta mums par Dieva raksturu un to, kas Viņam ir svarīgs.

Desmit baušļi (2. Moz. 20:3-17) bija rakstīti ar paša Dieva pirkstu. Jēzus atgādināja par to nozīmīgumu: “Un tev būs To Kungu savu Dievu mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka. Otrs ir šis: tev būs mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu; cita lielāka baušļa par šiem nav” (Mk. 12:30, 31). Viņš piebilda: “Šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši” (Mt. 22:40).

Dieva vārdi Israēlam pie Sinaja kalna un mums šodien (Ebr. 1:1, 2) atklāj, ka likums ir par attiecībām. Dievs deva likumu kā aizsardzību, lai sargātu mūsu attiecības ar Viņu un ar citiem. Tomēr sātans ir sagrozījis Dieva likuma skaistumu tā, ka daži to uzskata par nastu. Burta kalpība, nevis mīlestība un brīvība, bieži tiek attiecināta uz likumu, lai gan Bībele mums saka: “Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus, un Viņa baušļi nav grūti” (1. Jņ. 5:3).

1. Skalā no 1 līdz 5 novērtē, cik dārgs man ir dzīvais Vārds (un likums kā daļa no tā)?

2. Kad domāju par Dieva likumu, vai tas mani ierobežo vai stiprina? Kā es varētu labāk izprast likumu, ja jūtu, ka tas mani ierobežo? _____

3. Kas varētu notikt, ja Dieva mīlestības likums, kas aicina mīlēt Viņu un citus, tiktu nolikts manas dzīves, manas ģimenes un manas draudzes centrā? Kas varētu mainīties manā dzīvē un attiecībās? _____

Likums un evaņģēlijs

Jēzus pats ļoti spēcīgi un īsi izskaidroja, kādas ir Viņa attiecības ar likumu.

Ko Jēzus teica par likumu Mt. 5:17, 18? _____

Tāpat kā vecāku noteiktās robežas bērnam atklāj to, ko viņi vērtē, tā Dieva likums stāsta par Viņa raksturu un to, kas Viņam ir svarīgs. Dievs deva mums Savu likumu, lai aizsargātu mūsu attiecības ar Viņu un citiem, zinot, ka Viņa likums vadīs ikvienu mūsu dzīves aspektu, pieaugot Viņā. Jo kurš gan nav cietis no sekām, ko grēks – likuma pārkāpums – ir radījis ikvienam no mums?

Mīlestība pret Jēzu ir likuma centrā. Jēzus teica: “Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” (Jņ. 14:15). Ja mēs patiesi mīlam Jēzu, mēs dabiski tieksimies ievērot Viņa likumu. Kad mēs skaidri saskatām Viņa likumu, mēs jūtam vēlēšanos mīlēt Jēzu vairāk. Un – vēl svarīgāk – saglabāt skatu uz krustu un Kristus aizstājošo nāvi mūsu labā ir labākais veids, kā uzturēt mūsu mīlestību pret Dievu.

Tāpēc evaņģēlijs iet roku rokā ar likumu. Proti, lai cik daudz mēs ticētu likumam un tā ievērošanas nozīmīgumam, mums vienmēr jāatceras, ka attiecībā uz mūsu tiesisko statusu Dieva priekšā likums tikai nosoda. Likums nekad nepiedod, nekad neattaisno un neizlīdzina. Tieši pretēji – tas norāda, kāpēc mums vajag piedošanu, kāpēc mums vajag attaisnošanu un kāpēc mums vajag izpirkšanu. Tieši tāpēc līdzās likumam, pat kā pamats tā izpratnei, stāv evaņģēlijs, Kristus nāve mūsu labā, kas tiek pieskaitīta mums nevis mūsu likuma ievērošanas dēļ, bet ticībā.

Izlasi šos pantus: Rom. 3:28, Rom. 4:13-16, Gal. 2:16, Gal. 3:13, Fil. 3:9. Ko šie panti mums māca tādu, kas var palīdzēt mums, likuma ievērotājiem, nekļūt par burta kalpiem? _____

Zināt un darīt

Kalna svētrunā Jēzus daudz runā par attiecībām – ar Viņu un citam ar citu. Savas vēsts noslēgumā Viņš pasaka ko ļoti trāpīgu: “Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu” (Mt. 7:21).

Jēzus skaidro, ka daži Viņu piesauks un acīmredzami zinās par Viņu, bet patiesībā Viņu nepazīs. Protams, zināšanu meklēšana ir svarīga, un Bībele mums stāsta, ka Dieva tauta var tikt iznīcināta zināšanu trūkuma dēļ un tāpēc, ka tā atraida zināšanas par Dievu (Hoz. 4:1, 6, 10). Nekad mums nevajadzētu noniecināt mūžīgo Bībeles patiesību nozīmi. Bet, ja šādas zināšanas mūs nemaina un nepadzīļina mūsu nodošanos un gaitas kopā ar Dievu, tām nav nekādas jēgas.

“Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu” (Jņ. 17:3). Jēzus norādīja, ka priekšnoteikums ieiešanai Debesīs ir darīt Dieva prātu un galu galā pazīt Dievu – jo mēs nevaram darīt Viņa prātu, Viņu nepazīstot. Tas ir noteicošais faktors un ļoti saprātīga prasība. Ja jūsu bērns saka, ka viņš jūs mīl, un parasti arī dara to, ko jūs lūdzat, viņa rīcība atklāj viņa mīlestības un cieņas dziļumu. Tāpat, kad mēs mīlam Dievu, mēs gribēsim darīt Viņa prātu, jo zinām, ka tas ir labākais, ko varam darīt! Mūsu atbilde Viņam un galu galā mūsu paklausība Viņam kā mūsu mīlestības plūdums parāda mūsu attiecību patieso būtību.

Jēzus noslēdz Kalna svētrunu, Saviem klausītājiem atstājot trāpīgu pēdējo izaicinājumu. Kāds tas bija? Izlasi Mt. 7:24-29. _____

Kad mēs patiesi ieklausāties Jēzus vēstīs, mēs nevaram nejust izaicinājumu un pārmaiņas. Bet vispirms mūsu ausīm jābūt atvērtām un sirdīm uztverošām, lai tuvu attiecību ar Dievu nodoms varētu tikt ierakstīts dvēselē ar katru mūsu elpas vilcienu. Tava dzīve var tikt celta uz Klints – uz Dieva nevainojamā plāna tai.

Šis tuvo attiecību plāns nav noslēpums. Tas ir atklāts Dieva iedvesmotā Vārda lappusēs, un Viņš to piedāvā ikvienam. Katra cilvēka personīgā izvēle ir to pieņemt ticībā, pieprasīt Kristus pilnīgo taisnību un tad izdzīvot šo taisnību savā dzīvē.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mums nevajadzētu brīnīties, ka likuma tēma var būt tik sagrozīta un pārprasta, jo sātana galīgais izaicinājums Dievam ir tieši par Viņa likumu.

Daži Jēzus laikā domāja, ka Viņš ir nācis likumu atcelt, bet īstenībā bija pilnīgi otrādi. Jēzus atklāja likumu un Dieva skaisto raksturu un nāca to piepildīt (Mt. 5:17, 18), lai parādītu, kāds ir Dievs.

“Dievišķo nodomu ļaudis varēja piepildīt, vienīgi kopjot sirdi bijību pret Dieva Svēto Vārdu. Kunga bauslības ievērošana piešķīra Israēlam stiprumu Dāvida valdīšanas laikā un Salamana valdības pirmajos gados. Ticībā uz dzīvo Vārdu notika reformas Elijas un Josijas dienās. Un tieši uz tiem pašiem Patiesības Rakstiem, Israēla bagātāko mantojumu, ļaužu uzmanību vērsa Jeremija, aicinot izdarīt noteiktas pārmaiņas.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 465., 466. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā popkultūra skatās uz grēku? Kā mūsu draudzei būtu jāreaģē?
2. Kad jūs paši piedzīvojāt, kā grēks iznīcina attiecības ar Dievu un ar citiem?
3. Vai paklausība Dieva likumam jūsu dzīvē ir bijusi viegla vai grūta? Kādi faktori to ir veicinājuši?
4. Kā mēs, septītās dienas adventisti, kuru pats nosaukums parāda, cik nopietni mēs uztveram likumu, varam izvairīties no burta kalpības slazda – no paļaušanās uz paklausību likumam, lai tiktu glābti? (Padomājiet: uz ko jūs paļausities tiesas dienā, kad katrs jūsu grēks tiks nests nests svētā un pilnīgā Dieva tiesas priekšā? Uz savu likuma ievērošanu? Vai tomēr uz Jēzus pilnīgo taisnību tavas netaisnības vietā?)
5. Kā zināšanas (vai to trūkums) var ietekmēt cilvēka attiecības ar Dievu? (Izlasī Sal. pam. 24:3, 13, 14.)

KOPSAVILKUMS:

Mūsu dzīves ir sabojājis grēks, kas šķir mūs no Dieva. Tomēr Dievs aicina mūs iepazīt un mīlēt Viņu ar visu prātu, sirdi, dvēseli un spēku. Ja mēs tā darīsim, mūsos dabiski būs vairāk mīlestības pret citiem. Šāda mīlestība pret Dievu un citiem ir ietverta Dieva likumā, kas dots, lai aizsargātu un uzturētu mūsu attiecības ar Viņu un apkārtējiem. Dieva likums ir skaists Viņa rakstura atspulgs, un, ja mēs saprotam Viņa likumu, mūsu attiecības ar Dievu kļūst stiprākas.

NOŽĒLA UN PIEDOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 61:10; Hoz. 6; Ap. d. 3:18, 19; 2. Moz. 34:1-10; Rom. 6:23; Mt. 22:1-14.

ATMIŅAS PANTS:

“Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības” (1. Jņ. 1:9).

Apsolītā zeme israeliešiem šķīta tik tālu, kad tie līdzenumā apmetās zem mākoņa staba. Mozus bija uzkāpis biežajā tumsā, kas daudzas dienas iepriekš bija aplājusī kalna virsotni. Viņi sprieda, ka vadonis jau droši vien ir miris, ja ne no bada, tad varbūt no rijošās uguns kalna galā. Ļaužu pūlis starp viņiem jutās nemierīgs un nepacietīgs, gatavs doties tālāk uz zemi, kur piens un medus tek. Lai gan šie paši ļaudis tikai dažas dienas iepriekš bija noslēguši svinīgu derību ar Dievu un apņēmušies Viņam paklausīt, viņi vēlējās tēlu, ko varētu redzēt. Un tā viņi sapulcējās ap Ārona telti un prasīja, lai viņš tiem izgatavo elku. Baidoties par savu drošību, Ārons piekrita. 2. Moz. 32-34 mēs lasām, kā šis skumjais stāsts turpinājās.

Šis ir tikai viens no Rakstu stāstiem, kas mums māca par nožēlu un piedošanu, kas ir šīs nedēļas tēma. Pētot katras dienas tēmu, atceries šīs nedēļas panta galveno domu. Jā, mēs grēkojam, bet, pateicoties krustam un pestīšanas plānam, grēkus atzīstošajam un nožēlojošajam grēciniekam piedošana ir vienmēr pieejama.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. jūnijā.

Dzīves straujums

Tā bija ļoti aizņemta nedēļa. Lai gan viņa zināja, ka pirms sabata vēl daudz kas jāpaveic, steidzamais šķita aprijam svarīgo, un nemanot saule jau bija norietējusi. Ģimene kopā baudīja piektdienas īpašās vakariņas un kopīgu svētbriidi.

Bet, kad pienāca sabata rīts un viņa pamodās agri, viņa nevarēja nepamanīt netīro vannas istabu, ko viņa iztīrīja. Tad viņa ieraudzīja, ka mazais dēls bija pieslapinājis gultu, tāpēc viņa iemeta viņa palagus veļasmašīnā kopā ar citām drēbēm. Gatavojot brokastis, viņa saprata, ka pusdienām nav nekā salda, tāpēc ātri izcepa banānu maizi. Viņa redzēja, ka vīram vajadzīgs izgludināts kreklis baznīcai, tāpēc viņa to izdarīja, pēc tam salocīja veļu un iznesa atkritumus.

Un tad viņu pārņēma atskārsmē. Ir sabats – diena, kuru viņa mīl vairāk par citām! Tomēr viņa bija darījusi visus šos darbus un ļāvusi tiem novērst uzmanību no tā, kas sabatā patiesi svarīgs – tuvoties Dievam.

Un mirkli viņas prāts mēģināja attaisnot šīs darbības – tas viss taču bija jāizdara. Bet vai tiešām? Viņa saprata, ka rīkojās kā Marta, “aizņemta ar lielu kalpošanu” (Lk. 10:40), bet Jēzus vārdi skanēja viņas prātā: “Tu rūpējies un zūdi par daudzām lietām. Bet tikai vienas lietas vajag, Marija sev izraudzījusies labo daļu, tā viņai netaps atņemta” (Lk. 10:41, 42). Tā labā daļa. Sēdēt pie Jēzus kājām dziļā mīlestībā uz Viņu – ne tikai sabatā, bet katru dienu. Šorīt viņa to nebija izvēlējusies.

Viņa mīlēja Dievu, tomēr bija tik viegli aizmirst, ka Viņš viņai bija devis sabatu kā dāvanu laikā, lai stiprinātu viņu savstarpējās attiecības. Klusas asaras ritēja pār viņas vaigiem, stāvot klusajā virtuvē.

Šī stāsta mērķis nav uzsvērt, ko mums sabatā vajadzētu vai nevajadzētu darīt; tas drīzāk ir atgādinājums, kāpēc ir svarīgi pamanīt lietas, kas vājina vai izjauc mūsu attiecības ar Dievu. Kad mūsu sirds izjūt grēku un atšķirtības sāpes un mēs piesaucam Viņu, Jēzus ir ļoti tuvu (Ps. 53:2). Savās asiņainajās rokās Viņš tur baltās drēbes. Viņš redz mūsu nožēlas asaras un novelk mūsu netīrās drēbes. Tad Viņš ietērpj mūs Savās tīrajās taisnības drēbēs. Viņa šķīstība nevainojami un pilnīgi nosedz mūsu grēku. Mēs varam mazgāt savas drēbes Viņa asinīs (Atkl. 7:14).

Kā Jes. 64:6, Cah. 3:4 un Jes. 61:10 mums atklāj šo svarīgo patiesību par Kristus taisnību? Kāpēc mums vienmēr stipri jāturas pie tā, kas šeit apsolīts? _____

Svētais Gars pamudina

Domājot par atsvešinātību starp sevi un savu sievu, viņš zināja, ka bija rīkojies nepareizi. Viņš bija bijis nelaipns un skarbs un bija teicis vārdus, ko nožēloja. Tomēr nākamā doma bija: vai tad viņa to nebija pelnījusi, vismaz mazliet?

Vai šis domāšanas veids tev šķiet pazīstams? Ir viegli pāriet no nožēlas uz mēģinājumiem attaisnot savas domas un rīcību. Nav viegli palūgt piedošanu, kad esam sāpinājuši, tomēr jebkuru attiecību atjaunošanai un stiprināšanai tas ir būtiski.

Tas pats attiecas uz mums un Dievu. Svētais Gars bieži uzrunā mūsu prātu, kad mēs grēkojam. Šie pamudinājumi aizkustina sirdi, bet ir viegli pastumt malā to kluso, kluso balsi, mēģinot attaisnot savu rīcību. Viena no Svētā Gara lomām ir “pārlicināt pasauli par grēku” (Jņ. 16:7, 8). Cik fantastiska Dieva dāvana (Lk. 11:13), jo mums tik ļoti vajadzīga šāda pārlicināšana, lai labotu plaису, kas var ielavīties mūsu attiecībās ar Viņu!

Izlasi Hoz. 6. nodaļu. Ko tieši tu pamani attiecībā uz to, kā Dievs Sevi raksturo Savā aicinājumā uz nožēlu? _____

Apsver Svētā Gara lomu procesā, kas mūs uzpotē atpakaļ pie Vīnakoka (Jņ. 15:4). “Mēs bieži bēdājamies tāpēc, ka ļaunie darbi sev līdzī nes nepatīkamas sekas; bet tā nav grēku nožēla. Patiesas bēdas par grēku ir Svētā Gara darbības rezultāts. Svētais Gars atmasko sirds nepateicību, kas ir nicinājusi un apbēdinājusi Pestītāju, un sagrauztus ved mūs nožēlā pie krusta pakājes. Katrs grēks Jēzu ievaino no jauna, un, kad mēs uzlūkojam To, kuru esam “dūruši”, mēs skumstam par grēkiem, kas sagādājuši Viņam ciešanas. Šāda nožēla vadīs pie atteikšanās no grēka.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 300. lpp.)

Patiesība ir tāda, ka mēs nevaram augt savās attiecībās ar Dievu, ja starp mums un Viņu stāv izvēlēts un lolots grēks. Mēs nevaram būt perfekti, bet mēs varam nožēlot savus grēkus un mums tas ir jādara, kad Svētais Gars tos atgādina (Ef. 4:30).

Kad tu pēdējo reizi dzirdēji rājienu vai aicinājumu uz nožēlu? Kā tu reaģēji? Tagad velti brīdi lūgšanai, lūdzot Dievu mikstināt tavu sirdi un atvērt tavas ausis, lai šonedēļ Viņa Vārdā sadzirdētu Viņa balsi. _____

Patiesa nožēla

Laicīgā pasaule mūs bombardē ar neatkarības, izlaidības un pašslavināšanas vēstījumiem – pretstatā Dieva aicinājumam uz kalpošanu un lēnprātību (Mt. 5:5). Interesanti, ka pirmie Jāņa Kristītāja un Jēzus vārdi, kas ierakstīti Bībelē, bija līdzīgi. Jānis sacīja: “Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi” (Mt. 3:1, 2). Jēzus teica: “Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz evaņģēliju” (Mk. 1:14, 15; sk. arī Lk. 24:46, 47). Gan Jēzus, gan Jānis aicināja klausītājus uz atgriešanos, jo Debesu valstība bija tuvu. Vai varētu būt, ka šis pats vēstījums ir tikpat aktuāls arī mums šodien?

Izlasi Ap. d. 3:18, 19. Kāpēc atgriešanās ir tik svarīga garīgās izaugsmes procesā? Kas ir “atspirgšanas laiks”? _____

Dieva laipnība un labestība mūs ved pie grēku nožēlas (Rom. 2:4). Atgriešanās sastāv no diviem soļiem: (1) patiesām sāpēm par saviem grēkiem un (2) godīga lēmuma atstāt grēku. Bībelē atgriešanās gandrīz vienmēr ir saistīta ar piedošanu. Mēs patiesi nožēlojam; Dievs piedod. Tas ir tik vienkārši (1. Jņ. 1:9, Atkl. 3:19). “Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās” (2. Pēt. 3:9). Kad mēs personīgi gatavojam savas dvēseles Kristus otrajai atnākšanai, Dievs mums dod laiku sakārtot attiecības ar Viņu.

Jēzus cieta, nomira un augšāmcēlās, lai tad, kad mēs atgriežamies, Viņa žēlastība varētu darīt brīnumu mūsu dzīvē. Pretstatā pasaulei, kas saka, ka mēs esam labi tādi, kā esam, Dievs aicina, lai mēs ietu pie Viņa grēku nožēlā un ticībā (Ap. d. 20:21), pilnīgi nododot sevi Viņa rokās, lai Viņš varētu atgriezt un skaisti veidot mūsu raksturu Savā līdzībā un mēs liecinātu par Viņu (Jņ. 15:2, 8). Tad mēs augsim un nesīsim augļus, kas atbilst atgriešanās dzīvei (Mt. 3:8).

“Nožēla nav īsta, ja tā neizraisa dzīves pārmaiņu. Kristus taisnība nav pārklājs, ar ko apsegt neizsūdzētus un neatstātus grēkus; raksturu pārveido un izturēšanos pārvalda dzīves principi.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 555., 556. lpp.)

Nožēla ved pie dzīvības (Ap. d. 11:18) un ir būtiska daļa no izaugsmes attiecībās ar Dievu. Kurš solis tev ir vissarežģītākais padošanās, grēku nožēlas un Dieva īstenotajā labošanas procesā? _____

Pietiekama žēlastība

Kad mēs izjūtam savu grēku smagumu un ļaujām Svētajam Garam vest mūs krusta pakāpē, mums vajadzētu lūgt Dievam piedošanu, zinot, ka “žēlīgs un lēnīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un bagāts žēlastībā” (Ps. 103:8). Šie paši vārdi izskanēja no paša Dieva mutes (2. Moz. 34:6) pēc tam, kad Viņa izredzētā tauta bija Viņu apbēdinājusi.

Izlasi 2. Moz. 34:1-10. Kāda izšķiroša patiesība šeit atklājas? _____

Tam, ka Kungs ir žēlīgs un žēlsirdīgs, lēns dusmās un bagāts žēlastībā, ir tas pats iemesls, kāpēc Jēzus nomira pie krusta, – lai mūsu attiecības ar Dievu varētu tikt atjaunotas.

Tad, kad mēs esam gatavi atzīt un izsūdzēt savu grēku, kad mēs sakām: “Ak, Kungs, te es atkal esmu... ‘Esi man, grēciniekam, žēlīgs!’” (Lk. 18:13), tad Jēzus – kurš jau ir darbojies mūsos un mūsu labā kopā ar Svēto Garu, vēl pirms mēs Viņu piesaucam, – redz smagumu un to noņem. Mūsu nastas tiek noņemtas Golgātā, un Jēzus ir patiesi ļoti tuvu, kad mēs nākam pie Viņa, un pat pirms tam Viņš jau meklē mūs kā Labais Gans un stāv pie durvīm un klauvē (Atkl. 3:20). Nepaliksim tālu no Krusta, raugoties uz Dievu no attāluma. Skriesim pie Jēzus un nomainīsim savus grēkus un nastas pret Viņa taisnību (Cah. 3:4)!

Lēnām izlasi šos pantus. Pieraksti saviem vārdiem, ko tie tev saka par Dieva žēlastību pret tevi:

“Tātad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā” (Rom. 6:23). _____

“Bet, kur vairojies grēks, tur pārpārim vairojusies žēlastība, lai, tāpat kā līdz šim grēks ir valdījis nāvē, turpmāk valdītu žēlastība caur taisnību uz mūžīgu dzīvību, caur mūsu Kungu Jēzu Kristu” (Rom. 5:20, 21). _____

“Bet Dievs Savu mīlestību pret mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki” (Rom. 5:8). _____

Visdārgākais tērps

Skaists apģērbs pārāk bieži norāda uz bagātību pēc pasaules standartiem. Daži cilvēki saka: “Es ģērbjos tā, lai izpaustu, kas es esmu.” Bet Debesīs viss, izņemot mūsu attiecības, izzudīs (Mt. 6:19-21). Mūsu personīgajai identitātei jābūt ietvertai Jēzū un Viņa pilnīgajās taisnības drēbēs.

Izlasi Mt. 22:1-14 līdzību, ko Jēzus stāstīja, lai to izskaidrotu. Kādas atziņas tu atrodi šajā līdzībā? _____

Cilvēku bez drēbēm Jēzus nosauca par “draugu”, un, neraugoties uz viņa klusēšanu, viņiem acīmredzot bija attiecības. Cilvēks noteikti zināja par drēbēm, bet bija izvēlējies tās neuzvilkt. Jēzus raksturs ir nevainojams un šķīsts, un Viņš piedāvā to mums: “Tai ir dots tērpties spožā, tīrā audeklā” (Atkl. 19:8), “bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma” (Ef. 5:27).

Baltās lina drēbes “ir Kristus taisnība, Viņa paša nevainojamais raksturs, kas ticībā tiek piešķirts visiem, kas Viņu pieņem kā savu personīgo Glābēju”. (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 310. lpp.)

Ādams un leva pirms grēka valkāja baltu, maiga gaismas plīvura drānu; pēc grēkošanas viņi apjauta, ka ir kaili (1. Moz. 3:7). Tad Dievs nomainīja viņu pašdarināto vīgu lapu tērpu pret apmetni no dzīvnieku ādām. Šim tērpiņam bija nepieciešams upuris. Līdzīgi mēs pieņemam Jēzus upuri, pieņemot Viņa taisnības drēbes.

“Kaili un apkaunoti viņi mēģināja aizstāt Debesu apģērbu ar kopā sašūtu vīges lapu aizsegu. [...] Cilvēks nespēj izveidot neko, kas varētu ieņemt zaudētā nevainības apģērba vietu. Nekādu vīges lapu apģērbu, nedz parastās ikdienas drēbes nav apvilkuši tie, kas kopā ar Kristu un eņģeļiem apsēžas pie Jēra kāzu mielasta galda. Vienīgi ar to aizsegu, ko devis Kristus, mēs varam ierasties pie Dieva. Šo aizsegu, savas taisnības drēbes, Kristus uzvilks katrai dvēselei, kas atgriežas un tic.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 311. lpp.)

Pārdomām: Mums ik dienu būtu jātērpjas Jēzus taisnības drēbēs. Ko tas patiesībā nozīmē, un kā mēs to darām? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lai aprakstītu mūsu garīgo stāvokli, Bībele bieži izmanto lauksaimnieciskas līdzības. Hoz. 10:12 ir viens no piemēriem, kas aptver šonedēļ pētīto: “Sējiet taisnību, tad jūs pļausit mīlestību; uzplēsiet jaunu atziņas līdumu, jo vēl ir laiks meklēt To Kungu, tiekams Viņš nāktu un liktu nolīt pār jums Savai taisnībai.”

Mēs sējam, pļaujam, uzplēšam cieto augsni un meklējam Dievu, lai tuvotos Viņam. Mūsu sirdsapziņas augsnei jābūt sagatavotai un gatavai lietum (Svētajam Garam). Dievs var dot mums vēlēšanos sagatavot augsni, bet galu galā attiecības ar Dievu ir sadarbība (Fil. 2:12, 13). Mums galva ir jāpagriež Viņa virzienā, jātiecas pēc Viņa un jāpieķeras Viņam, un tad Viņš izdarīs mūsos pārējo.

Viens lielisks piemērs tam, ko nozīmē turēties pie Dieva, ir šie panti: “Jūsu acis ir redzējušas, ko Tas Kungs ir darījis Baal-Peora dēļ; jo ikvienu cilvēku, kas Baal-Peoram sekoja, to Tas Kungs, jūsu Dievs, ir izdeldējis no jūsu vidus, bet jūs, kas Tam Kungam, savam Dievam, bijāt pieķērušies, jūs visi esat šodien dzīvi” (5. Moz. 4:3, 4).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna” (Mt. 6:13). Tā lūgt Jēzus īpaši mācīja Savus mācekļus, bet vai mēs uzturam šo domu savās ikdienas lūgšanās? Cik regulāri tu lūdz aizsardzību pret kārdinājumiem un grēku?

2. Kā tu izskaidrotu dārgo Kristus taisnības drānu dāvanu kādam, kas nav kristietis vai ir jauns ticībā?

3. Kā Kristus taisnības drēbes saistās ar svētnīcas vēsti, kas pilnībā ir par Dievu, kurš piedod un šķīsta nožēlojošo grēcinieku? Cik labi tu izproti šīs vēsts skaistumu un dziļumu?

KOPSAVILKUMS:

Savu grēku atpazīšana, reaģējot uz Svētā Gara pamudinājumiem, un grēku nožēla ir būtiski elementi plaukstošām attiecībām ar Dievu. Zināšanas par to, ka mums ir pilnībā piedots un ka mēs esam ietērpti Jēzus taisnības drēbēs, ir vispārveidojošākā pieredze cilvēka dzīvē. Ne tikai tiek noņemta grēka nasta, bet mēs sajūtam Dieva mīlestību, kas mūs apņem un velk Viņam tuvāk. Tas mūs vieno ar Dievu, stiprina garīgi un virza mūs mīlēt Viņu ar katru savas būtības šķiedru.

NEVEIKSMES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 4:35-41; Mk. 5:21-34; Rom. 5:3-5; Ļj. 19:23-27; Ļj. 23:8-12; Lk. 24:13-27; Rom. 8:18, 28.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet ne vien par to: mēs teicam sevi laimīgus arī savās ciešanās, zinādami, ka ciešanas rada izturību, izturība – pastāvību, pastāvība – cerību, bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots” (Rom. 5:3-5).

Kādu vakaru, saulei grimstot aiz apvāršņa, jauna meitene gāja mājās, kad uznāca tumša vētra. Viņa paātrināja soli, zinot, ka vēl ir gabals ejams. Viņas vaigam sākumā pieskārs viens lietus piliens, tad vēl viens, un pavisam drīz viņa jau bija pilnībā izlijusi. Viņa sāka skriet, līdz atrāva vaļā mājas durvis, tēvam steidzoties viņai pretī. Aptinis segu ap viņas pleciem, viņš jautāja: “Es tikko redzēju tevi lietū. Kāpēc tu pie katras zibens šautras pārstāji skriet, lai paskatītos uz augšu un pasmaidītu?”

“Ak, es apstājos, lai paskatītos uz augšu,” viņa sacīja, “jo Dievs taisīja manu bildi!”

Kāda ir mūsu reakcija, kad dzīvē nāk vētras vai kad attiecībās ar Dievu piedzīvojam neveiksmes? Vai mēs noliecam galvu, kad lietus sit mums pa muguru, vai tomēr skatāmies augšup, zinot un uzticoties, ka Dievs ir klātesošs, kad raugāmies uz Viņu?

Šonedēļ mēs izpētīsim dažas reakcijas, kas mums bieži rodas, kad dzīve ir izaicinoša. Mēs apsvērsim, kā mēs varam izmantot dzīves neveiksmes, lai nevis vājinātu, bet stiprinātu mūsu vissvarīgākās attiecības.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. jūnijā.

Dzīves vētras

Jēzus bija pavadījis nogurdinošu dienu, pie Galilejas ezera mācot lielus ļaužu pūļus. Viņa vārds turpinās skanēt cilvēku prātos vēl ilgi un visā mūžībā. Kad iestājās vakars, Jēzus uzrunāja Savus mācekļus, aicinot doties kopā ar Viņu: “Pārcelsimies uz otru malu” (Mk. 4:35). Jēzus zināja, ka nāks vētra, tomēr piedāvāja šo izbraucienu. Viņam bija svarīga dzīves mācība, ko iemācīt saviem tuvākajiem sekotājiem. Jūs droši vien zināt, kas notika tālāk.

Izlasi šo stāstu vēlreiz Mk. 4:35-41. Kādas ticības mācības vari no tā paņemt? _____

Apsver šos punktus:

1. Jēzus aizmieg uz spilvena, kas, visticamāk, bija vienīgais laivā. Zvejnieku laivās parasti bija viens spilvens, uz kura sēdēja stūrmanis pie stūres. Viņš vadīja laivu uz mērķi. Tātad Jēzus ir “stūrmaņa” vietā, bet Viņš aizmieg pie stūres.

2. Ne visi mācekļi bija jauni burātāji. Pēteris, Jēkabs un Jānis bija pieredzējuši zvejnieki. Viņi labi pazina Galilejas jūru un zināja, kā rīkoties vētrā.

3. Šis ir vienīgais evaņģēlijos pierakstītais gadījums, kad Jēzus guļ. Vienā no viņu dzīves briesmīgākajām vētrām, kad mācekļi ir izbiedēti un domā, ka ies bojā, Jēzus guļ laivas aizmugurē.

4. Mācekļu reakcija krīzes brīdī ir: “Vai Tev nerūp?” Viņi apšaubā Jēzus raksturu un Viņa mīlestību pret viņiem. Bieži arī mēs tā reaģējam grūtību laikā.

Bezcerībā mēs cenšamies glābt paši sevi vai arī sāpēs un zaudējumos sākam šaubīties par Dieva mīlestību un rūpēm. Mēs pieņemam, ka Viņam būtu jārikojas noteiktā veidā, balstoties uz mūsu skatījumu. Bet, tāpat kā ar mācekļiem, tieši dzīves vētrās Dievs var darīt vislielākos brīnumus. Dievs vienmēr ir uzticīgs, pat tad, kad Viņa šķietamā neiejaukšanās mums nav saprotama. Viņš mūsu vētrās ir kopā ar mums un var tās aplusināt, kad mēs to nevaram.

Kāda parasti ir tava reakcija, kad dzīvē saskaries ar vētru? Kā šādi brīži ietekmē tavas attiecības ar Dievu? Kad savā dzīvē esi piedzīvojis 2. Kor. 5:7? _____

Tiec dziedināts

Iztēlojies ļaužu pūli Galilejas ezera krastā. Viņi gaida Jēzus atgriešanos jau kopš agra rīta, un, kad Viņš izkāpj no laivas, viņi spiežas Viņam klāt un seko līdz Kapernaumai. Pēkšņi parādās Jairs, sinagogas priekšnieks, un lūdz Jēzu nākt un dziedināt viņa meitu.

Pūlī ir sieviete, kas daudzus gadus bijusi nevesela. Viņa ir iztērējusi visu naudu ārstiem, bet “slimība bija kļuvusi vēl ļaunāka” (Mk. 5:26). Viņa bija dzirdējusi par šo lielo Galilejas Vīru un cerībā savākusi pēdējos spēkus, lai no rīta izietu no mājas un pievienotos pūlim. Nokļūstot tuvāk Jēzum, cilvēku spiediens ir gandrīz smacējošs. Un tad, caur stumšanos un grūstīšanos, šī sieviete ierauga Jēzu. Viņa sevi iedrošina: “Ja vien Viņa drēbes aizskaršu, tad tapšu vesela” (Mk. 5:28).

Izlasi Mk. 5:21-34. Kas tur notika, un ko mēs varam no tā mācīties? _____

Šis gadījums atklāj Jēzus rūpes un līdzjūtību pret slimiem un vientuļiem cilvēkiem, tiem, kas parasti pazūd pūlī. Daudzi tajā dienā bija tuvu Jēzum, vienkārši sekojot pūlim, bet tikai viena sieviete apzināti pastiepa roku, lai pieskartos Viņam un saņemtu svētību, pēc kuras tik ļoti ilgojās. Tomēr ne pieskāriens viņu dziedināja; viņas ticība darīja viņu veselu (Mk. 5:34). “Glābējs spēja atšķirt ticības pieskārienu no gadījuma rakstura saskarsmes pūļa spiediena rezultātā.” (E. Vaits “Laikmetu ilgas”, 344. lpp.) Jēzus drēbēs nebija īpaša spēka; dziedināja sievietes ticība un viņas izvēle pastiept roku pretī Jēzum.

Šī vārgā sieviete savās ciešanās un izmisumā varēja tajā rītā palikt gultā, bet tā vietā viņa apzināti un cerības pilna meklēja Jēzu, lai tuvotos Viņam cerībā saņemt dziedināšanu. Viņu redzēt no attāluma nebija pietiekami – viņa gāja tieši pie Viņa.

Jēzus aicina arī mūs darīt to pašu šodien: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācīties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm” (Mt. 11:28, 29).

Kā šī sieviete savā lielajā vajadzībā piedzīvoja savā dzīvē Rom. 5:3-5 domas? Kā tas varētu izskatīties tavā dzīvē? _____

Ījabs

Kad domājam par grūtībām Bībelē, Ījabs, iespējams, ir pirmais, kas nāk prātā. Viņš ne tikai zaudēja visu savu mantu (Īj. 1:14-17), bet zaudēja arī savus bērnus (Īj. 1:18, 19) un veselību (Īj. 2:7). Tad viņa sieva mēģināja pārliecināt viņu nolādēt Dievu un mirt (Īj. 2:9).

Pēc kāda laika pie Ījaba atnāca trīs draugi. Viņi bija tik šokēti par viņa izskatu, ka nosēdēja pie viņa, klusējot septiņas dienas (Īj. 2:13). Galu galā, kad viņi sāka runāt, viņi mēģināja piedāvāt cilvēciski saprotamus iemeslus tam, kāpēc Ījabu bija piemeklējusi nelaime, bet ar to neapzināti tikai palielināja viņa ciešanas. Šie trīs “draugi” viņu apsūdzēja, sakot, ka viņam noteikti ir kāds slepens grēks, kas jānožēlo (Īj. 8:11, 15), pat sakot: “Tiešām, lūk, tāda nu ir ļaundara dzīves vieta; tādi ir mitekļi tiem, kas neatzīst Dievu” (Īj. 18:21).

Kā uz to atbildēja Ījabs? Izlasi Īj. 19:23-27 un Īj. 23:8-12. _____

Neskatoties uz traģiskajiem notikumiem viņa dzīvē un to, ka viņš tos neizprata, Ījabs palika uzticīgs. Viņš turējās stingri. Viņš nenovērsās no Dieva un Viņu nenolādēja. Tā vietā, kad viņu kārdināja vainot Dievu, viņš sacīja: “Kails es esmu nācis no savas mātes klēpja, un kails es atkal aiziešu. Tas Kungs bija devis, Tas Kungs ir ņēmis, Tā Kunga Vārds lai ir slavēts” (Īj. 1:21).

Mēs arī dzīvojam tās pašas cīņas vidū. Velns mūs apņēm ar sāpēm, ciešanām, zaudējumiem un grūtībām kā daļu no sava plāna, lai izkropļotu mūsu priekšstatu par mīlošo Dievu. Šādos brīžos mēs varam reaģēt vienā no diviem veidiem – vainot un noraidīt Dievu vai arī piekerties Viņam ar visu savu spēku. Lai arī apkārt mums notiek cīņa, mums jāatceras, ka mūžības gaismā mūsu īslaicīgās grūtības ir tikai pagaidu pārbaudījumi (2. Kor. 4:16-18). Tas, ko redzam šeit un tagad, ir tikai maza daļa no visa, un viens no lielākajiem ticīga cilvēka izaicinājumiem ir uzticēties Dievam pat visskumjākajos brīžos. Dievs daudzos veidos mums ir atklājis Savu mīlestību. Mums jāpieturas pie šīs svarīgās patiesības – Dieva mīlestības – pat tad, ja šobrīd to nesajūtam.

Ja tu šobrīd piedzīvo grūtus laikus, steidzies pie Dieva. Paņem Bībeli un savus pierakstus un pavadi laiku ar Dievu ārā dabā. Pieraksti Rom. 5:3-5 un pārdomā dažādos šīs Rakstu vietas vēstījumus, ticot, ka Dieva mīlestība un rūpes par tevi ir drošākais un stabilākais faktors tavā dzīvē. _____

Ceļš uz Emavu

Pēdējās nedēļas abiem mācekļiem bija kā amerikāņu kalniņi – viņi atkal un atkal prātā pārcilāja notikumus un sarunas, ko bija piedzīvojuši. Uzvaras gājiens uz Jeruzalemi un templī notikusī šķīstīšana. Pashā svētki augšistabā. Jēzus lūgšanas Ģetzemanes dārzā. Jūdas neglaimojošā nodevība. Jēzus tiesa, izsmiešana, sitieni. Jēzus ievainotā miesa pie krusta un Viņa pēdējie vārdi, pirms Viņš izdvesa pēdējo elpu, kad pēcpusdienas debesis aptumšojās. Pārrautais tempļa priekšgars. Taisno kapu atvēršanās. Jēzus ķermeņa noņemšana no krusta un nolikšana kapā pirms sabata. Un pēc tam neskaidrība, vilšanās un jautājumi mācekļu prātos. Kā viņi visu bija tik ļoti pārpratuši?

Jēzus sekotāji bija vilušies, sarūgtināti un apmulsuši. Tā bija viņu dzīves lielākā neveiksme. Viņi nesaprata, ka tas bija tikai mirklis visu laiku lielākajā stāstā. Kad divi no viņiem gāja uz Emavu, parādījās Jēzus un gāja kopā ar viņiem.

Izlasi sarunu Lk. 24:13-27 un pārdomā divas dažādas perspektīvas – abu mācekļu un Jēzus perspektīvu. _____

Kad viņu acis tika atvērtas, abi mācekļi steigšus devās uz Jeruzalemi, lai līdzdalītu, kas bija noticis ceļā (Lk. 24:33, 34). Kad Jēzus atnāca un nostājās viņu vidū, viņi bija pārbijušies. Pievērsiet uzmanību, ko Viņš jautāja: “Kāpēc jūs esat satraukti? Un kāpēc jūsu sirdīs rodas šaubas?” (Lk. 24:38, NKJV)

Šī ir arī Jēzus vēsts mums šodien. Pārāk bieži mēs aizmirstam, ka mūsu ielejās Jēzus iet mums līdzās. Pārāk bieži mēs Viņu nepazīstam. Pārāk bieži mēs aizmirstam, ka stāsts ir daudz plašāks. Pārāk bieži jūtamies satraukti un ļaujām šaubām rasties mūsu sirdīs, aizmirstot, ka Jēzus droši tur mūsu dzīvi Savās rokās. Un pārāk bieži domājam, ka mēs labāk zinām, kas īstenībā notiek mūsu dzīvē (Lk. 24:18).

Bībele sniedz lieliskus padomus, kā mēs kā kristieši varam reaģēt uz izaicinājumiem un neveiksmēm. Veltiet laiku, lai izpētītu šos pantus: Rom. 8:28, Fil. 4:4-13, Jēk. 1:2-4, 12 un 2. Kor. 12:9, 10. Kā daļu no sava pētījuma pierakstiet trīs galvenos vēstījumus, ko varat līdzdalīt kādam, kurš šobrīd piedzīvo neveiksmes, ņemot vērā 2. Kor. 1:4. _____

Redzēt Jēzu

Vai tu esi kādreiz vēlējies redzēt Jēzu, jūtoties nomāks? Iedomājies sevi šajā sapnī: “Izskatījās, ka esmu izmisumā, un, aizklājusi seju ar rokām, domāju: ja Jēzus būtu virs zemes, es ietu pie Viņa, mestos pie Viņa kājām un izstāstītu Viņam visas savas bēdas. Viņš no manis nenovērstos, Viņš par mani apžēlotos, es Viņu mīlētu un Viņam vienmēr kalpotu. Tad atvērās durvis un ienāca kāda persona, kurai bija cēla stāja un izskats. Tā līdzietīgi mani uzlūkoja un sacīja: ‘Vai tu labprāt gribētu redzēt Jēzu? Viņš ir šeit un, ja tu gribi, tu vari Viņu redzēt. Ņem visu, kas tev ir un seko man!’ To dzirdot, mani pārņēma neizsakāms prieks, es jautri satvēru savas nedaudzās mantas un sekoju savam vadonim. Viņš mani pieveda pie kādām stāvām un acīmredzami nestiprām kāpnēm. Kad es sāku kāpt augšā, viņš mani paskubināja lūkoties uz augšu, lai es neapreibtu un nenokristu. Daudzi citi, kas bija kāpuši pa šīm kāpnēm, krita, galā nenonākuši.

Mēs sasniedzām pēdējo pakāpienu un stāvējām pie kādām durvīm. Mans vadonis aizrādīja, lai es šeit atstāju visas lietas, ko esmu paņēmusi līdzī. Es tās priecīgi noliku; tad viņš atvēra durvis un aicināja mani ieiet. Nākamajā mirklī es stāvēju Jēzus priekšā. Cik skaista seja! Tas nepārprotami bija Viņš; tik labvēlīgs un cienīgs izskats nevarēja būt nevienam citam. Kad Viņa skatiens pavērsās pret mani, es tūlīt zināju, ka Viņam ir pazīstami visi mani dzīves apstākļi, visas manas domas un jūtas.

Es mēģināju izvairīties no Viņa skatienu, jo nebiju spējīga panest Viņa vērigās acis, taču Viņš smaidīdams nāca tuvāk un, likdams Savu roku uz manu galvu, sacīja: ‘Nebīsties!’ Viņa patīkamā balss apņēma manu sirdi ar tādu svētlaimību, kādu vēl nekad agrāk nebiju izjutusi. Es biju tik laimīga, ka nespēju izsacīt nevienu vārdu, bet, pārņemta no neapraķstāmas svētlaimības, nokritu pie Viņa kājām. Kamēr bezpalīdzīgi gulēju, man garām slīdēja skaisti un krāšņi skati. Likās, ka esmu sasniegusi Debesu drošību un mieru. Mans spēks pilnībā atgriezās un es piecēlos. Jēzus mīlestības pilnais skatiens vēl dusēja uz mani, un Viņa smaidis atspirdzināja manu dvēseli. Viņa klātbūtne piepildīja mani ar svētu godbijību un neizsakāmu mīlestību. [...]

Šis sapnis deva man cerību .. [un] ticību .., un manā tumšajā dvēselē uzausa gaisma par to, cik jauki un vienkārši ir uzticēties Dievam.” (Elena Vaita “Agrīnie raksti”, 79.–81. lpp.)

Saskaroties ar dzīves neveiksmēm, mums jāpievērš uzmanība Jēzum un tam, ko Viņš atklāj par Dieva mīlestību pret mums.

Kādu cerību tu vari gūt sev tieši tagad no Rom. 8:18, 28? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Tieši tad, kad saskaramies ar dzīves izaicinājumiem, mums visvairāk jāpieķeras Dievam. Visas tēmas, ko esam pētījuši šajā ceturksnī, palīdz uzturēt un atjaunot stipru dzīvi kopā ar Dievu. Kad sastopies ar neveiksmi, piemēram, veselības problēmām, finansiālām grūtībām, laulības sabrukumu, tuvinieka nāvi vai citu nastu, kas atņem prieku, apsver šādus jautājumus un pārdomā līdz šim apgūtās mācības.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā jūsu izpratni par Dievu ietekmēja grūtības, ko esat piedzīvojuši savā dzīvē? Kā jūs varat skaidrāk ieraudzīt Dieva patieso raksturu?

2. Kad pēdējo reizi tu lūdzi, lai Dieva balss tavā dzīvē būtu spēcīgāka par ienaidnieka balsi? Atceries, ka zaglis (sātans) nāk, lai zagtu, nogalinātu un iznīcinātu, bet Dievs dod pilnvērtīgu dzīvi (Jņ. 10:10).

3. Vai tava sirds ir pazemīga? Vai tu uzticies, ka Dievs joprojām ir visvarens un vada tavu dzīvi, neskatoties uz grūtībām? Ja ne, kā tu vari iemācīties šo pazemīgo uzticību Dieva labestībai un mīlestībai uz tevi personīgi?

4. Vai tu ikdienā dzīvo Dieva Vārdā? Lūdz Dievam atsvaidzināt savu pirmo mīlestību uz Viņu, piedzīvojot izaicinājumus.

5. Kad pēdējo reizi tu vērsies lūgšanās pie Dieva kā pie Miera Nesēja un Padomdevēja, uzticoties, ka Viņš pilda apsoliņumu nekad tevi neatstāt un nepamest (Ebr. 13:5)?

6. Ja tava ticība ir vāja, lūdz: “Kungs, es ticu; palīdzi manai neticībai!” (Mk. 9:24) Pulcini ap sevi cilvēkus, kas var iedrošināt, nevis nomākt.

7. Pasaule ne vienmēr rūpējas par vājajiem, neizglītajiem, ievainotajiem un salauztajiem. Dieva vēsts – “Kad tu esi vājš, es esmu stiprs” – ir vēsts, kas var radikāli pārveidot cilvēku dzīvi. Padomā par kādu, ko šodien vari iedrošināt ar šo vēsti.

KOPSAVILKUMS:

Mēs joprojām dzīvojam grēka nomocītā pasaulē, kas pilna sāpju, un katram no mums kādā dzīves brīdī jāpiedzīvo grūtības, kas var likt apšaubīt Dieva mīlestību. Atgriežoties pie tā, kā dažādi Bībeles cilvēki reaģēja uz neveiksmēm, mēs varam smelties drosmi, ka mūsu reakcija šādos brīžos var stiprināt mūsu gaitas ar Dievu, kurš nemainās (Mal. 3:6) un kura mīlestība paliek mūžīgi.

STĀSTI PAR VIŅU!

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt. 28:18-20; 2. Pēt. 3:18; 1. Pēt. 3:8-15; Hoz. 7; Cah. 10.

ATMIŅAS PANTS:

“Dievs Tas Kungs man ir devis gudru mēli, ka es ar savu uzrunu protu stiprināt nogurušos; Viņš uzmodina mani ik rītu, Viņš ierosina manas ausis, lai es uzmanīgi klausītos kā mācekļi” (Jes. 50:4).

Tas bija aizņemts sabata rīts mācītājam G. Viņš bija pamodies agri, lai sagatavotos gan sabatskolas nodarbībai, gan svētrunai, kā arī viņam pēcpusdienā bija jāvada misijas pasākumu sērija. Viņš paķēra atslēgas, izskrēja pa durvīm un ātri devās prom.

Viņš brauca cauri pilsētai, dusmojoties, ka sestdienas rītā bija tik pilnas ielas un viņš varēja nokavēt dievkalpojumu. Kur gan viņi visi devās? Tad pēkšņi viens auto iegriezās viņam priekšā. Viņš strauji nobremzēja un dūmās pacēla dūri, neapmierinātībā uzkliedzot šim vadītājam.

Beidzot mācītājs G. ieradās baznīcā. Kad viņš piecēlās, lai vadītu nodarbību, viņš pārlaida skatienu pār sanākušajiem un apstājās pie pazīstamas sejas – pie autovadītāja, kurš tikai pirms divdesmit minūtēm bija izraisījis viņa dusmas.

Vēlāk, kad kāds baznīcas loceklis viņu iepazīstināja ar šo vadītāju kā neadventistu, kurš apciemo radniekus, mācītājs G. vēlreiz saprata, cik svarīgi ir katrā mijiedarbībā gan ar paziņām, gan svešiniekiem īstenot ar mīlestību, kas plūst no pastāvīgām attiecībām ar Dievu. Nekad nevar zināt, kā tava rīcība, it īpaši kā ticīgajam, var ietekmēt citus.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. jūnijā.

No pārpilnības

Izlasi Lielo uzdevumu Mt. 28:18-20. Pieraksti dažādos Jēzus vēstījumus, kad Viņš saka “visi” vai “vienmēr” (tas pats vārds grieķu valodā – “pas”). _____

Jēzus mums deva pavēli dalīties ar Viņa vēsti pasaulē: “Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas.” Septītās dienas adventistu baznīcas misija ir darīt cilvēkus par mācekļiem, kas savukārt darīs citus par mācekļiem. Tādā veidā mēs visi pasludinām mūžīgo evaņģēliju un trīs eņģeļu vēstis (Atkl. 14:6-12), lai sagatavotu mūsu pasauli Jēzus drīzajai atnākšanai.

Ikviens, kas ir piedzīvojis jaunu dzīvi Kristū, ir aicināts liecināt. Tomēr cilvēki pārāk bieži domā par liecību kā par ko tādu, ko viņi nevar vai nevēlas darīt, piemēram, iztēlojoties sevi sludinām krustojumā vai pasniedzot sarežģītu Bībeles stundu, un tad viņi nošūpo galvu: “Ne es! Nekādā gadījumā! Es esmu introverts, un liecināšana nav manā komforta zonā.”

Tomēr patiesa liecība ir tikai rezultāts – ka esi aculiecinieks tam, ko Dievs dara tavā dzīvē, tu ievēro, ko Viņš tev māca, kamēr tu audz Viņā, un tad tu vienkārši dalies savā pieredzē ar citiem. Dievs ir tik labs, un tas, ko Viņš ir darījis mūsu labā, ir labākā ziņa, ko šī pasaule var dzirdēt. Mēs nevaram un nedrīkstam klusēt! Viņš tevi ir atpircis, Viņš tevi ir saucis vārdā – tu piederi Viņam. Vai var būt vēl labāka ziņa?

Lai gan agrīnās draudzes mācekļi nebija izglītoti vai pārliecinoši runātāji, mēs joprojām varam mācīties no viņiem.

Izlasi Ap. d. 1:8 un 4:13. Kāda bija liecināšana agrīnajā draudzē? Kādu ietekmi Pēteris un Jānis atstāja uz tiem, kas dzirdēja viņu liecību? _____

Pēteris un Jānis turpināja, sakot: “Jo mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši” (Ap. d. 4:20). “Tie bijuši kopā ar Jēzu” (Ap. d. 4:13) un jutās spiesti dalīties. Svētais Gars deva viņiem drosmi un pārliecinošu spēku viņu vārdiem.

Pavadi tagad laiku lūgšanā. Lūdz drosmi, kad Dievs tevi vadīs pie tiem, kam vari droši liecināt, un gudrību zināt, kad runāt un ko. Izlasi 1. Jņ. 4:7-11 un lūdz pēc šādas mīlestības. _____

Nepiespiesti, bet spēcīgi

Vai tu esi kādreiz brīnījies, kā Jēzus saglabāja motivāciju strādāt, dziedināt, mierināt, sludināt un mācīt tik daudz cilvēku dienu no dienas? Mums ir teikts: “Un, kad Viņš ļaužu pulkus redzēja, sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā avis, kam nav gana” (Mt. 9:36). Jēzus mīlestība un līdzjūtība pret cilvēkiem bija tas, kas vadīja Viņa darbu. Līdzīgi Dieva mīlestībai mūsos jānudina mūs uzņemties rūpes par dvēseļu vadīšanu pie Viņa un Viņa patiesības (2. Kor. 5:14).

Vai tu kādreiz esi skatījis svešinieku sejās pūlī un domājis par mūžību, jautājot sev, vai viņi pazīst Jēzu? Vai tu kādreiz esi sajutis to, kas var būt vienīgi Dieva mīlestība tevī pret svešinieku vajadzībām? Dieva mīlestībai mūsos vajadzētu spiest izjust rūpes par dvēseļu vadīšanu pie Viņa. Jeremija to izteica šādi: “Viņa Vārds .. it kā manā sirdī degtu kā gaiša uguns, kas ir manos kaulos. Es centos to neizlaist, bet es to nevarēju!” (Jer. 20:9, NKJV)

Tomēr, stāstot par Dievu citiem, mums nekad nevajadzētu spiest kādu pieņemt Dievu vai Bībeles patiesības. Piespiešana ir pretēja Dieva raksturam. Dievs nepiespieda Ādamu un levu atturēties no Labā un ļaunā atzišanas koka (1. Moz. 2:16, 17). Viņš nepiespieda cilvēkus ietiet šķirstā, lai glābtos no Plūdiem (1. Moz. 7:1). Viņš nepiespieda israēliešus palikt derības attiecībās ar Viņu (5. Moz. 4:29-31). Tā vietā Viņš apmierināja viņu vajadzības (Mt. 4:23-25) un pēc tam aicināja sekot Viņam. Jēzus nekad nevienu nespieda sekot Viņam vai Viņa patiesībai, bet attiecībā uz mums Viņš nekad nepadodas (Mt. 23:37).

Liecīnot mūsu pieejai vienmēr jāatbilst Jēzus pieejai. Elena Vaita saka: “Kristus misijā neietilpst piespiesti cilvēki Viņu pieņemt. Tas ir sātans un viņa gara vadīti ļaudis, kas cenšas valdīt pār citu sirdsapziņu. [...] Nevar būt vēl drošāks pierādījums tam, ka mums piemīt sātana gars, ja mums ir tieksme sāpināt tos, kas nevērtē mūsu darbu vai rīkojas pretēji mūsu domām.” (“Laikmetu ilgas”, 487. lpp.)

Mums jāļaujas būt par Dieva kalpošanas kanāliem. Mēs dzīvojam pasaulē, kas ienīst patiesību, bet šai realitātei nevajadzētu traucēt mūs to līdzdalīt pārdomātā, mīlošā veidā. Atceries, ka bieži vien vislielāko ietekmi nes mūsu personīgā liecība, īpaši liecības sākumposmā (Atkl. 12:11).

Izlasi 2. Pēt. 3:18. Kā tu pieaudz žēlastībā un zināšanās? Kā tas ir redzams tavā mijiedarbībā ar apkārtējiem? _____

Padomi, kā liecināt par Jēzu

Katram no mums jāuzdod sev jautājums: kam tu liecini par Jēzu – pastniekam, veikala pārdevējam, kādam, ko ikdienā satiec, ejot pastaigā? Dievs aicina katru ticīgo palīdzēt Viņam šajā darbā, un Viņš apsola dot tev “gudru mēli, ka es ar savu uzrunu protu stiprināt nogurušos” (Jes. 50:4). Tāpat kristieša pienākums ir vienmēr būt gatavam aizstāvēt (“apologia”) ticību un cerību, kas ir mūsos (1. Pēt. 3:15).

Izlasi 1. Pēt. 3:8-15. Ko Dieva Vārds mums saka šajos pantos? _____

Šeit ir daži vienkārši padomi, ko paturēt prātā, domājot, kā apzinātāk liecināt par Jēzu citiem:

- Iepazīsti kādu un laika gaitā izveido draudzību. Tavs siltums, laipnība un patiesa interese par viņu palīdzēs cilvēkiem tuvoties Dievam. (Daži to sauc par “draudzības evaņģelizāciju”.)

- Lūdz par Svētā Gara vadību cilvēka sirdī. Lūdz par labākajām iespējām, kā mijiedarboties ar viņu.

- Meklē dabiskus veidus, kā runāt par saviem ticības piedzīvojumiem, vai piedāvā lūgt par viņu. Lūdz Dievu dot drosmi, bet arī maigumu, to darot.

- Meklē veidus, kā iepazīstināt jauno draugu ar citiem draudzes locekļiem, lai viņš varētu piedzīvot ticīgo kopienas apskāvienu. Sadraudzība vai Bībeles izpēte nelielā grupā ir labs nākamais solis.

- Lūdz par konkrētām vajadzībām vai jautājumiem, kas varētu būt jaunajam draugam, un meklē iespējas parādīt, kā Bībele sniedz mierinājumu, padomu un vadību dzīvē. Sākumā vari vienkārši līdzdalīt vienu Bībeles apsolījumu vai atbildēt uz vienu jautājumu, kas atvērs durvis dziļākām diskusijām. Lūdz arī par to.

- Nāks brīdis, kad vēlēšies uzdot jautājumu, vai tavs draugs vēlētos spert nākamo soli (Bībeles stundas un visbeidzot kristības). Nesteidzies ar šiem soļiem, bet arī nevilcinies. Lūdz par to.

- Mūsu rīcībai jāatklāj, kam mēs piederam. Tas, kā mēs izturamies pret citiem, pastāstīs daudz. Ja mūsu raksturs tiek veidots Viņa līdzībā (svētā dzīve), mēs dzīvosim tā, lai visus vilktu pie Viņa.

Nomaldījies bērns

Daudzi personīgi zina sāpes un sirdi plosošo sajūtu, ja bērns – neskatoties uz stipru, garīgu ģimeni, kurā ticis audzināts, – izvēlas attālināties no attiecībām ar Kungu.

Efraims, Dieva izvēlētā tauta, novirzījās no Kunga. Ko Hoz. 4:17 un Hoz. 7. nod. stāsta par Efraima grēkiem? _____

Turklāt mēs lasām, ka Rahēle, Efraima vecmāmiņa, metaforiski raud, jo Efraims ir attālinājies no attiecībām ar Kungu (Jer. 31:15). Kungs reaģē uz viņas lielajām skumjām ar šādiem vārdiem: “Neļauj savai balsij izskanēt nemitīgās vaimanās un atradini savas acis no nepārtrauktām asarām! Jo ir vēl kāda cita atlīdzība par tavām pūlēm, tā saka Tas Kungs, patiesi, tie pārnāks no ienaidnieku zemes! Tiešām, tev ir vēl nākotnes cerība, tā saka Tas Kungs, jo tavi bērni pārnāks atpakaļ savās robežās!” (Jer. 31:16, 17)

Rahēlei teikts nevis raudāt par pazudušo bērnu, bet dzīvot cerībā. Ko vēl šī nodaļa mums saka? Izlasi Jer. 31:18, 19. _____

Šo stāstu mācība ir tāda, ka vienmēr ir cerība (kā tas bija Efraimam un Gomerai), jo Dievs nepadodas. Lai gan Dievs laiku pa laikam rāj savus nomaldījušos ļaudis, Viņa līdzjūtība nekad nebeidzas, un Viņa vēsts šajā nodaļā turpinās (sk. Jer. 31:20).

Mēs varam just lielas sāpes, vilšanos un neapmierinātību vai pat negatīvi izteikties par tiem, kas mums tuvi un kuri attālinājušies no attiecībām ar Dievu, tomēr Dievs mums atgādina, ka Viņš nav aizmirsis pazudušo bērnu – nemaz! Dieva domas par šiem cilvēkiem nav ātri gaistošas, bet patiesas un sirsnīgas. Īstenībā Dievs saka, ka Viņa sirds ilgojas pēc šādiem cilvēkiem. Viņš vēlas, lai viņi atgriežas pie Viņa, un Viņa žēlastība ir liela.

Kā tu jūties, zinot, ka tas ir Dieva atbildes veids uz Rahēles sāpēm par Efraima attālināšanos? Kā tas tevi izaicina vai iedrošina attiecībā uz tiem, kurus tu pazīsti un kuri ir attālinājušies no attiecībām ar Kungu? _____

Atved viņus atpakaļ

Mēs visi esam piedzīvojuši vājus vai svārstīgus mirkļus savā ceļā ar Dievu – ieļejas, kurās mūsu sirds ir bijusi neuzticīga vai kur mēs esam bijuši vienkārši remdeni pārāk ilgu laiku. Kas bija tas, kas tevi atgrieza pastāvīgās attiecībās ar Viņu? _____

Cah. 10. nodaļa satur skaistus vēstījumus par to, kā Dievs atgriež Savus ļaudis pie Sevis. Izlasi šo nodaļu lēni un pievērs uzmanību galvenajiem vēstījumiem. _____

Praktiskā nozīmē var būt izaicinoši saprast, kā izturēties un mijiedarboties ar mīlo cilvēku, kurš ir attālinājies no attiecībām ar Kungu. Tu vari domāt, kā viss varēja būt citādi, ja rezultāts būtu bijis citāds; tu vari domāt, kā tagad mijiedarboties ar apkārtējiem, kuriem nu ir cita pasaules uzskatu sistēma; un tu vari justies sarūgtināts un bezspēcīgs par sliktajiem lēmumiem, ko viņi joprojām var pieņemt. Šīs domas vienmēr ietekmēs to, kā tu izturies pret savu mīlo cilvēku, tāpēc ir tik svarīgi dzīvot un runāt, izejot no tā, kas plūst pāri no tava personīgā laika kopā ar savu Pestītāju.

Tava dzīves liecība, tavas darbības, tavi vārdi un lūgšanas par laulāto vai bērnu, kurš ir attālinājies no Dieva, var radikāli mainīt viņu dzīvi un nākotni. (Izlasī Lk. 22:31, 32 un Jņ. 21:15-17, kā Jēzus lūgšanas par Pēteri mainīja viņa nākotni.) Atbrīvojies no skumjām, sprieduma vai nosodījuma, ko tu vari just pret viņiem, un lūdz Dievam aizvietot šīs izjūtas ar mīlestību, ko Viņš var dot. Lūdz Dievam, lai Viņš apņem tevi ar Savu raksturu, lai tu vari parādīt mīlošu un nesavtīgu attieksmi. Atceries: “Nav citas ietekmes, kas varētu aptvert cilvēka dvēseli ar tādu spēku kā nesavtīgas dzīves ietekme. Spēcīgākais arguments evaņģēlija labā ir mīlošs un mīlams kristietis.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 470. lpp.)

Mūsu piemērā – konsekventā dzīvē, kas ved citus pie Kristus, – tie, kas ir atteikušies no Kristus, ieraudzīs mūsos kaut ko, kas nāk tikai no Dieva. Viņi redzēs mieru, kas pārsniedz saprašanu, mīlestību, kas nekad neatlaidīs, un cerību, kas tic, neskatoties ne uz ko. Dieva mīlestība pret mums un mūsu mīļajiem nekad neatslābst. Šo mīlestību, ko saņemam katru dienu, mēs varam dot apkārtējiem.

Ko Ef. 3:17-19 mudina mūs darīt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Lai arī kādi būtu ticības apliecinājumi, cilvēkam nevar būt patiesa mīlestība pret Dievu, ja tam trūkst nesavtīgas mīlestības pret savu brāli. Taču šo garu mēs nekad neieņemsim, mēģinot mīlēt citus. Vajadzīga ir sirdī mājojoša Kristus mīlestība. Kad paša es ir izzudis Kristū, tad mīlestība izplūst pati no sevis.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 384. lpp.)

“Tie, kas visaktīvāk darbojas ar interesi un uzticību, lai vestu dvēseles pie Jēzus Kristus, vislabāk attīstās garīgumā un dievbijībā.” (Elena Vaita “Evanģelizācija”, 356. lpp.)

“Spēku pretoties ļaunumam vislabāk iegūst, aktīvi kalpojot.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 105. lpp.)

“Lai piedzīvotu Viņa prieku – prieku redzēt dvēseles atpestītas, pateicoties Viņa upurim, – mums jāiesaistās Viņa darbā viņu pestīšanai.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 142. lpp.)

“Tie, kas atsakās no iespējas piedalīties sadraudzībā ar Kristu kalpošanā, atsakās no vienīgās apmācības, kas sagatavo dalībai Viņa godībā.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 264. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc mīlestība ir tik fundamentāla un būtiska jebkurai efektīvai liecībai?
2. Kāda tev ir bijusi pieredze, ka dvēseļu glābšana ir saistīta ar personīgām un dzīvām attiecībām ar Dievu?
3. Vai pastāv kāds pamata izpratnes līmenis, kas nepieciešams, lai liecinātu par Dievu citiem? Ja jā, kāds tas varētu būt?
4. Ar ko tu sāktu, ja runa ir par Bībeles stundu pasniegšanu neticīgajam? Kāds būtu tavs sākotnējais fokuss: pierādīt noteiktas doktrīnas vai aicināt kādu iepazīt Jēzu?
5. Nodziedi vai vienkārši pārlasi dziesmas “Redeemed!” vārdus un pārdomā, kā tu tos manifestē savā dzīvē.

KOPSAVILKUMS:

Kad Dieva mīlestība un Viņa dzīvais, spēcīgais Vārds piepilda mūsu ikdienu, mēs izjūtam pienākumu dalīties ar Viņu un mīlēt apkārtējos. Mums jābūt lūgšanas pilniem, apdomīgiem un mērķtieciīgiem liecināšanā, ticot, ka Viņa Vārds, kas nāk no Viņa mutes, neatgriezīsies pie Viņa tukšā, bet paveiks to, ko Viņš vēlas, un gūs panākumus lietās, kurām Viņš to sūtījis. (Jes. 55:11)

MŪŽĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 80; 1.Tes. 4:17; Atkl. 21:9-27; Jes. 25:8; Atkl. 7:17; Atkl. 21:4; Jņ. 6:44.

ATMIŅAS PANTS:

“Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsīm. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsīm Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsīm Viņu, kāds Viņš ir” (1. Jņ. 3:2).

Ko nes tev nākotne? Kas ir gaidāms? Tas var šķist biedējoši, aizraujoši, bailīgi un brīnišķīgi vienlaikus. Zini, ka Jēzus ir uzticams un ka Viņa vārdi ir patiesi (Atkl. 3:14). Priekšā vēl būs satricinoši laiki (Mt. 24:21, 22), bet Viņš ir apsolījis, ka nekad tevi neatstās un nepametīs (Ebr. 13:5). Viņš darīs tieši to, ko solījis, – tā tas ir bijis vienmēr, un tā būs vienmēr (Ebr. 10:23). Un, “kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts” (Mt. 24:13).

Neatkarīgi no tā, cik daudz dienu mums virs zemes vēl atlicis, mums jāraugās uz Jēzu, cieši pievērsoties Viņam. Tas ne vienmēr ir viegli pasaulē, kas cīnās par mūsu uzmanību, tomēr lai mēs, tāpat kā Dāvids, varētu teikt: “Manas acis raugās uz To Kungu vienumēr, jo Viņš manu kāju izvelk no tikla režģiem.” (Ps. 25:15)

Šonedēļ mācīsimies par Debesu algu (Mt. 5:12, Atkl. 22:12), par to, kādas būs Debesis, un galu galā – cik neaptverami brīnišķīgi būs beidzot būt kopā ar To, kurš mūs radījis, mīlējis līdz nāvei, atpestījis no grēkiem un drīz nāks atkal. Līdz tam mums vienkārši ticībā jāiztur.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. jūnijā.

Dzīvot šodienai

Paskatoties apkārt, mēs redzam, ka pasaule nopūšas un vaimanā, un zīmes, par kurām Jēzus runāja, piepildās mūsu acu priekšā. Kari un runas par kariem, tautas sacelšanās pret tautām, bada laiki, sērgas, zemeštrīces un vajāšanas (Mt. 24:6-11) notiek visapkārt un, šķiet, tikai pastiprinās. Jā, mēs dzīvojam nopietnos laikos, kad mums ir nepieciešamas paliekošas attiecības ar Dievu.

Mums ir teikts: “Bet visu lietu gals ir tuvu; tad nu esiet saprātīgi un skaidrā prātā savās lūgšanās” (1. Pēt. 4:7). Ja tā vajadzēja jau toreiz, tad tagad vēl jo vairāk ir laiks stiprināt un padziļināt savas personiskās attiecības ar Dievu. Un neatkarīgi no tā, cik ilgi laiks vēl pastāvēs, mūsu dzīve jebkurā gadījumā ir īsa, lai cik ilgi mēs nodzīvotu. “Nu tad jūs, kas sakāt: šodien vai rītu mēs dosimies uz to un to pilsētu un pavadīsim tur gadu un tirgosimies un gūsīm peļņu, – jūs taču nezināt, kāda jūsu dzīve ir rītu; jo tā ir tvaiks, kas uz īsu brīdi ir redzams un tad izgaist” (Jēk. 4:13, 14). Mēs ļoti labi zinām, cik patiesi ir šis brīdinājums. Tu, kas lasi šos vārdus tagad, varbūt nebūsi dzīvs līdz dienas beigām. Tā ir skarbā realitāte šajā grēcīgajā pasaulē. Cik būtiski ir panākt, lai mūsu attiecības ar Dievu būtu kārtībā un mēs vienmēr apzinātos savu vajadzību pēc Viņa un Viņa glābjošās žēlastības!

80. psalms ir skaists lūgums Dievam. Izlasi visu psalmu, īpaši 1.–3., 14.–17., 18., 19. pantu, un vārdu “es” ieliec “mēs” vietā. Neskatoties uz laiku, vietu un kontekstu atšķirībām, kādā veidā šie panti saistās ar tevi personīgi? _____

Mums visiem dzīvē vajag atmodu. Ir tik viegli kļūt pašapmierinātiem vai aizmirst, ko Dievs ir darījis un dara tavā labā. Kurš uzticīgs ticīgais, pat ja cīnās, nevarētu lūgt šādi: “Liec Savam vaigam spīdēt, lai mēs atspirgstam!” (Ps. 80:20)? Kad tu pieņem to, ko Jēzus ir darījis tavā labā, kad zini, ka tavi grēki ir piedoti un esi apsepts ar Viņa pilnīgo taisnību (kas tev tiek piešķirta ticībā), tu vari zināt, ka esi glābts Viņā.

Kā tu saproti to, ko nozīmē, ka Dievs “liek Savam vaigam spīdēt” pār tevi, īpaši tādā kontekstā, ka tikai Viņa taisnība tevi glābj? _____

Beidzot – vaigu vaigā

Mēs esam radīti, lai būtu tuvu Dievam (1. Moz. 2:7). Kopš Viņš radīja cilvēci, Dievs ir devis visu, lai atjaunotu mūsu pārrautās attiecības ar Viņu (Jņ. 3:16). Viņš ir ielicis mūžību mūsu sirdīs, tomēr cilvēks nespēj aptvert, ko Dievs no sākuma līdz beigām ir darījis (Sal. māc. 3:11). Mēs esam daļa no Lielās cīņas, kas plosās mums visapkārt, arī mūsos pašos, un pārāk bieži mēs neapstājamies, lai apdomātu, cik daudz Dievs ir samaksājis, lai mēs tiktu atjaunoti attiecībās, kādas Viņš bija mums paredzējis. Pārāk bieži esam iegrimuši savās zemes cīņās un grūtībās, aizmirstot, ka “mūsu piederība ir debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju Kungu Jēzu Kristu, kas pārvērtīs mūsu zemības miesu līdzīgu Savai apskaidrotajai miesai, ar spēku, kurā Viņš arī spēj Sev pakļaut visas lietas” (Fil. 3:20, 21).

Pasaulei strauji tuvojoties galam, mēs zinām, ka kādu dienu austrumu pusē parādīsies mazs balts mākonis. Tas kļūs arvien lielāks, un mēs ieraudzīsim, ka uz tā sēž Kāds, kas “līdzīgs Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis” (Atkl. 14:14). Jēzu pavadīs neskaitāmi eņģeļi (Mt. 25:31), un Viņu redzēs katra acs (Atkl. 1:7). Kad Viņš nolaidīsies, mēs dzirdēsim Viņa saucienu, Dieva bazūni, un tie, kas aizmiguši Kristū, celsies augšā pirmie (1. Tes. 4:16). Viņi pazīs Saucēja balsi (Jņ. 5:28).

Kas notiks tālāk? Izlasi 1. Tes. 4:17. Galu galā tas, ko Pāvils raksta Fil. 2:10, 11, atskanēs visā Visumā.

Cik neaptverami brīnišķīga doma! Kādu dienu mēs redzēsim Jēzu – patiesi un patīstam! Mēs dzirdēsim Viņa balsi, un mēs apliecināsim, ka Viņš ir Kungs. Mēs beidzot redzēsim vaigu vaigā To, par ko bijām lasījuši, lūguši, runājuši ar citiem, To, pēc kā sirds bija ilgojusies. Mēs par to varam būt pārliecināti, jo Dievs ir uzticams un Viņa apsolījumi ir patiesi (Atkl. 22:6).

Tajā brīdī, kad atskanēs bazūnes un ikviena acs ieraudzīs Jēzu, mēs zināsim, ka gaidīšana ir bijusi tā vērtā. Kad ieraudzīsim Viņa vaigu (Atkl. 22:4), būs piepildījusies katra lūgšana, katra prioritāte, lai pavadītu laiku ar Viņu, katrs drosmīgais apliecinājums un katrs pārbaudījumu brīdis.

Līgava

Atrodies trimdā uz Patmas salas, māceklim Jānim tika dota vīzija, kā mēs uz mūžīgiem laikiem atkal apvienosimies ar Dievu.

Izlasi Atkl. 21:9-11. Kāds salīdzinājums tika dots; un kāpēc, tavuprāt, tas tika izmantots? _____

Līgava ir skaista, un kāzu dienā visi vēlas viņu redzēt. Līgavai un līgavainim kāzu diena ir jaunas kopdzīves sākums, un tas pats attiecas arī uz mūsu attiecībām ar Dievu, kad Viņš atgriezīsies.

Jēzus ir sagatavojis mums vietu (Jņ. 14:1-3), skaistu vietu, kas ir pārāk brīnišķīga, lai to aprakstītu. Patiesībā “cilvēku valoda nespēj aprakstīt taisno algu. To zinās tikai tie, kas to redzēs. Neviens ierobežots prāts nespēj aptvert Dieva Paradīzes godību” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 675. lpp.).

Lai gan mēs patiesi nespējam iztēloties, kādas būs jaunās debesis un jaunā zeme, Dievs parāda Jānim šīs vietas vīziju, lai mēs ar prieku gaidītu drīzās “kāzas”. Mēs patiešām esam aicināti “domāt par to, kas augšā, nevis par to, kas virs zemes” (Kol. 3:2).

Dievs rūpīgi gatavojas šim notikumam un nevēlas, lai šīs “kāzas” mūs pārsteigtu nesagatavotus (sk. Mt. 22:1-14; Mt. 25:1-13).

Visums ir draudze, kas vēros šo notikumu, un mēs esam daļa no centrālajām personām šajā stāstā. Mēs pievienosimies “līgavai”, šai pilsētai, uz kuru Jēzus mūs aizvedīs Savas otrās atnākšanas laikā. Interesanti, ka Dieva ļaudis jeb svētie tiek saukti arī par līgavu (sk. Atkl. 19:7), iespējams, tāpēc, ka viņi atrodas Svētajā pilsētā, jaunajā Jeruzalemē, kas nokāpj “no debesīm no Dieva, sagatavota kā savam vīram greznota līgava” (Atkl. 21:2).

Šis skaistais Svētās pilsētas apraksts parāda, ka pastāv intīma saikne starp Dieva tautu un šo pilsētu, jo abas tiek sauktas par “līgavu”. Bībele sniedz detalizētu aprakstu par “Svēto pilsētu, Jauno Jeruzalemi, kas ir valstības galvaspilsēta un simbols [un] tiek saukta par ‘līgavu, Jēra sievu’” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 426. lpp.).

Izlasi Atkl. 21:9-27. Kāpēc mums to tagad ir tik grūti iztēloties? Kā mēs vispār varam sākt aptvert to, kas mums šeit ir apsolīts? _____

Sekot Jēram

Vai tev kādreiz ir jautāts, ko tu visvairāk gaidi mūžībā? Ja pajautātu bērnam, viņš varbūt teiks – “jāt ar tīgeri”, “slīdēt lejā pa žirafes kaklu” vai “lidot uz citām planētām”. Ja pajautātu pusaudzim, viņš varētu teikt – “vairs nekādu mājasdarbu” vai “izpētīt Debesis kopā ar draugiem, nekur nesavainojoties”. Un, ja pajautātu pieaugušajiem, viņi varētu gribēt “būt vietā, kur vairs nav sāpju, ciešanu vai nāves” vai “atkalapvienoties ar mīļajiem”. Visas šīs atbildes ir labas un patiesas, un tiešām ir tik daudz, ko priedīgi gaidīt jaunajās Debesīs un jaunajā Zemē. Mūžība deg mūsu sirdīs, un mēs intuitīvi zinām, ka dzīvī ir jābūt kaut kam vairāk par to, ko redzam tagad.

Kādu citu svētību mēs vēl varētu gaidīt mūžībā? Izlasi Jes. 25:8, Atkl. 7:17 un Atkl. 21:4. _____

Pavisam noteikti visskaistākā Debesu svētība būs beidzot satikt Jēzu un personīgi pateikt Viņam “paldies” par to, ko Viņš ir darījis mūsu labā šajā grēcīgajā pasaulē. Mēs vēlēsimies veltīt Viņam visu savu pielūgsmi un slavu par to, ka Viņš ar Savām ciešanām pie krusta ir izglābis mūs no mūžīgas nāves.

“Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt spēku, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību” (Atkl. 5:12).

Jānis Kristītājs iepazīstināja Jēzu kā “Dieva Jēru” (Jņ. 1:35-37). Mācekļi sekoja Viņam cieši, un Atkl. 14:4 teikts, ka arī mēs darīsim tāpat. “Tie ir tie, kas seko Jēram, kurp tas arī ietu” (Atkl. 14:4). Bet, ja mēs gribam sekot Viņam Debesīs, mums vispirms jāseko Viņam šeit, virs zemes.

Jēzus, Jērs, ir arī mūsu Gans, un Viņš vada mūsu ceļus kā neviens cits. Tas ir tik mierinoši, kad ejam cauri grūtībām, bet Jēzus nekad nepārstās mūs vadīt, pat Debesīs. Atkl. 7:17 teikts: “Jo Jērs, kas pašā vidū, goda krēsla priekšā, tos ganīs un tos vedīs pie dzīvības ūdens avotiem.” Kā Viņa tauta, Viņa avis, mēs Debesīs sekosim Jēzum un vienmēr vēlēsimies būt Viņa klātbūtnē. Viena no Dieva tautas raksturojošajām īpašībām ir tā, ka “Viņa vārds būs rakstīts uz viņu pierēm” (Atkl. 22:4). Tas ir, mēs vienmēr domāsim par Viņu.

Ja tev iespējams, noklausies adventistu evaņģēlisko dziesmu “Follow the Lamb” un padari šos vārdus par savu personīgo lūgšanu šodien. _____

“Nāc!”

Mums šodien atkal tiek dots aicinājums: “Nāc!”

Izlasi šīs Rakstu vietas un atsaucies Viņa aicinājumam nākt pie Viņa: Mt. 11:28-30, Jes. 55:1-3, Jņ. 6:44. _____

Svētais Gars vēlas tevi šodien vilkt pie Jēzus. Jēzus aicina tevi nākt pie Viņa, palikt Viņā šodien un katru dienu līdz pat Viņa atnākšanai. Ja tu atsaucies un nāc pie Viņa, ja tava sirds ir mīksta un prāts padevis, tu jutīsi mieru, jo tu zini, ka Viņš tevi uzmodinās šīs zemes pēdējā dienā, lai cik nevērtīgs tu justos. Jēzus sacīja: “Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu” (Jņ. 6:37).

Mums būtu jāizjūt steidzamība sadarboties ar Svēto Garu, lai aicinātu citus nākt glābjošās attiecībās ar Jēzu. “Gars un līgava saka: ‘Nāc!’ Un, kas to dzird, lai saka: ‘Nāc!’ Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas” (Atkl. 22:17).

Aicinājums ir bez maksas, piedāvāts kā žēlastības dāvana. Ja mēs pieņemam Viņu savā dzīvē un mīlam Viņu no visas sirds, prāta, dvēseles un spēka (5. Moz. 6:5), mūsu dzīve – tagad un nākotnē – būs uz visiem laikiem izmainīta.

Joprojām Jēzus mūs aicina nākt pie Viņa, un pēdējie vārdi Bībelē apsola: “Tiešām, Es nāku drīz. Āmen. Tiešām, nāc, Kungs Jēzu” (Atkl. 22:20).

Cik drīz? No mūsu skatpunkta – tiklīdz mēs aizvērsim acis nāvē, nākamais, ko redzēsim, būs Kristus atgriešanās. Ņemot vērā, cik ātri paiet mūsu dzīve, tikpat ātri Jēzus atgriezīsies pēc mums. Varbūt mūsu pirmā doma augšāmcelšanās brīdī būs: “Kungs, Tu patiešām atnāci drīz!”

Patiesi, tagad mēs redzam tikai miglaini, kā spogulī. Bet tad mēs Viņu redzēsim vaigu vaigā. Nepagursti gaidot. Uzturi šīs ilgas kvēlas – ticībā un uzticībā Dieva mīlestībai un labestībai. Kungs Jēzu, lūdzu, nāc!

Lūdzu tagad par ticību izturēt, par ticību, kas ļauj pilnīgi un galīgi nodoties Tam, kurš par tevi nomira un kurš drīz atgriezīsies pēc tevis. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ja mēs nesaņemsim Kristus reliģiju, uzņemot Dieva Vārdu, mēs nebūsim tiesīgi ieiet Dieva pilsētā. Dzīvodami no šīs zemes barības, pieradinot savu gaumi mīlēt pasaulīgas lietas, mēs nebūsim piemēroti Debesīm; mēs nespēsīm novērtēt tīro strāvojumu, kas valda Debesīs. Eņģeļu balsis un viņu arfu mūzika mūs neapmierinātu. Debesu zinātne mums būtu kā mīkla. Mums ir jāizsalkst un jāizslāpst pēc Kristus taisnības; mums jāļaujas tikt veidotiem un pārveidotiem Viņa žēlastībā, lai kļūtu piemēroti Debesu eņģeļu sabiedrībai. [...] Tad tautas neatzīs nevienu citu likumu kā vien Debesu likumu. Visi būs laimīga, vienota ģimene, ietērpta slavas un pateicības tērpos. [...] Par šo skatu rīta zvaigznes dziedās kopā, un Dieva dēli gavilēs, kamēr Dievs un Kristus vienosies pasludināšanā: ‘Nebūs vairs grēka, un nebūs vairs nāves.’ Mums ir jāpierod runāt par Debesīm, brīnišķīgajām Debesīm. Runā par dzīvi, kas turpināsies tik ilgi, cik ilgi Dievs dzīvo, un tad tu aizmirsīsi savas mazās problēmas un grūtības. Lai prāts tiek piesaistīts Dievam.” (Elena Vaita “The Faith I Live By”, 363. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Noklausies vai izlasi Elenas Vaitas vīziju par Debesīm grāmatā “Agrīnie raksti” (14.–20. lpp.). Kas tevi visvairāk uzrunā šajā aprakstā?
2. Kuru šī ceturkšņa tēmu aspektu tu visvairāk vēlies paturēt prātā, lai uzturētu savas attiecības ar Dievu stipras līdz dienai, kad satiksi Jēzu vaiģu vaiģā?
3. Kuram tavā dzīvē ir jādzird par Debesu cerību? Apmēnīties dalīties ar viņu pēc iespējas ātrāk. Atceries – ja tā nebūs patiešām tava cerība, tu nevarēsi ar to dalīties.

KOPSAVILKUMS:

Nenolaižot acis no mērķa, mēs varēsim būt pārliecināti, “ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai” (Fil. 1:6). Dievs uzsāka attiecības ar tevi, un Viņš tās arī turpinās. Pieaugsim mīlestībā un ticībā, gaidot šo dienu, vienmēr atdusēdamies tikai Kristus taisnībā, kas mums tiek piešķirta ticībā.

SATURS

Pašreizējā stāvokļa pārbaude _____	5
Pazīt Dievu _____	12
Lepnums un pazemība _____	19
Bībeles loma _____	26
Kā pētīt Bībeli _____	33
Lūgšanu kareivji _____	40
Praktiska lūgšana _____	47
Ticēt _____	54
Grēks, evaņģēlijs un likums _____	61
Nožēla un piedošana _____	68
Neveiksmes _____	75
Stāsti par Viņu! _____	82
Mūžībā _____	89